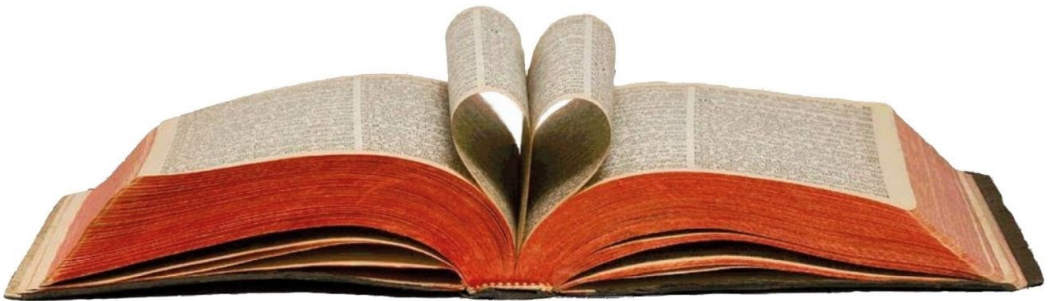

Pag-unawa sa Personalidad ng Diyos

Ganito ang sabi ng Panginoon, Huwag magmapuri ang pantas sa kaniyang karunungan, o magmapuri man ang makapangyarihan sa kaniyang kapangyarihan, huwag magmapuri ang mayaman sa kaniyang kayamanan; Kundi **magmapuri sa ganito ang lumuluwalhati, na kaniyang nauunawa, at kaniyang nakikilala ako**, na ako ang Panginoon na nagsasagawa sa lupa ng kagandahang-loob, kahatulan at katuwiran; sapagka't sa mga bagay na ito ay nalulugod ako, sabi ng Panginoon. (Jeremiah 9:23-24)

Pag-unawa sa Personalidad ng Diyos

Lynnford Beachy

1 Corinto 8:6 Nguni't sa ganang atin ay may isang Dios lamang, ang Ama, na buhat sa Kaniya ang lahat ng mga bagay, at tayo'y sa Kaniya; at isa lamang Panginoon, si Jesucristo, na sa pamamagitan Niya ang lahat ng mga bagay, at tayo'y sa pamamagitan Niya.

www.maranathamedia-philippines.com

Mga Nilalaman

Ang Pangangailangan na Kilalanin ang Diyos	5
Ang Persona ng Diyos	6
Pagkilala sa Diyos.....	8
Ang Pundasyon ng Iglesia	11
Ang Pagka-Diyos ni Kristo.....	13
Mga Problema sa Pagsamba	15
Ang Anak ng Diyos	17
Tunay na Anak ng Diyos	21
Konklusyon.....	22
Ang Tanging Tunay na Diyos.....	26
Pag-alam kung Sino ang Aming Sinasamba.....	27
Pinagsasama ang Paganismo at Kristiyanismo	30
Mga Pagkakaiba sa pagitan ng Ama at Anak	32
Mga Katangian ng Ama	35
Konklusyon.....	44
Ang Banal na Espiritu ng Diyos	48
Ang Pangakong Mang-aaliw.....	52
Isang Bagay Na Mas Mabuti.....	54
Si Kristo sa Iyo.....	60
Ano ang isang Espiritu.....	61
Dalawang Banal na Persona.....	65
Konklusyon.....	70
Ang Pagkamatay sa Anak sa Dios	71
Ang Emosyonal na Pakikibaka	72

Sa Halamanan ng Getsemani	74
Alam ba ni Jesus ang lahat ng bagay noong naririto Siya?.....	76
Makapangyarihan ba si Jesus nang Siya ay naririto?.....	77
Imortal [di mamamatay] ba si Hesus noong naririto Siya?.....	79
Ang Kabuuan ng Kamatayan ni Kristo	80
Patay na ba talaga ang mga Patay?	82
Ano ang Tungkol sa Espiritu ng Tao?	84
Ang Una at Ikalawang Kamatayan	86
Ang Kamatayan ng Anak ng Diyos	88
Namatay Talaga si Kristo.....	91
Kumusta naman ang 1 Pedro 3:18-20?	93
Dakilang Sakripisyo ni Kristo.....	94
Kakayahang Iligtas Tayo ni Kristo	95
Konklusyon.....	97

Ang Pangangailangan na Kilalanin ang Diyos

Mula nang likhain ang mundong ito, hinangad ng Diyos na magkaroon ng pakikisama sa sangkatauhan. Araw-araw siyang nakipag-usap kina Adan at Eva sa Halamanan ng Eden. Sa kasamaang palad, ang kayamanan ng komunyong ito ay nasira nang kinain nina Adan at Eva ang ipinagbabawal na prutas, ngunit patuloy silang hinanap ng Diyos. Ang Diyos ay hindi tumigil sa pagnanais na makasama ang mga nilalang na ginawa ayon sa Kanyang sariling larawan. Mahal na mahal niya tayo at gustong magkaroon ng patuloy na pakikisama sa atin. Ipinadala Niya ang Kanyang bugtong na Anak upang mamatay para sa ating mga kasalanan upang tayo ay makipagkasundo sa Kanya at maibalik ang lapit ng pakikisama Niya sa sangkatauhan bago sila bumagsak.

Upang maibalik ang pakikisama sa Kanyang sarili, inihayag ng Diyos ang Kanyang katangian at mga katangian sa Kanyang salita, ang Bibliya, upang makilala at mahal in Siya ng sangkatauhan. Ang kaalaman sa Diyos ang pinakamahalagang kaalaman na maaari nating taglayin. Sinabi ng Diyos, “Ganito ang sabi ng Panginoon, Huwag magmapuri ang pantas sa kanyang karunungan, ni magmapuri man ang makapangyarihan sa kanyang kapangyarihan, huwag magmapuri ang mayaman sa kanyang kayamanan: **Kundi ang nagmamapuri ay magmapuri dito, na nauunawaan at nakikilala Ako**, na Ako ang Panginoon na nagsasagawa ng kagandahang-loob, kahatulan, at katuwiran, sa lupa: sapagka't sa mga bagay na ito ay nalulugod Ako, sabi ng Panginoon” (Jeremias 9:23, 24).

Ang isang bagay na may karapatan tayong ipagmalaki ay nauunawaan natin at kilalanin ang Diyos, at partikular ang Kanyang katangian ng pag-ibig. Tiyak na hindi natin mauunawaan at malalaman ang lahat tungkol sa Diyos, ngunit dapat nating maunawaan at malaman kung ano ang Kanyang inihayag tungkol sa Kanyang sarili sa Bibliya. Ang kaalamang ito ay ang pinakamahalagang impormasyon na maaaring makuha.

Masasabi mo ba nang tama na naiintindihan at kilala mo ang Diyos kung sa tingin mo Siya ay isang panteon ng mga diyos tulad ng pinaniniwalaan ng mga Hindu? Tiyak na hindi! Sa India mayroong mga

dambana sa halos bawat sulok na nakatuon sa mga diyos ng Hindu. Sinasamba nila ang mga unggoy, baka, elepante, paboreal, tatlong ulo at anim na armadong estatwa, atbp. Sila ay nalilito kung sino talaga ang Diyos, at ang kalituhan na ito ay pumipigil sa kanila na magkaroon ng malapit na pakikisama sa Kanya.

Upang maunawaan at makilala ang Diyos, kailangan mo munang magkaroon ng pangunahing pagkaunawa kung sino ang Diyos. Dapat mong maunawaan ang isang bagay tungkol sa Kanyang **pagkakakilanlan** at mga katangian bago mo magawa ang susunod na hakbang ng aktwal na pagkilala sa Kanya sa isang personal na antas at pagbuo ng isang relasyon sa Kanya.

Ang pagkakaroon ng pangunahing kaalaman sa **pagkakakilanlan** at katangian ng Diyos ay hindi sapat kung hindi mo gagawin ang susunod na hakbang at magtatag ng isang relasyon sa Diyos. Maging ang mga demonyo ay may pangunahing kaalaman tungkol sa Diyos, ngunit tumanggi silang magpasakop sa kontrol ng Diyos. Sumulat si Santiago sa Kanyang mga kapatid na Judio, “Naniniwala ka na may isang Diyos; mabuti ang iyong ginagawa: ang mga demonyo ay nagsisisampalataya naman, at nanginginig” (Santiago 2:19). Ang pagkakaroon ng pangunahing kaalaman sa Diyos ay mabuti, ngunit hindi ka magtatapos doon. Ang kaalaman sa Diyos, gaano man ito katama, ay hindi magiging mas mahusay kaysa sa mga demonyo kung hindi mo Siya aanyayahan na mamuhay sa iyong puso at isuko ang iyong buhay upang hubugin at hubugin ng Kanyang dalisay na karakter.

Ang Persona ng Diyos

Ang Diyos ba ay isang tao? Bagay ba Siya o isang komite? Sino ang Diyos? Ang mga ito ay mahahalagang tanong na dapat sagutin at dapat madaling sagutin ng sinumang nakakaunawa at nakakakilala sa Diyos. Ito ang pangunahing kaalaman tungkol sa Diyos. Nakapagtataka, maraming Kristiyano ang nalilito sa mga tanong na ito dahil itinuro sa kanila na ang Diyos ay isang makamulto, misteryosong singaw na sumasaklaw sa lahat ng kalikasan.

Si Daniel ay binigyan ng isang pangitain na tumutulong sa atin na maunawaan ang Diyos. Isinulat niya, “Ako'y tumingin hanggang sa ang mga trono ay ibinagsak [sa literal: 'itinayo'], at ang Matanda sa mga araw ay umupo, na ang Kaniyang damit ay maputi gaya ng niyebe, at ang buhok ng Kaniyang ulo ay gaya ng dalisay na lana: ang Kaniyang luklukan ay parang apoy na nagniningas, at ang Kanyang mga gulong ay parang apoy na nagniningas” (Daniel 7:9).

Si Juan ay binigyan ng pangitain ng parehong pangyayaring ito at sinabing, “At nakita ko sa kanang kamay niyaong nakaupo sa luklukan ang isang aklat na nakasulat sa loob at sa likuran, na tinatakan ng pitong tatak” (Apocalipsis 5:1). Di-nagtagal matapos itong makita ni Juan, lumapit si Jesucristo sa trono at kinuha ang aklat sa kamay ng Kanyang Ama. Muli, nalaman natin na ang Diyos ay isang tunay na Persona na nakaupo sa isang trono at may aklat sa Kanyang kanang kamay.

Ang Diyos ay dapat na isang tunay na Persona, dahil sinabi ni Jesus, “Mapapalad ang mga may malinis na puso: sapagkat makikita nila ang Diyos” (Mateo 5:8). Sa ibang daku ay nagbigay ng babala si Jesus, “Mag-ingat na huwag ninyong hamakin ang isa sa maliliit na ito; sapagka't sinasabi ko sa inyo, na ang kanilang mga anghel sa langit ay laging nakikita ang mukha ng aking Ama na nasa langit” (Mateo 18:10).

Dapat nating asahan na ang Diyos ay isang tunay na Persona, sapagkat tayo ay nilikha ayon sa Kanyang larawan at wangis (Genesis 1:26). Pagdating natin sa langit, makikita natin na tayo ay kahawig ng Diyos. Wala tayong makikitang halimaw na may tatlong ulo na may anim na braso o anumang kakaibang bagay na tulad niyan. Ang panlabas na anyo ng Diyos ay katulad ng sa atin. Ito ang paglalarawan ng Bibliya kung ano ang Diyos. Siya ay tunay na Persona.

Ang manunulat ng Hebreo ay nagsabi, “Ang Diyos, na sa iba't ibang panahon at sa iba't ibang paraan ay nagsalita noong nakaraan sa mga magulang sa pamamagitan ng mga propeta, Sa mga huling araw na ito ay nagsalita sa atin sa pamamagitan ng Kanyang Anak, na Kanyang itinalagang tagapagmana ng lahat ng mga bagay, sa pamamagitan ng na Siya ring ginawa Niya ang mga daigdig; Na Siyang kaningningan ng Kaniyang kaluwalhatian, at ang hayag na larawan ng Kaniyang persona, at itinataguyod ang lahat ng mga bagay sa pamamagitan ng salita ng Kaniyang kapangyarihan, nang Kaniyang nilinis sa pamamagitan ng

Kaniyang sarili ang ating mga kasalanan, ay naupo sa kanan ng Kamahalan sa kaitaasan” (Hebreo). 1:1-3).

Dito natin nalaman na si Jesu-Kristo ang malinaw na larawan ng Persona ng Diyos. Samakatuwid ang Diyos ay dapat na isang persona, at si Jesu-Kristo ay isang tunay na Persona rin.

Kinumpirma ito ni Pablo nang isulat Niya, “Maging sa inyo ang pag-iisip na ito, na na kay Cristo Jesus din: Na, palibhasa'y nasa anyo ng Dios, ay hindi inisip na pagnanakaw ang maging kapantay ng Dios” (Filipos 2:5-6). Ang salitang Griyego na isinaling “anyo” ay nangangahulugang, “ang anyo kung saan ang isang persona o bagay ay tumatama sa pangitain, panlabas na anyo” (Thayer’s Greek Lexicon). Ang Diyos ay may panlabas na anyo, at ang Kanyang Anak, si Jesu-Kristo, ay may parehong uri ng anyo.

Pagkilala sa Diyos

Sa Kanyang pangwakas na panalangin sa Kanyang Ama, pagkatapos ng huling hapunan, sinabi ni Jesus, “At ito ang buhay na walang hanggan, na Ikaw ay makilala nila na iisang Dios na tunay, at si Jesucristo na Isinugo” (Juan 17:3). Inihayag ni Jesus na ang buhay na walang hanggan ay nakasalalay sa pagkakilala kapuwa sa tanging tunay na Diyos at kay Jesu-Kristo na Kanyang Anak.

Ano ang ibig sabihin ng makilala ang Ama at ang Anak? Kilala ba ni Satanas ang Diyos at ang Kanyang Anak sa paraang inilalarawan ni Jesus? Tiyak na hindi! Kung gagawin niya iyon, magkakaroon din siya ng buhay na walang hanggan, ngunit alam natin na si Satanas ay magwawakas. Sinasabi ng Bibliya na siya ay susunugin at magiging abo (Ezekiel 28:13-19). Ang pagkilala sa Diyos ay higit pa sa pagkilala tungkol sa Diyos. Dapat nating kilalanin Siya sa isang personal na antas. Ang pagkilala sa Diyos ay pag-ibig sa Diyos (1 Juan 4:7, 8). At ito ay nagsisimula sa pagkaalam ng Kanyang pag-ibig sa atin (1 Juan 4:19).

Sa pinakakilalang talata ng Bibliya, sinabi ni Jesus, “Gayon na lamang ang pag-ibig ng Diyos sa sanglibutan, na ibinigay Niya ang Kanyang bugtong na Anak, upang ang sinumang sumampalataya sa Kanya ay hindi mapahamak, kundi magkaroon ng buhay na walang

hanggan” (Juan 3:16). Noong sinabi ni Jesus na “ganito ang pag-ibig ng Diyos sa sanlibutan,” sinasabi Niya na ganito ka mahal ng Diyos, mahal na mahal ka Niya kaya may ginawa Siya para sa iyo—ipinakita Niya ang Kanyang pagmamahal sa iyo sa pamamagitan ng pagbibigay ng Kanyang pinakamahalagang pag-aari, ang Kanyang tanging isinilang na Anak.

Kung mahal na mahal ng Diyos ang mundo kaya nagbigay Siya ng isang kambing, ikaw at ako ay seryosong magdududa sa pag-ibig ng Diyos sa atin dahil ang isang kambing ay magiging isang halos walang kabuluhang regalo para sa Diyos na talikuran, dahil ito ay isang bagay na Kanyang nilikha. Kung mahal na mahal ng Diyos ang mundo kaya binigyan Niya ng tao, ano kaya ang iisipin natin? Iyon ay mas mabuti kaysa sa isang kambing, ngunit ito ay isang maliit na regalo dahil ang mga tao ay nilikha din. Paano kung mahal na mahal ng Diyos ang mundo kaya nagbigay Siya ng anghel? Iyan ay isang mas mabuting regalo kaysa sa isang tao, ngunit hindi pa rin ito maipapakita kung gaano tayo kamahal ng Diyos. Nakikita mo, ang pag-unawa natin sa pag-ibig ng Diyos ay nakasalalay sa halaga ng kaloob na ibinigay Niya para sa atin. Kung mas mahalaga ang regalong ibinigay Niya, mas makikita natin ang Kanyang pagmamahal sa atin.

Ibinigay ng Diyos ang Kanyang bugtong na Anak. Mayroon Siyang iba na tinatawag na “mga anak,” ngunit mayroon lamang Siyang isang isinilang na Anak. Maaari tayong maging “mga anak ng Diyos” sa pamamagitan ng pag-aampon (Roma 8:14), ang mga anghel ay “mga anak ng Diyos” sa pamamagitan ng paglikha (Job 1:6; 2:1), ngunit si Jesu-Kristo ang bugtong na Anak ng Diyos. Ang pinagkaiba ni Jesu-Kristo sa lahat ng tao sa sansinukob, at kung saan nalalaman natin ang pag-ibig ng Diyos sa atin, ay ang katotohanang Siya ay ipinanganak. Inilalagay Siya nito sa pinakamalapit na posibleng kaugnayan sa Diyos.

Alam ng Diyos, mula sa mismong karanasan, ang pinakamahalagang pag-aari na maaaring taglayin ng isang tao. Alam Niyang walang mas mahalaga sa isang tao kaysa sa isang anak na mahal nila. Ito ay tiyak kung saan sinubukan ng Diyos ang pag-ibig at katapatan ni Abraham nang hilingin Niya sa kanya na ialay ang kanyang pinakamahal na anak, si Isaac, bilang isang hain (Genesis 22:1-12). Ang kahandaan ni Abraham na sundin ang utos ng Diyos ay nagpatunay na mahal niya ang

Diyos nang buong puso. Pinatunayan nito na handa siyang isuko ang bawat pag-aari niya para sa Diyos.

Ang parehong bagay ay totoo sa Diyos. Nang isuko Niya ang Kanyang bugtong na Anak, pinatunayan nito na handa Siyang isuko ang bawat pag-aari, magdusa ng anumang sakit, at magtiis ng anumang paghihirap upang mailigtas ang Kanyang mga mahal. Ito ang ibig sabihin ni Pablo nang sabihin niyang, “Siya na hindi ipinagkait ang Kaniyang sariling Anak, kundi ibinigay Siya para sa ating lahat, paanong hindi rin naman Niya ibibigay sa atin ng walang bayad ang lahat ng mga bagay na kasama Niya” (Roma 8:32).

Ininulat ni Juan, “Sino ang dumadaig sa sanglibutan, kundi ang sumasampalataya na si Jesus ay Anak ng Diyos?” (1 Juan 5:5). Idiniin ni Juan ang kahalagahan ng paniniwalang si Jesus ay ang Anak ng Diyos. Kung wala ang paniniwalang ito, hindi natin malalampan ang mundo. Bakit napakahalagang maniwala na si Jesus ang Anak ng Diyos? Paano kung naniniwala tayo na si Jesus ay kaibigan ng Diyos, hindi ba sapat na iyon? Paano kung iniisip natin na si Jesus ay pinsan ng Diyos, o ng Kanyang tiyuhin? Makakagawa ba ito ng pagkakaiba sa ating kakayahan na madaig ang mundo?

Ipagpalagay na sinabi ko sa iyo, "Mahal na mahal kita, ipapadala ko ang aking kaibigan, si Frank, upang mamatay para sa iyo." Ano sa tingin mo? Malamang magtataka ka, Kung mahal na mahal mo ako, bakit hindi ka na lang dumating at mamatay para sa akin sa halip na magpadala ng kaibigan para gawin ito? Ngunit kung sasabihin kong, "Mahal na mahal kita, ipapadala ko ang aking anak na mamatay para sa iyo," malalaman mo na ang aking pag-ibig ay totoo.

Mga kaibigan ko, talagang ibig sabihin ng Diyos ang sinasabi Niya. Sinabi Niya na ibinigay Niya ang Kanyang bugtong na Anak. Kung si Jesu-Kristo ay hindi ipinanganak na Anak ng Diyos bago Siya ipinadala ng Diyos sa mundo, ano ang ibinigay ng Ama? Maraming taos-pusong Kristiyano ang naniniwala na si Jesu-Kristo ay eksaktong kapantay, parehong-edad na kasama ng Ama. Kung ito ay totoo, kung gayon ang lahat ng ibinigay ng Ama ay isang kaibigan, isang kasama! Kung ito ay totoo, kung gayon ang Isa na higit na nagmamahal sa atin ay si Kristo, sapagkat Siya ang Isa na kusang-loob na namatay para sa atin.

Totoong mahal na mahal tayo ni Jesucristo, at pinupuri at pinasasalamatan natin Siya sa pagmamahal na iyon. Gayunpaman, itinuturo ng Bibliya na ang Diyos, ang Ama, ay nagdusa nang husto nang ang Kanyang Anak ay nagdurusa sa ilalim ng bigat ng ating mga kasalanan. (Ihambing ang Awit 18:4-11 sa Mateo 27:45-51.) Sa kuwento ni Abraham at Isaac, maliwanag na ang ama, si Abraham, ang higit na nagdusa kaysa kay Isaac nang ibigay niya ang kaniyang minamahal na anak. Sinabi ni Jesus, “ang Ama rin ang umiibig sa inyo” (Juan 16:27). Isinulat ni Juan, “Narito, anong uri ng pag-ibig ang ipinagkaloob sa atin ng Ama” (1 Juan 3:1). Hindi natin makikita ang pag-ibig ng Ama kung hindi natin alam kung ano ang ibinigay Niya para sa atin. Isinulat ni Juan, “Dito nahayag ang pag-ibig ng Diyos sa atin, sapagkat sinugo ng Diyos ang kanyang bugtong na Anak sa sanglibutan, upang tayo ay mabuhay sa pamamagitan Niya” (1 Juan 4:9). Ang Diyos ay may bugtong na Anak na kusang-loob Niyang ibinigay upang ikaw ay mapatawad sa iyong mga kasalanan at mabuhay nang walang hanggan. Purihin ang Diyos sa napakagandang pag-ibig!

Ang ating pagmamahal sa Diyos ay direktang nauugnay sa kung gaano natin nakikita ang Kanyang pagmamahal sa atin. Ito ang dahilan kung bakit binigyang-diin ni Juan na dapat tayong maniwala na si Jesus ang Anak ng Diyos upang madaig ang mundo. Kung naniniwala kang si Jesus ay kaibigan ng Diyos, pinsan, tiyuhin, o sinuman maliban sa Anak ng Diyos, ang iyong pang-unawa sa pag-ibig ng Diyos ay nababawasan. Bilang proporsyon sa kung gaano nababawasan ang iyong pang-unawa sa pag-ibig ng Diyos, ang iyong kakayahang mahal in ang Diyos bilang kapalit ay nababawasan.

Ang paniniwalang si Jesus ang isinilang na Anak ng Diyos ay nagbibigay-daan sa atin na madaig ang mundo sa pamamagitan ng pagtataas ng ating pang-unawa sa pag-ibig ng Diyos at pagbibigay-daan sa atin na mahal in Siya nang buong puso. Ipinaliwanag ni Juan: “Iniibig natin siya, sapagkat siya ang unang umibig sa atin” (1 Juan 4:19).

Ang Pundasyon ng Iglesia

Ang katotohanan na si Jesus ay ang Anak ng Diyos ay napakahalaga na sinabi ni Jesus na itatayo Niya ang Kanyang iglesia sa katotohanang ito.

Isang araw, tinanong ni Jesus ang Kanyang mga alagad, “Sino ang sabi ng mga tao kung sino nga ako na Anak ng tao? At kanilang sinabi, Sinasabi ng iba na ikaw ay si Juan Bautista: ang iba, si Elias; at ang iba, si Jeremias, o isa sa mga propeta. Sinabi niya sa kanila, Datapuwa't ayon sa inyo, sino ako? At sumagot si Simon Pedro at sinabi, Ikaw ang Cristo, ang Anak ng Dios na buhay. At sumagot si Jesus at sinabi sa kaniya, Pinagpala ka, Simon Barjona: sapagka't hindi ipinahayag sa iyo ng laman at ng dugo, kundi ng aking Ama na nasa langit. At sinasabi ko rin sa iyo, Na ikaw ay Pedro, at sa ibabaw ng batong ito ay itatayo ko ang aking iglesia; at ang mga pintuan ng impiyerno ay hindi mananaig laban dito” (Mateo 16:13-18).

Pansinin na ang paksa ng pag-uusap na ito ay ang pagkakakilanlan ni Jesus. Nang sabihin ni Jesus na “sa ibabaw ng batong ito ay itatayo ko ang aking iglesia,” hindi Niya tinutukoy si Pedro bilang bato, ngunit ang katotohanan na si Jesus ay ang Anak ng Diyos. Sa katotohanang ito, sinabi ni Jesus, “Itatayo ko ang aking iglesia.” Ito ay malinaw na isang napakahalagang katotohanan, ang katotohanan kung saan itinayo ang iglesia ng Diyos.

Ang katotohanan na si Jesu-Kristo ay ang Anak ng Diyos ay napakahalaga na, sa pagtatapos ng Kanyang ebanghelyo, isinulat ni Juan, “At marami pang ibang mga tanda ang tunay na ginawa ni Jesus sa harapan ng Kanyang mga alagad, na hindi nasusulat sa aklat na ito: Ngunit ang mga ito ay isinulat, upang kayo ay maniwala na si Jesus ang Cristo, ang Anak ng Diyos; at upang sa pananampalataya ay magkaroon kayo ng buhay sa pamamagitan ng Kanyang pangalan” (Juan 20:30).

Si apostol Pedro, na namuhay kasama ni Jesus at narinig mismo ang Kanyang mga mensahe, kabilang ang maraming bagay na Kanyang sinabi na hindi nakatala, ay bumulalas, “Kami ay sumasampalataya at nakatitiyak na Ikaw ang Cristo, ang Anak ng buhay na Diyos” (Juan 6: 69). Sinabi rin ng mga disipulo ni Cristo, “Naniniwala kami na Ikaw ay nanggaling sa Diyos” (Juan 16:30).

Pagkatapos na matutuhan ni Pablo ang ebanghelyo nang direkta mula kay Kristo Mismo, “kaagad niyang ipinangaral si Cristo sa mga sinagoga, na Siya ang Anak ng Diyos” (Mga Gawa 9:20).

Pagkatapos mismong ipangaral ni Felipe ang ebanghelyo sa bating, “Sinabi ni Felipe, Kung sumasampalataya ka nang buong puso, maaari kang [mabautismuhan]. At sumagot siya at sinabi, Sumasampalataya ako na si Jesucristo ay Anak ng Dios” (Mga Gawa 8:37).

Si Marta, isang matalik na kaibigan ni Jesus, na nakarinig ng marami sa Kanyang mga turo, ay nagsabi sa Kanya, “Ako ay sumasampalataya na Ikaw ang Cristo, ang Anak ng Diyos, na paparito sa sanglibutan” (Juan 11:27).

Si Nathaniel, kung kanino sinabi ni Kristo sa kanya “ay hindi panlilinlang,” ay nagsabi kay Jesus, “Rabi, Ikaw ang Anak ng Diyos; Ikaw ang Hari ng Israel” (Juan 1:47, 49).

Sinabi ni Kristo, “Sa mga ipinanganak ng mga babae ay walang mas dakila kaysa kay Juan Bautista” (Lucas 7:28). Nagpatotoo si Juan Bautista, “At nakita ko, at pinatotohanan ko na ito ang Anak ng Diyos” (Juan 1:34).

Sa lahat ng mga saksi, ang pinakadakila ay ang Diyos Ama Mismo. Dalawang beses Siyang nagsalita mula sa langit na nagsasabing, “Ito ang Aking minamahal na Anak” (Mateo 3:17; 17:5). At alam natin na ang Diyos ay “hindi makapagsisinungaling” (Tito 1:2).

Nahihikayat akong manindigan kasama ng tapat na mga saksi sa Bibliya na nagpahayag na si Jesu-Kristo ay tunay na Anak ng Diyos. Ito ay isang mahalagang katotohanan na dapat nating paniwalaan bago natin tunay na malaman ang lalim ng pag-ibig ng Diyos (Efeso 3:16-19).

Ang Pagka-Diyos ni Kristo

Ang isang natatanging katangian ng diyos ay ang mga banal na nilalang ay karapat-dapat sambahin. Mapanganib at makasalanang pag-samba sa sinuman maliban sa Diyos. Mayroong ilang mga halimbawa ng mga taong walang kaalam-alam na nagtatangkang sumamba sa mga lingkod ng Diyos. Pansinin ang tugon na ibinibigay sa tuwing mangyayari ito: “At nang pumapasok si Pedro, ay sinalubong siya ni

Cornelio, at nagpatirapa sa kaniyang paanan, at siya'y sinamba. Datapuwa't itinayo siya ni Pedro, na sinasabi, Magtindig ka; Ako rin ay isang tao” (Mga Gawa 10:25, 26). Ito ang tamang tugon para sa bayan ng Diyos.

Tinangka ni Juan na sambahin ang isang anghel sa dalawang pagkakataon. Isinulat niya, “At akong si Juan ay nakakita ng mga bagay na ito, at narinig ko. At nang aking marinig at makita, ako'y nagpatirapa upang sumamba sa harap ng mga paa ng anghel na nagpakita sa akin ng mga bagay na ito. Nang magkagayo'y sinabi niya sa akin, Ingatan mong huwag gawin ito: sapagka't ako'y iyong kapuwa alipin, at ng iyong mga kapatid na mga propeta, at ng mga tumutupad ng mga salita ng aklat na ito: sambahin mo ang Dios” (Apocalipsis 22:8, 9). Nakikita natin sa mga halimbawang ito na ang tapat na mga lingkod ng Diyos, tao man o anghel, ay tumatangging tumanggap ng pagsamba mula sa sinuman.

May isang ulat tungkol sa isang taong tumanggap ng pagsamba sa Josue Kabanata 5. Sinasabi nito, “At nangyari, nang si Josue ay nasa tabi ng Jerico, na kaniyang itiningin ang kaniyang mga mata at tumingin, at, narito, may nakatayong isang lalake sa tapat niya. na may hawak na tabak sa kaniyang kamay: at si Josue ay naparoon sa kaniya, at sinabi sa kaniya, Ikaw ba ay sa amin, o sa aming mga kalaban? At sinabi niya, Hindi; ngunit bilang kapitan ng hukbo ng Panginoon ay naparito ako ngayon. At si Josue ay nagpatirapa sa lupa, at sumamba, at nagsabi sa kaniya, Ano ang sabi ng aking panginoon sa kaniyang lingkod? At sinabi ng kapitan ng hukbo ng Panginoon kay Josue, Alisin mo ang iyong pangyapak sa iyong paa; sapagka't ang dako na iyong kinatatayuan ay banal. At gayon ginawa ni Josue” (Josue 5:13-15).

May nakilala si Josue na nagpakilala sa Kanyang sarili bilang “ang kapitan ng hukbo ng Panginoon.” Ang taong ito ay hindi ang Panginoon Mismo, kundi ang Kanyang punong Kapitan. At nang si Josue ay yumukod upang sambahin Siya, ang Kapitan na ito ay hindi lamang pinahintulutan ang Kanyang sarili na sambahin, ngunit inutusan si Josue na tanggalin ang kanyang mga sapatos dahil siya ay nakatayo sa banal na lupa. Sinabihan si Josue na hindi siya sumasamba nang sapat, ngunit kailangan niyang magpakita ng higit na paggalang. Ang tanging ibang pagkakataon sa Bibliya kung kailan hihilingin sa sinuman na tanggalin

ang kanilang mga sapatos dahil sila ay nasa banal na lupa ay noong si Moises ay nasa harap ng nasusunog na palumpong.

Kaya sino ang kahanga-hangang nilalang na ito na nagpakita kay Josue? Hindi Siya ang Diyos, ang Ama, dahil “Walang taong nakakita sa Diyos kailanman” (Juan 1:18). Ipinakilala Niya ang Kanyang sarili bilang ang kapitan ng hukbo ng Panginoon sa halip na ang Panginoon Mismo. Ang katotohanan na ang pagiging ito ay pinahihintulutan na sumamba, at humihingi pa ng higit na pagsamba, ay nagpapatunay na hindi Siya maaaring maging isang anghel, o isang tao lamang. Bukod dito, ang taong ito ay sinasabing kapitan ng mga anghel ng Panginoon. Si Jesus ay pinuno ng mga anghel (Mateo 13:41). Ang tanging taong ito ay si Jesu-Kristo, ang Anak ng Diyos. Siya ay karapat-dapat sambahin, at maging ang Diyos, ang Ama ay nag-utos sa Kanyang mga anghel na sambahin ang Kanyang Anak. “Kapag ipinasok niya ang panganay sa sanglibutan, ay sinasabi niya, At sambahin siya ng lahat ng mga anghel ng Dios” (Hebreo 1:6). Sinabi ni Jesus, “Sapagka't ang Ama ay hindi humahatol sa kanino man, kundi ipinagkatiwala sa Anak ang buong paghatol: Upang parangalan ng lahat ng tao ang Anak, gaya ng pagpaparangal nila sa Ama. Ang hindi nagpaparangal sa Anak ay hindi nagpaparangal sa Ama na nagsugo sa kaniya” (Juan 5:22, 23). Inutusan tayong parangalan at sambahin ang Anak.

Mga Problema sa Pagsamba

Nagbigay si Jesus ng mahalagang alituntunin tungkol sa pagsamba nang sabihin Niya sa isang babaeng Samaritana, “Ang mga tunay na mananamba ay sasamba sa Ama sa espiritu at sa katotohanan: sapagka't hinahanap ng Ama ang mga gayon na sumasamba sa Kanya” (Juan 4:23). Mahalaga na sambahin natin ang Diyos ng tama.

Ang isang mahalagang aspeto ng pagsamba ay papuri. Sa buong Bibliya mayroong maraming mga halimbawa ng mga taong sumasamba sa Diyos na sinamahan ng papuri at kadakilaan sa pamamagitan ng mga salita. Halimbawa, itinala ni Juan kung paano isinasagawa ang pagsamba sa langit: “At tumingin ako, at narinig ko ang tinig ng maraming anghel sa palibot ng trono at ng mga halimaw at ng matatanda: at ang bilang nila

ay sampung libong ulit ng sangpung libo, at libo-libo ng libo; Na nagsasabi ng malakas na tinig, Karapat-dapat ang Cordero na pinatay upang tumanggap ng kapangyarihan, at kayamanan, at karunungan, at lakas, at karangalan, at kaluwalhatian, at pagpapala. At ang bawa't nilalang na nasa langit, at nasa lupa, at nasa ilalim ng lupa, at ang nasa dagat, at ang lahat na nasa kanila, ay narinig kong sinasabi, Pagpalain, at karangalan, at kaluwalhatian, at kapangyarihan, ay sumakaniya. Siya na nakaupo sa trono, at sa Kordero magpakailan man” (Apocalipsis 5:11-13).

Dito ay pinupuri ng mga tunay na mananamba sa langit ang Kordero sa pagsasabing Siya ay pinatay upang tumanggap ng kapangyarihan, kayamanan, karunungan, atbp. Pansinin ang kaliwanagan ng pagkakaiba ng mga mananamba na ito sa pagitan ng Ama at ng Anak. Hindi nila pinupuri ang Isa na nakaupo sa trono sa pagsasabi na Siya ay pinatay o namatay. Hindi rin nila sinasabi na ang Isang nakaupo sa trono ay tumanggap ng kayamanan. Ang ganitong uri ng pagsamba ay hindi magiging tunay na pagsamba, dahil hindi ito magiging “sa katotohanan.” Gayunpaman, kay Kristo, ang Kordero, ibinibigay nila ang papuri para sa Kanyang kamatayan, at sinasabi na Siya ay karapat-dapat tumanggap ng mga kayamanan, isang bagay na hindi matatanggap ng Ama, sapagkat Siya ay nagmamay-ari na ng lahat. Sinabi ng Ama na “itinalaga” Niya ang Kanyang Anak na maging “tagapagmana ng lahat ng bagay.” Ang isang tagapagmana ay tumatanggap ng mga bagay mula sa iba. Nagpatotoo si Jesus, “Tinanggap ko sa aking Ama” (Apocalipsis 2:27). Hindi wasto at hindi makatotohanang angkinin na ang Ama ay tumanggap ng kayamanan mula sa iba.

Sa pagnanais na magpakita ng karangalan at paggalang kay Hesus, marami ang lumampas sa pagsamba sa Kanya sa kapinsalaan ng Ama. Ang kanilang mga awit at papuri ay puno ng nakalilitong terminolohiya, tulad ng “Nagpapasalamat kami sa Kataas-taasang Diyos sa pagbaba upang mamatay para sa amin,” o “ang walang kamatayang Diyos ay namatay para sa ating mga kasalanan,” o katulad na mga pahayag na lumabo ang pagkakaiba ng Ama at Kanyang Anak. Dapat nating sambahin ang Anak bilang Anak ng Diyos, hindi bilang “kataas-taasang Diyos.” Pansinin kung paano sinamba ng mga disipulo si Jesus: “Nang magkagayo'y nagsilapit ang mga nasa daong at siya'y sinamba, na

nangagsasabi, Tunay na ikaw ang Anak ng Dios” (Mateo 14:33). Ang Kanyang mga disipulo ay hindi nalilito tungkol sa Kanyang pagkakakilanlan, at hindi rin kasama sa kanilang pagsamba ang nakalilito at magkasalungat na mga pahayag tungkol sa Kanyang pagkakakilanlan. Malinaw nilang sinabi na si Jesus ang Anak ng Diyos.

Napakaraming bilang ng mga himno na naglalaman ng mga hindi makatotohanang pahayag tungkol sa Ama at Anak. Kung minsan, inuulit-ulit natin ang mga kasabihang ito nang hindi natin nalalaman na hindi tayo nagsasalita ng totoo. Ilang beses na akong kumanta ng mga himno kung kailan kailangan kong pigilan ang sarili kong magsalita ng mga salita, dahil alam kong hindi ito totoo. Dapat tayong mag-ingat laban sa pagsamba sa Diyos o kay Kristo sa di-makatotohanang paraan.

Ang Anak ng Diyos

Ipinahayag ni Hesus, “Sinabi Ko, Ako ang Anak ng Diyos?” (Juan 10:36). Sinabi Niya na Siya ay “ang nag-iisang Anak ng Diyos” (Juan 3:18). Ang salitang “begotten” ay literal na nangangahulugang ipinanganak. Sinabi ni Jesus, “Sapagka't kung paanong ang Ama ay may buhay sa Kaniyang sarili; gayon din naman ang ibinigay Niya sa Anak na magkaroon ng buhay sa Kaniyang sarili” (Juan 5:26). Ayon sa Kanyang sariling patotoo, si Jesus talaga ang bugtong na Anak ng Diyos at literal na tumanggap ng buhay mula sa Kanyang Ama.

Ipinaliwanag ni Pablo tungkol kay Kristo, “Na Siyang larawan ng dinakikitang Diyos, ang panganay ng bawat nilalang” (Colosas 1:15). Sinasabi ng Barnes New Testament Notes, “ang salitang panganay — pro-tot-ok'-os — ay wastong nangangahulugang panganay na anak ng isang ama o ina.” Sinabi ni Jamieson, Fausset, Brown Commentary, "Isinilang (sa literal, 'ipinanganak') bago ang bawat nilalang." Sinabi ng Greek Lexicon ni Thayer, "Si Kristo ay tinawag, panganay sa lahat ng nilikha, na nalikha sa pamamagitan ng Diyos bago ang buong sansinukob ng mga nilikhang bagay."

Si Jesucristo ay tinatawag na “ang larawan ng Diyos,” “ang larawan ng di-nakikitang Diyos,” at “ang malinaw na larawan ng Kanyang persona” (2 Mga Taga-Corinto 4:4; Colosas 1:15; Mga Hebreo 1:3). Ang

isang imahe ay hindi kailanman ang orihinal, ngunit palaging isang pagkakahawig o pagkopya ng orihinal. Si Kristo ay ang Anak ng Diyos at, samakatuwid, ang malinaw na larawan ng Kanyang Ama. Hindi tama na sabihin na ang Ama ang larawan ng Kanyang Anak dahil ang Ama ang orihinal. Sa katulad na paraan, hindi tama na tukuyin si Kristo bilang ang tunay, o orihinal, na Diyos, dahil Siya ang larawan ng tunay na Diyos.

Sumulat si Miquias tungkol kay Jesus, “Nguni’t ikaw, Bethlehem Ephrata, bagama’t ikaw ay maliit sa mga libo-libo ng Juda, gayon ma’y mula sa iyo ay lalabas sa akin ang magiging tagapamahala sa Israel; na ang paglabas [pinagmulan] ay mula noong una, mula sa walang hanggan [Margin: ‘ang mga araw ng kawalang-hanggan’]” (Miquias 5:2). Ang Revised Standard Version ay isinalin ito, “Na ang pinagmulan ay mula noong una, mula sa sinaunang mga araw.” Ang pinagmulan ng Anak ng Diyos ay sa mga araw ng kawalang-hanggan. Siya ay ipinanganak bago pa nilikha ang anumang bagay, kahit na bago ang panahon gaya ng alam natin, sa mga araw ng kawalang-hanggan.

Sa unang taludtod ng Kawikaan ikawalo, sinasabi nito na ang karunungan ay nagsasalita. Sino ang karunungan? Sinasabi sa atin ng bersikulo 8 na Siya ay may bibig at nagsasalita, at ang talata 17 ay nagsasabi na Siya ay nagmamahal. Isinulat ni Pablo, “Datapuwa’t sa kanila na tinawag, maging mga Judio at mga Griego, si Cristo ang kapangyarihan ng Dios, at ang karunungan ng Dios” (1 Mga Taga-Corinto 1:24). “Datapuwa’t sa Kanya kayo ay kay Cristo Jesus, na sa atin ay ginawang karunungan, at katuwiran, at pagpapakabanal, at katubusan mula sa Dios” (1 Mga Taga-Corinto 1:30). Si Kristo ay Karunungan, at nagsasalita sa Kawikaan kabanata walo.

Sabi Niya, “Nang walang kalaliman, Ako ay inilabas; noong walang mga bukal na sagana sa tubig. Bago nalagay ang mga bundok, bago ang mga burol ay inilabas Ako” (Kawikaan 8:24, 25). Ang sabi ng 1965 Bible in Basic English, “Nang walang kalaliman ay ipinanganak Ako, nang walang mga bukal na umaagos ng tubig. Bago ang mga bundok ay inilagay sa kanilang mga dako, bago ang mga burol ay Aking isinilang.”

Ang salitang Hebreo na לול, na isinaling “Ako ay isinilang,” ay isang pandiwa. Ang mga pandiwang Hebreo ay matatagpuan sa maraming iba’t ibang anyo. Sa Lumang Tipan, ang partikular na pandiwang ito ay

ginamit sa anim na magkakaibang anyo. Sila ay sina Qal, Polel, Pulal, Hophal, Hithpolel, at Hithpalpel. Depende sa kung anong anyo ang ginamit para sa pandiwang ito, ang kahulugan ng salita ay maaaring ganap na mabago. Halimbawa, kapag ang Hebreong pandiwang ito na לֹחַ ay ginamit sa anyong Qal, ang ibig sabihin nito ay “sumayaw, umikot, umikot, umikot, umikot” (Brown-Driver-Brigg’s Hebrew Lexicon). Maliwanag mula sa konteksto na ang kahulugang ito ay hindi kumakapit sa Kawikaan 8:24, 25, at hindi ito mailalapat dahil ginamit ang salitang Hebreo na לֹחַ, sa mga talatang ito sa anyong Pulal. Ang kahulugan para sa Pulal na porma ay ang tanging kahulugan na maaaring magamit dito. Ang depinisyon na ito ay ang mga sumusunod: “mapapilipit, pabatain, ilalabas” (Brown-Driver-Brigg’s Hebrew Lexicon). Ang pandiwang ito sa anyong ito ay ginagamit lamang ng tatlong lugar sa Bibliya, at narito ang dalawa pang lugar kung saan ito ginamit: “Ikaw ba ang unang tao na ipinanganak? o ginawa ka ba [Hebreo: לֹחַ sa anyong Pulal] sa harap ng mga burol?” (Job 15:7). “Narito, ako ay inanyuan [Hebreo: לֹחַ sa anyong Pulal] sa kasamaan; at sa kasalanan ay ipinaglihi ako ng aking ina” (Awit 51:5). Gaya ng malinaw na nakikita natin, ang terminong “ipinanganak” sa Kawikaan 8:24, 25 ay walang ibang ibig sabihin kundi ang pagiging ipinanganak, o ipinanganak.

Ipagpatuloy natin ang natitirang bahagi ng mga talata sa Kawikaan kabanata walo at alamin ang higit pa tungkol sa mga katangian ng Karunungan.

“Samantalang hindi pa niya nililikha ang lupa, ni ang mga parang man, Ni ang pasimula man ng alabok ng sanglibutan. Nang kaniyang itatag ang langit nandoon ako: Nang siya'y maglagay ng balantok sa balat ng kalaliman: Nang kaniyang pagtibayin ang langit sa itaas: Nang maging matibay ang mga bukal ng kalaliman: Nang bigyan niya ang dagat ng kaniyang hangganan, Upang huwag salangsangin ng tubig ang kaniyang utos: Nang kaniyang iayos ang mga patibayan ng lupa: Nasa siping nga niya ako na gaya ng matalinong manggagawa: At ako ang kaniyang ligaya sa araw-araw, Na nagagalak na lagi sa harap niya; Na nagagalak sa kaniyang tinatahanang lupa; At ang aking kaaliwan ay sa mga anak ng mga tao. Ngayon nga, mga anak ko, dinggin ninyo ako: Sapagka't mapalad ang nangagiingat ng aking mga daan. Mangakinig kayo ng turo, at kayo'y magpakapantas, At huwag ninyong tanggihan.

Mapalad ang tao na nakikinig sa akin, Na nagbabantay araw-araw sa aking mga pintuang-bayan, Na naghihintay sa mga haligi ng aking mga pintuan. Sapagka't sinomang nakakasumpong sa akin, ay nakakasumpong ng buhay. At magtatamo ng lingap ng Panginoon. Nguni't siyang nagkakasala laban sa akin ay nagliligaw ng kaniyang sariling kaluluwa; Silang lahat na nangagtanim sa akin ay nagsisiibig ng kamatayan.” (Kawikaan 8:26-36)

Sinasabi ng tagapagsalita dito na Siya ay pinalaki kasama ng Panginoon at araw-araw ay Kanyang kaluguran, at laging nagagalak sa harapan Niya. Ito ay isang tunay na Persona. Pagkatapos ay sinabi Niya, “Sapagkat ang sinumang nakasumpong sa Akin ay nakakasumpong ng buhay.” Isinulat ni Juan, “Ang kinaroroonan ng Anak ay may buhay; at ang hindi kinaroroonan ng Anak ng Dios ay walang buhay” (1 Juan 5:12). Si Jesu-Kristo ang nagsasalita tungkol sa Kanyang sarili sa Kawikaan kabanata walo. Siya ay tunay na Anak ng Diyos, tulad ng isinulat ni Juan, “ang Panginoong Jesu-Cristo, ang Anak ng Ama, sa katotohanan at pag-ibig” (2 Juan 1:3).

Ang mga terminong Ama at Anak, sa kahulugan, ay nagpapahiwatig ng pagkakaroon ng isa bago ang isa. Ito ang pagkaunawa ng mga Israelita. Sa aklat ng Mga Kawikaan mababasa natin: “Sino ang umakyat sa langit, o bumaba? sinong nagtipon ng hangin sa Kaniyang mga kamao? sinong nagbigkis ng tubig sa isang damit? sinong nagtatag ng lahat ng wakas ng lupa? ano ang Kaniyang pangalan, at ano ang pangalan ng Kaniyang anak, kung masasabi mo?” (Kawikaan 30:4).

Ang ilang mga tao ay nagkamali sa konklusyon na ginamit ng Diyos ang mga katagang “Ama” at “Anak” upang maiparating sa ating mahihinang isipan ang isang banal na relasyon (hindi ang Ama at Anak) na hindi nila maaaring ipaliwanag sa ating wika. Upang makarating sa konklusyong ito kailangan mong ipagpalagay na nangyari lang ang Diyos sa kakaibang uri ng mga nilalang na may kakaibang wika at paraan ng pagpaparami, at pagkatapos ay naiwang nagpupumilit na ipaliwanag ang Kanyang sarili sa mga kakaibang nilalang na ito. Kailangan mong kalimutan na nilikha ng Diyos ang ating wika at idinisenyo ang ating paraan ng pagpaparami, pagkatapos na magkaroon na Siya ng Anak. Dinisenyo tayo ng Diyos na may kakayahang magkaroon ng anak, at pagkatapos ay ibinulalas Niya si Jesus, “Ito ang aking minamahal na

Anak...” (Mateo 3:17; 17:5). Ang ibig sabihin ng Diyos ay kung ano ang Kanyang sinasabi kahit tungkol sa ating mga ugnayang tao ng ama at anak na Kanyang idinisenyo sa Kanyang sariling larawan.

Ayon sa Bibliya, si Jesu-Kristo ay ipinanganak, na literal na nangangahulugang ipinanganak, bago pa nilikha ang anumang bagay—matagal pa bago Siya ipinadala ng Diyos sa mundo. (Tingnan sa Hebreo 1:1-9; Colosas 1:15; Juan 3:16, 17; 18:37; at 1 Juan 4:9 .) Kung paano Siya isinilang ay hindi natin dapat malaman, ngunit nais ng Diyos na matanto natin na Siya at ang Kanyang Anak ay may malapit, tunay, ama-anak na relasyon na hindi lamang isang tungkulin, o isang gawa.

Tunay na Anak ng Diyos

Ang pagtangga na si Jesus ay tunay na Anak ng Diyos ay antikristo dahil itinatangga nito ang mismong batong panulok ng ebanghelyo. Ang mabuting balita na sapat ang pagmamahal sa atin ng Diyos upang ipadala ang Kanyang Anak upang mamatay para sa atin ay walang kabuluhan kung itatanggi natin na si Jesus ang Anak ng Diyos.

Sinabi ni Jesus, “Ako at ang aking Ama ay iisa” (Juan 10:30). Nagdulot ito ng pagkalito sa marami sa pag-iisip na si Jesus ang Ama, o kahit papaano ay pinagsama sa Kanya sa isang paraan na ginagawang isang tambalang nilalang ang Ama at Anak. Gayunpaman, ang maling konklusyon na ito ay hindi kailangang maabot. Nakatutulong na basahin ang konteksto. Sinabi ni Jesus, “Ako at ang aking Ama ay iisa. Nang magkagayo'y muling dumampot ng mga bato ang mga Judio upang siya'y batuhin. Sinagot sila ni Jesus, Maraming mabubuting gawa ang ipinakita ko sa inyo mula sa aking Ama; alin sa mga gawang iyon ang ibinabato ninyo sa akin? Sinagot siya ng mga Judio, na nangagsasabi, Dahil sa mabuting gawa ay hindi ka namin binabato; ngunit para sa kalapastanganan; at sapagka't ikaw, bilang isang tao, ay gumagawa ng iyong sarili na Dios. Sinagot sila ni Jesus, Hindi ba nasusulat sa inyong kautusan, Aking sinabi, Kayo'y mga dios? Kung tinawag niya silang mga diyos, kung kanino dumating ang salita ng Diyos, at hindi masisira ang kasulatan; Sinasabi ninyo tungkol sa kaniya, na pinabanal ng Ama, at sinugo sa sanglibutan, Ikaw ay namumusong; dahil sinabi ko, Ako ang

Anak ng Diyos?” (Juan 10:30-36). Itinanggi ni Jesus ang akusasyon ng pag-aangkin na Diyos, itinuro na ang Kanyang pag-aangkin ay Anak lamang ng Diyos.

Maliwanag na naunawaan ng mga Hudyo ang Kanyang mga salita, dahil nang sa wakas ay kasuhan Siya ng paglapastangan sa Diyos at hinatulan ng kamatayan, ang paratang ay inaangkin Niya na Siya ang Anak ng Diyos.

Nang dinala sa harap ni Caifas, sinasabi ng Bibliya, “Tumahimik si Jesus. At sumagot ang dakilang saserdote at sa kaniya'y sinabi, Isinasamo ko sa iyo sa pangalan ng Dios na buhay, na sabihin mo sa amin kung ikaw nga ang Cristo, ang Anak ng Dios” (Mateo 26:63). Sinasabi ng salaysay ni Lucas, “At sinabi nilang lahat, Kung gayon, ikaw ba ang Anak ng Diyos? At sinabi niya sa kanila, Sinasabi ninyo na ako nga. At kanilang sinabi, Ano ang kailangan pa nating saksi? sapagka't tayo mismo ay nakarinig sa kaniyang sariling bibig” (Lucas 22:70, 71). Pagkatapos nito, si Jesus ay dinala kay Pilato, at nang sabihin ni Pilato na wala siyang makitang kasalanan sa Kanya, “Sumagot ang mga Judio sa kanya, Kami ay may kautusan, at ayon sa aming kautusan ay nararapat siyang mamatay, sapagkat ginawa niya ang kanyang sarili na Anak ng Diyos” (Juan 19:7).

Ang nanunuya na karamihan sa pagkakapako kay Kristo ay nagsabi, “Siya ay nagtiwala sa Diyos; iligtas niya siya ngayon, kung ibig niya: sapagka't sinabi niya, Ako ang Anak ng Dios” (Mateo 27:43). Natural, ang pinakamatinding akusasyon tungkol kay Kristo ay magmumula sa mga humatol sa Kanya ng kamatayan. Sinabi nilang lahat na ang Kanyang pag-aangkin ay Siya ang Anak ng Diyos. Ito mismo ang sinabi ni Jesus na Siya (Mateo 26:63, 64; Lucas 22:70, 71).

Konklusyon

Iniiisip ng ilang tao na ang Diyos ay lampas sa posibilidad na magkaroon ng Anak, ngunit sinabi ni Jesus, “sa Diyos ang lahat ng bagay ay posible” (Marcos 10:27).

Tinukoy ng Bibliya si Kristo bilang Anak ng Diyos nang hindi bababa sa 120 beses. Ginagawa ito ng Bibliya sa pamamagitan ng paggamit ng pariralang “Anak ng Diyos” nang apatnapu't pitong beses. Tungkol sa pagiging tunay ng pagiging Anak ni Kristo, Siya ay tinawag na "ang bugtong" ng limang beses, "ang panganay" ng tatlong beses, "ang panganay" nang isang beses, at ang "banal na anak" ng Diyos ng dalawang beses. Apat na talata ang nagsasabi na Siya ay "isinilang" bago ang Kanyang pagkakatawang-tao. Apat na talata ang nagsasabi na Siya ay “nanggagaling sa,” “lumalabas sa” o “nagmula sa” Ama. Ang ebidensya sa paksang ito ay napakalaki. Si Kristo ay tunay na literal na Anak ng Diyos, na inilabas mula sa Ama bago ang lahat ng nilikha. Kung inaasahan ng Diyos na paniniwalaan natin ang anumang bagay na iba, hindi maganda ang ginawa Niya sa paglalahad nito sa Bibliya. Sa katunayan, kung gusto ng Diyos na maniwala tayo sa iba, sadyang ginulo Niya tayo sa pamamagitan ng paggawa ng napakaraming malinaw na mga pahayag na nagpapahiwatig na si Kristo ay literal na anak ng Diyos, nang walang kaunting paglilinaw upang ipahiwatig na hindi natin dapat tanggapin ang Kanyang mga salita sa kanilang karaniwang kahulugan. . Gayunpaman, “Ang Diyos ay hindi ang may-akda ng kaguluhan, kundi ng kapayapaan” (1 Mga Taga-Corinto 14:33).

Alam ng sinumang manunulat o pampublikong tagapagsalita na kapag gumamit sila ng isang salita o parirala na madaling maunawaan, kailangang gumawa ng mga paglilinaw upang maiwasan ang mga tao na magkaroon ng maling konklusyon. Gayunpaman, sa buong Bagong Tipan, kung saan si Kristo ay sinasabing ang ipinanganak na Anak ng Diyos, walang anumang uri ng pagtutuwid o paglilinaw upang ang mga salitang ito ay hindi makuha sa kanilang natural na kahulugan. Sinabi ni Jesus na Siya ay “ang bugtong na Anak ng Diyos” (Juan 3:18). Tungkol sa isa pang paksa, ngunit ang alituntunin ay maaaring gamitin nang may parehong puwersa dito, sinabi Niya, “Kung hindi gayon, sinabi Ko sana sa inyo” (Juan 14:2).

Maaaring iniisip mo, “Lagi akong naniniwala na si Jesus ang Anak ng Diyos.” Malaki! Maaari mo ring itanong, "Hindi ba lahat ng Kristiyano ay naniniwala na si Jesus ay ang Anak ng Diyos?" Ang nakalulungkot na katotohanan ay ang karamihan sa mga nag-aangking Kristiyano ay talagang hindi naniniwala na si Jesus ang tunay na Anak

ng Diyos kung sila ay sumasang-ayon sa mga pahayag ng paniniwala ng kanilang mga denominasyon.

Halos lahat ng mga Kristiyano ay magpapatibay, "Si Jesus ay ang Anak ng Diyos," ngunit may ibang mga kahulugan na nakalakip sa mga salitang ito. Halimbawa, sinasabi ng mga Saksi ni Jehova na si Jesus ay ang Anak ng Diyos, ngunit kapag tinanong na ilarawan kung ano ang ibig sabihin nito, sasabihin nila sa iyo na si Jesus ang unang anghel na nilikha ng Diyos, at hindi naiiba kay Lucifer o alinman sa iba pang mga anghel. . Sasabihin sa iyo ng mga Katoliko na si Jesus ay ang Anak ng Diyos, ngunit kapag hiniling na magpaliwanag, sasabihin na Siya ay bahagi ng parehong sangkap ng Diyos, konektado sa Kanyang pagkatao nang lubusan bilang isang Siamese na kambal, at kapareho ng edad ng Kanyang Ama. . Nakakita ka na ba ng Anak na ganito? Ipapaliwanag ng iba na si Jesus ay isang walang hanggang kasama ng Diyos na ipinahayag ng Diyos na Kanyang Anak kahit na hindi Niya talaga Siya Anak. Sasabihin ng iba na si Jesus ay naging Anak ng Diyos nang Siya ay isinilang sa Betlehem ng birheng Maria, at hindi siya Anak ng Diyos sa anumang ibang kahulugan.

Bawat isa sa mga teoryang ito ay tumatanggi na si Jesus ay Anak ng Diyos sa isang paraan o iba pa. Sinasabi ng Bibliya, "Sino ang sinungaling kundi ang tumatanggi na si Jesus ay ang Kristo? Siya ay anticristo, na tumatanggi sa Ama at sa Anak. Ang sinumang tumanggi sa Anak, ay hindi rin kinaroroonan ng Ama: (ngunit) ang kumikilala sa Anak ay kinaroroonan din ng Ama" (1 Juan 2:22, 23). Dapat tayong magingat na huwag ipagkait ang Anak ng Diyos para lamang maitaguyod natin ang isang kredo ng Iglesia na hindi itinuro sa Bibliya. Ang pagtanggap sa Anak ng Diyos ay magreresulta sa ating kawalan ng kakayahan na madaig ang mundo at hahadlang sa ating kaugnayan sa Diyos.

Maraming tao ang may maling konsepto ng Diyos na nagtatatwa sa tunay na pagiging anak ni Kristo. Gaano man pagsisikap ng isang tao na mahalin ang isang diyos na tulad nito, hinding-hindi nila ito magagawang mahalin ng buong puso, kaluluwa, lakas at isip. Ito ay totoo dahil ang pag-ibig ng Diyos ay inilarawan ng mali ng lahat ng mga huwad na teorya tungkol sa Kanya, at maaari lamang natin Siyang mahalin sa pamamagitan ng unang makita ang Kanyang pag-ibig sa atin, gaya ng

sinabi ni Juan, “Iniibig natin Siya, sapagkat Siya ang unang umibig sa atin” (1 Juan 4:19).

Ang sabi ng Bibliya, “Tayong lahat, na may bukas na mukha na tumitingin gaya ng sa salamin sa kaluwalhatian ng Panginoon, ay pinapalitan ng gayon ding larawan mula sa kaluwalhatian hanggang sa kaluwalhatian, gaya ng sa pamamagitan ng Espiritu ng Panginoon” (2 Mga Taga-Corinto 3:18). Kung tayo ay minamasdan ang isang diyos na sapat lamang ang pagmamahal sa atin upang gumawa ng isang gawa, upang magpanggap bilang isang may buhay na hindi siya, kung gayon mamahalin natin siya ng sapat lamang upang gumawa ng isang gawa, upang magpanggap bilang mga Kristiyano, kapag hindi tayo.

Tandaan na walang kasinungalingan ang ligtas, gaano man ito kainosente paniwalaan. Isinulat ni Pablo na ang mga “naniniwala sa kasinungalingan” ay “masusumpa ang hindi naniwala sa katotohanan, kundi natuwa sa kalikuan” (2 Tesalonica 2:11, 12). Gayundin, tandaan na ang karamihan ay bihirang tama sa mga bagay na pangrelihiyon. Sinabi ni Jesus, “Malawak ang daan, na patungo sa pagkapahamak, at marami ang nagsisipasok doon: Sapagka't makipot ang pintuan, at makipot ang daan, na patungo sa buhay, at kakaunti ang nakasusumpung nito” (Mateo 7:13, 14). Ang mga konseho ng mga tao, at ang mga kredo na gawa ng tao na kadalasang pinapahalagahan ng mga Kristiyano, ay hindi ang mga pamantayan kung saan natin matutukoy ang katotohanan. Mayroon lamang isang pamantayan, at isa lamang, na mapagkakatiwalaan natin bilang isang hindi nagkakamali na gabay sa katotohanan, at iyon ay ang Salita ng Diyos. Hindi tayo dapat magtiwala sa tao na aakayin tayo sa katotohanan, dahil sinabi ng Diyos, “ang mga pinuno ng mga taong ito ang nagpapaligaw sa kanila; at silang mga pinatnubayan nila ay nalipol” (Isaias 9:16).

Dalangin ko na tanggapin mo lamang ang isang payak na, “Ganito ang sabi ng Panginoon” bilang isang dahilan para sa lahat ng iyong paniniwala tungkol sa Anak ng Diyos at na talagang tanggapin mo si Jesus kung sino ang Kanyang ipinahayag ang Kanyang sarili bilang, “ang bugtong na Anak ng Diyos” (Juan 3:18). Dalangin ko na ang katotohanang ito ay magbukas ng mga pintuan para sa walang limitasyong pakikisama sa dakilang Diyos ng langit na nagbigay ng Kanyang Anak upang mamatay para sa iyong mga kasalanan. Ngayon,

“Masdan, anong uri ng pag-ibig ang ipinagkaloob sa atin ng Ama, na tayo ay matawag na mga anak ng Diyos” (1 Juan 3:1).

Kabanata 2

Ang Tanging Tunay na Diyos

Nais ng Diyos na ang Kanyang mga nilalang na ginawa sa Kanyang larawan ay makilala Siya, at bilang resulta, mahal in Siya nang buong puso. Ang pinakamalaking problema sa mga taong hindi nagpapahalaga sa Diyos ay hindi nila Siya kilala bilang Siya talaga. Isinulat ni Juan, “Ang hindi umiibig ay hindi nakakakilala sa Diyos; sapagkat ang Diyos ay pag-ibig” (1 Juan 4:8). Marami ang may baluktot na pananaw sa katangian ng Diyos, at ito ay nagiging sanhi ng hindi nila pahalagahan o ibigin ang Diyos ayon sa nararapat sa Kanya.

Ang pagpapalaganap ng kadiliman tungkol sa karakter ng Diyos ang naging pangunahing pokus ng mga pag-atake ni Satanas laban sa kaharian ng Diyos. Dahil sa Kanyang gawain ng pagpapalaganap ng mga kasinungalingan tungkol sa Diyos kaya marami ang nananatiling ignorante sa pag-ibig ng Diyos at tumatangging tanggapin Siya bilang pinuno ng kanilang buhay.

Ang kadiliman tungkol sa karakter ng Diyos ay umiiral sa iba't ibang antas sa iba't ibang tao. Ang ilan ay may pag-unawa sa pag-ibig ng Diyos na malapit sa Kanyang tunay na mga katangian at samakatuwid ay mahal nila Siya hangga't maaari sa kanilang limitadong pananaw sa pag-ibig ng Diyos. Gayunpaman, ang kanilang pag-ibig sa Diyos ay nahahadlangan ng bawat itinatangi na kasinungalingan tungkol sa katangian ng Diyos. Ang mga pagkakamaling ito ay pumipigil sa kanila na mahal in ang Diyos nang buong puso. Sa ganitong kalagayan ang kanilang pag-ibig ay hindi maaaring “mapagsakdal” (1 Juan 4:17).

Ang kadilimang ito ay hindi magtatagal magpakailanman. Ipapakita ng Diyos ang Kanyang sarili sa Kanyang mga tao, at sa pamamagitan nila sa iba. Sasabihin niya, “Bumangon ka, sumikat; sapagkat ang iyong liwanag ay dumating, at ang kaluwalhatian ng Panginoon ay sumikat sa iyo. Sapagka't, narito, tatakpan ng kadiliman ang lupa, at ang salimuot na kadiliman sa mga tao: nguni't ang Panginoon ay sisikat sa iyo, at ang kaniyang kaluwalhatian ay makikita sa iyo. At ang mga Gentil ay paroroon sa iyong liwanag, at ang mga hari sa ningning ng iyong pagsikat” (Isaias 60:1-3).

Ang kaluwalhatian ng Panginoon ay ang Kanyang katangian (Exodo 33:18, 19). Ang karakter ng Diyos ay mahahayag sa Kanyang mga tao at sila ay mababago sa Kanyang larawan. Isinulat ni Pablo, “Datapuwa't tayong lahat, na may bukas na mukha na tumitingin gaya ng sa salamin sa kaluwalhatian ng Panginoon, ay nababago sa gayon ding larawan mula sa kaluwalhatian hanggang sa kaluwalhatian, gaya ng sa pamamagitan ng Espiritu ng Panginoon” (2 Mga Taga-Corinto 3:18). Ang pagmamasid sa katangian ng Diyos habang inihahayag Niya ito sa Kanyang salita ay mahalaga sapagkat tayo ay mababago sa larawan ng ating nakikita. Kung makikita natin ang isang diyos na hindi mapagmahal at malupit, kung gayon tayo ay magiging hindi mapagmahal at malupit din.

Ang ating mga karakter ay direktang nauugnay sa ating mga pananaw sa karakter ng Diyos. Ito ang dahilan kung bakit idiniin ni Jesus ang kahalagahan ng pagkilala sa Diyos. Nang manalangin sa Kanyang Ama para sa atin, sinabi Niya, “At ito ang buhay na walang hanggan, na ikaw ay makilala nila na iisang Dios na tunay, at si Jesucristo na iyong sinugo” (Juan 17:3). Ang ating buhay na walang hanggan ay nakasalalay sa pagkakilala sa tanging tunay na Diyos at sa Kanyang Anak, si Jesu-Kristo. Ito ang pinakamahalagang kaalaman na maaari nating makuha. Isinulat ni Pedro, “Ang biyaya at kapayapaan ay paramihin nawa sa inyo sa pamamagitan ng pagkakilala sa Diyos, at kay Jesus na ating Panginoon” (2 Pedro 1:2).

Pag-alam kung Sino ang Aming Sinasamba

Sinabi ni Jesus sa isang babaeng Samaritana na nakilala Niya sa balon ni Jacob, “Kayo ay sumasamba sa hindi ninyo nalalaman: nalalaman namin ang aming sinasamba: sapagka't ang kaligtasan ay sa mga Judio. Datapuwa't dumarating ang oras, at ngayon na, na sasambahin ng mga tunay na mananamba ang Ama sa espiritu at katotohanan: sapagka't hinahanap ng Ama ang mga gayon na sumasamba sa kaniya. Ang Diyos ay Espiritu: at ang mga sumasamba sa kanya ay kinakailangang sumamba sa kanya sa espiritu at sa katotohanan” (Juan 4:22-24). Sa halip na purihin ang babaing ito dahil sa kanyang kamangmangan sa pagsamba, sinisikap ni Jesus na itaas ang kanyang pang-unawa sa Diyos at ituwid ang kanyang mga hindi pagkakaunawaan.

Ininama ni Jesus ang Kanyang sarili nang sabihin Niya, “alam namin kung ano ang aming sinasamba.” Alam mo bang may sinasamba si Jesus? Siya mismo ang nagsabi nito, at pagkatapos ay ipinaliwanag Niya kung sino ang Kanyang sinasamba. Sinabi niya, "Ang mga tunay na mananamba ay sasamba sa Ama sa espiritu at sa katotohanan." Sinasamba ni Jesus ang Kanyang Ama kasama ng lahat ng “tunay na mananamba.” Sinasamba Niya ang Kanyang Ama, dahil ang Kanyang Ama ay Kanyang Diyos. Sinabi Niya kay Maria, pagkatapos ng Kanyang muling pagkabuhay, “Huwag mo akong hawakan; sapagka't hindi pa ako nakakaakyat sa aking Ama: nguni't pumaroon ka sa aking mga kapatid, at sabihin mo sa kanila, Aakyat ako sa aking Ama, at inyong Ama; at sa aking Diyos, at iyong Diyos” (Juan 20:17).

Sinabi ni Jesus sa Kanyang mga disipulo na ang Kanyang Diyos ay ang parehong Diyos bilang kanilang Diyos. Ipinaliwanag din niya kung sino ang Diyos na ito, ang Ama. Tiniyak Niya sa mga disipulo na ang Kanyang Ama, ay ating Ama rin, at ang Kanyang Diyos ay ating Diyos din.

Nangako si Jesus, “Ang magtagumpay ay gagawin kong haligi sa templo ng Aking Diyos, at hindi na siya lalabas pa: at isusulat Ko sa kanya ang pangalan ng Aking Diyos, at ang pangalan ng lungsod ng Aking Diyos, na ay bagong Jerusalem, na bumababa mula sa langit mula sa Aking Diyos: at isusulat Ko sa kanya ang Aking bagong pangalan” (Apocalipsis 3:12).

Isinulat ni Pablo, “Upang ang Diyos ng ating Panginoong Jesucristo, ang Ama ng kaluwalhatian, ay magbigay sa inyo ng espiritu ng

karunungan at paghahayag sa pagkakilala sa Kanya” (Mga Taga Efeso 1:17).

Sinabi ni Jesus na ang mga tunay na mananamba ay dapat sumamba sa Ama “sa espiritu at sa katotohanan.” Hindi sapat na sambahin ang Diyos sa espiritu, dapat mo rin Siyang sambahin sa katotohanan. Ang pagsamba sa Diyos sa espiritu ay nangangahulugan na ang iyong espiritu ay kasama sa pagsamba. Naranasan mo na bang kumanta ng mga himno habang iniisip mo ang iyong sasakyan, bahay, o larong pampalakasan? Sa mga oras na iyon, masasabi mo bang sumasamba ka sa espiritu? Hindi! Kung ang iyong puso at pag-iisip ay hindi kasangkot, kung gayon ito ay hindi tunay na pagsamba.

Paano kung ang iyong puso ay nasasangkot sa pagsamba, ngunit ikaw ay sumasamba sa isang idolo? Ikaw ba ay isang tunay na mananamba? Tiyak na hindi! Upang maging isang tunay na mananamba, hindi lamang dapat ang iyong puso at isip ang nasasangkot, kundi dapat kang sumamba sa katotohanan sa pamamagitan ng pagsamba sa tunay na Diyos. Sino ang tunay na Diyos na dapat sambahin ng mga tunay na mananamba? Sinabi ni Jesus, "Ang mga tunay na mananamba ay sasamba sa Ama sa espiritu at sa katotohanan." Ang babae ba sa balon ay sumasamba sa Diyos sa katotohanan? Hindi! Sinabi ni Jesus na hindi niya alam kung ano ang kanyang sinasamba. Isang mapanganib na bagay ang sumamba sa kakaiba o hindi kilalang mga diyos.

Pinagsabihan ni Pablo ang mga pagano sa Mars Hill dahil mayroon silang altar na may nakasulat na, “SA DI-KILALA NA DIYOS” (Gawa 17:23). Ang ignorante na pagsamba ay hindi tunay na pagsamba. Sinaway ng Diyos ang mga Israelita, na sinasabi, “Naghain sila sa mga demonyo, hindi sa Diyos; sa mga diyos na hindi nila nakilala, sa mga bagong diyos na bagong lumitaw, na hindi kinatatakutan ng inyong mga magulang” (Deuteronomio 32:17). Dito natin nalaman na ang mga demonyo ay talagang nakakakuha ng pagsamba kung tayo ay sumasamba sa mga diyos na hindi natin kilala. Isinulat ni Pablo, “Ngunit sinasabi ko, na ang mga bagay na inihahain ng mga Gentil, ay inihahain nila sa mga demonio, at hindi sa Dios: at hindi ko ibig na kayo ay magkaroon ng pakikisama sa mga demonio” (1 Mga Taga-Corinto 10:20).

Pinagsasama ang Paganismo at Kristiyanismo

Ipinropesiya ng Bibliya na ang isang makamundong kapangyarihan ay lilitaw sa eksena at gagawa ng kasuklam-suklam na mga bagay, kasama na ang pagtatatag ng huwad na diyos. (Basahin ang Daniel mga kabanata 7, 8, 11 at Apocalipsis 13. Para sa higit pang impormasyon, pakibasa ang Disyembre 2008 na isyu ng *Present Truth*.)

Sa pagsasalita tungkol sa pagtaas ng kapangyarihang ito, sinabi ng anghel na si Gabriel kay Daniel, “At gagawin ng hari ang ayon sa kaniyang kalooban; at itataas niya ang kaniyang sarili, at dadakilain ang kaniyang sarili sa ibabaw ng bawa't dios, at magsasalita ng mga kagilagilalas na bagay laban sa Dios ng mga dios, at uunlad hanggang sa maganap ang galit: sapagka't ang itinakda ay mangyayari. Ni hindi niya pakukundanganan ang Dios ng kaniyang mga magulang, ni ang nasa ng mga babae, ni ang alinmang dios: sapagka't kaniyang dadakilain ang kaniyang sarili sa lahat” (Daniel 11:36, 37).

Ang paglalarawang ito ay halos magkapareho sa paglalarawan ni Pablo sa 2 Tesalonica 2:3, 4. Ang pag-aaral ng Daniel 7, 8 at 11 ay nagpapakita na ang kapangyarihang ito ay ang kapapahan. Pansinin, sinabi ni Gabriel na kapag ang kapapahan ay dumating sa kapangyarihan ay ipagwawalang-bahala nito ang Diyos ng kanyang mga ninuno. Sa madaling salita, ang Diyos ni Abraham, Isaac, at Jacob, ang Diyos ni Pedro, Pablo, at ng iba pang mga apostol, ay hindi papansinin ng papa. Nagpatuloy si Gabriel, “Nguni't sa kaniyang kalagayan ay pararangalan niya ang Dios ng mga hukbo: at ang isang dios na hindi nakilala ng kaniyang mga magulang ay kaniyang pararangalan ng ginto, at ng pilak, at ng mga mahalagang bato, at ng mga maligayang bagay. Ganito ang gagawin niya sa mga pinaka matibay na kuta kasama ng ibang diyos, na kaniyang kikilalanin at lalago ng kaluwalhatian: at kaniyang pamumunuan sila sa marami, at hahatiin niya ang lupain para sa pakinabang” (Daniel 11:38, 39).

Gaya ng ipinropesiya sa Bibliya, nang ang kapapahan ay maupo sa kapangyarihan, ang “Diyos ng [kanilang] mga ninuno” ay binalewala, at isang “kakaibang diyos” ang lumitaw na hindi kilala ng kanilang “mga ama.” Ang propesiya na ito ay natupad hanggang sa liham nang si

Satanas ay magbigay ng inspirasyon sa kapapahan na mag-imbento at magpatibay ng doktrina ng Trinidad noong ikaapat na siglo.

Ang doktrina ng Trinidad ay hindi palaging bahagi ng relihiyon ng pangunahing-agos na Kristiyanismo. Sa pahina 11 ng aklat, Handbook for Today's Catholic, mababasa natin, "Ang misteryo ng Trinidad ay ang pangunahing doktrina ng Pananampalataya ng Katoliko. Dito nakabatay ang lahat ng iba pang mga turo ng Simbahan... Pinag-aralan ng Simbahan ang misteryong ito nang may matinding pag-iingat at, pagkatapos ng apat na siglo ng paglilinaw, nagpasya na sabihin ang doktrina sa ganitong paraan: sa pagkakaisa ng Panguluhang Diyos ay may tatlong Persona,— ang Ama, ang Anak, at ang Espiritu Santo..."

Ang pangunahing doktrina ng pananampalatayang Katoliko, na inamin nilang sarili nilang pormulasyon, ay ang "kakaibang diyos" na ipinropesiya sa Daniel 11:39. Ang diyos na ito ay kakaiba kaya sikat na tinatawag itong "isang misteryo," at ang mga tagasunod nito ay sinabihan na huwag mag-abala sa pagsisikap na maunawaan ang nakakalito na mga kontradiksiyon nito. Ang mga sumasamba sa isang misteryosong kakaibang diyos ay tunay na sumasamba na "hindi nila alam kung ano" gaya ng babae sa balon na pinayuhan ni Jesus na sambahin ang Ama sa Espiritu at katotohanan. Upang sambahin ang Diyos sa katotohanan, dapat nating malaman kung sino ang ating sinasamba.

Alam mo ba kung sino ang iyong sinasamba? Ako ay nasa mga simbahan kung saan pinaghalo nila ang lahat. Sinasabi nila, "Nagpapasalamat kami sa iyo O Ama sa iyong pagbaba at pagkamatay para sa aming mga kasalanan." Naririnig ko ang mga taong nananalangin kay Jesus at nagsasara ng panalangin "sa pangalan ni Jesus." Makatuwiran bang manalangin kay Jesus sa Kanyang sariling pangalan? Siya ang ating tagapamagitan, at sinabi Niya sa atin na manalangin sa Ama sa pangalan ni Jesus (Lucas 11:2; Juan 16:23; Efeso 5:20). Narinig kong nanalangin ang mga tao sa Ama, at nagtatapos sa, "sa iyong pangalan." Sinasabi ng Bibliya, "Sapagkat may isang Diyos, at isang tagapamagitan sa Diyos at sa mga tao, ang taong si Cristo Jesus" (1 Timoteo 2:5). Dapat tayong manalangin sa Diyos, ang Ama, sa pangalan ng ating Tagapamagitan, si Jesucristo. Lumilitaw na ang mga taong nalilito ang mga pagkakaiba sa Bibliya at mga posisyon ng Ama at Anak

ay hindi alam kung sino ang kanilang sinasamba, at sa gayon ay hindi sumasamba sa katotohanan.

Mga Pagkakaiba sa pagitan ng Ama at Anak

Isinulat ni Pablo, “Ang Diyos, na sa iba't ibang panahon at sa iba't ibang paraan ay nagsalita noong nakaraan sa mga magulang sa pamamagitan ng mga propeta, Sa mga huling araw na ito ay nagsalita sa atin sa pamamagitan ng kaniyang Anak, na Kaniyang itinalagang tagapagmana ng lahat ng mga bagay, na sa pamamagitan din Niya ginawa ang mga sanglibutan” (Hebreo 1:1, 2).

Hinirang ng Diyos ang Kanyang Anak na maging tagapagmana ng lahat ng bagay. Ang tagapagmana ay "isa na tumanggap ng Kanyang inilaan na pag-aari sa pamamagitan ng karapatan ng pagiging Anak" (Thayer's Greek Lexicon). Lahat ng bagay na mayroon ang Anak, tinanggap Niya mula sa Kanyang Ama, kabilang ang buhay mismo. Sinabi ni Jesus, “Sapagka't kung paanong ang Ama ay may buhay sa Kaniyang sarili; gayundin ibinigay Niya sa Anak na magkaroon ng buhay sa Kanyang sarili.” (Juan 5:26).

Sa pagpapatuloy sa Hebreo ay mababasa natin, “Na Siyang kaningningan ng Kaniyang kaluwalhatian, at ang hayag na larawan ng Kaniyang persona, at itinataguyod ang lahat ng mga bagay sa pamamagitan ng salita ng Kaniyang kapangyarihan, nang Kaniyang nilinis sa Kaniyang sarili ang ating mga kasalanan, ay naupo sa kanan ng ang Kamahalan sa kaitaasan” (Hebreo 1:3).

Ang isang imahe ay isang pagkakahawig ng orihinal. Sa kasong ito, si Hesus ay tinawag, “ang malinaw na larawan” ng Kanyang Ama. Ang Greek Lexicon ni Thayer ay tumutukoy sa salitang Griyego na ginamit dito bilang isang, "tumpak na pagpaparami sa lahat ng aspeto." Bilang Anak ng Diyos, si Jesucristo ang larawan, o reproduksyon, ng Kanyang Ama. Imposibleng maging ang imahe at ang orihinal sa parehong oras. Maaari kang maging isa o ang isa pa, ngunit hindi pareho. Tama ba o nararapat na sabihin na ang Ama ay larawan ng Anak? Hindi, at iyan ang dahilan kung bakit Siya ay hindi kailanman tinutukoy sa ganitong paraan, dahil Siya ang orihinal. Nilapitan ako ng mga tao na nagsasabing,

"Kamukha mo ang anak mo." Bihira lang na may lumapit sa akin at magsasabing, "Kamukha ka ng anak mo." Bakit? Anak ko ang imahe ko, hindi kabaliktaran, dahil nauna ako.

Sa pagpapatuloy, isinulat ni Pablo, "Palibhasa'y ginawang higit na mabuti kaysa sa mga anghel, yamang Siya ay nagmana ng higit na mabuting pangalan kaysa sa kanila" (Mga Hebreo 1:4). Sa pamamagitan ng karapatan ng pagiging anak, si Jesu-Kristo ay tumanggap ng isang mas mahusay na pangalan kaysa sa mga anghel. Ang mga anghel ay hindi literal na mga anak, at samakatuwid ay hindi tumatanggap ng likas na minana ni Kristo dahil Siya talaga ang Anak ng Diyos.

Nagpatuloy si Pablo, "Sapagka't kanino sa mga anghel sinabi Niya kailan man, Ikaw ay Aking Anak, sa araw na ito ay ipinanganak kita? At muli, Ako ay magiging isang Ama sa kanya, at siya ay magiging isang Anak sa akin?" (Hebreo 1:5). Pansinin ang argumentong ginamit ni Pablo upang makilala si Jesus sa mga anghel. Paulit-ulit niyang sinasabi na si Jesus ay mas mabuti dahil Siya ang Anak ng Diyos, dahil Siya ay "isinilang," dahil Siya ang "hayag na larawan" ng Kanyang Ama, dahil Siya ang "tagapagmana ng lahat ng bagay," dahil Siya ay natural na tumatanggap ng "mana" mula sa Kanyang Ama.

Isinulat ni Pablo, "At muli, nang dalhin Niya ang panganay sa sanglibutan, ay sinasabi Niya, At sambahin Siya ng lahat ng mga anghel ng Dios. At tungkol sa mga anghel ay sinasabi Niya, Na ginagawang mga espiritu ang Kaniyang mga anghel, at ang Kaniyang mga ministro ay ningas ng apoy. Ngunit tungkol sa Anak ay sinasabi Niya, Ang Iyong luklukan, O Diyos, ay magpakailan man: ang setro ng katuwiran ay ang setro ng Iyong kaharian" (Hebreo 1:6-8). Dito, sinasabi sa atin ni Pablo na si Hesus ay banal dahil Siya talaga ang Anak ng Diyos. Ang kanyang wika na ginamit upang bigyang-diin ito ay hindi maiiwasan. Si Jesus ay mas mabuti kaysa sa mga anghel dahil Siya ay ipinanganak ng Ama, na hindi masasabi ng sinuman sa mga anghel.

Nang dumating si Pablo sa punto na si Jesus ay tinawag na Diyos, isinulat niya, "Ngunit tungkol sa Anak ay sinasabi Niya [ang Ama], Ang Iyong luklukan, O Diyos, ay magpakailan man: ang setro ng katuwiran ay ang setro ng Iyong kaharian. Inibig Mo ang katuwiran, at kinapootan Mo ang kasamaan; kaya't ang Dios, sa makatuwid baga'y ang Iyong Dios, ay pinahiran ka ng langis ng kagalakan na higit sa iyong mga kasama"

(Mga Hebreo 1:8, 9). Bilang Anak ng Diyos, si Jesus ay, sa pamamagitan ng karapatan ng pamana, Diyos sa kalikasan. Ang isang tunay na Anak ng Diyos, ay maaaring walang iba o walang mas mababa sa Diyos sa kalikasan.

May batas sa kalikasan na ang mga nilalang ay maaari lamang magkaroon ng mga supling “ayon sa kanilang uri” (Genesis 1:24, 25). Ang supling ng aso ay palaging aso, ang supling ng ibon ay palaging ibon, ang supling ng tao ay palaging tao, at ang supling ng Diyos, natural na ang Diyos. Tama at nararapat na tukuyin si Jesu-Kristo bilang "Diyos," dahil ang Diyos, ang Ama Mismo ay tumatawag sa Kanya, "Diyos." Gayunpaman, sa parehong hininga, nilinaw ng Ama na Siya ang Diyos ng Kanyang Anak. Ang sabi Niya, “ang Iyong Diyos, ay pinahiran Ka...” Si Jesus ay Diyos, ngunit Siya ay may Diyos na higit sa Kanya na Siya rin ang Kanyang Ama.

Ang Diyos, ang Ama ay nagpatuloy sa pagsasalita sa Kanyang Anak, “At, Ikaw, Panginoon, sa pasimula ay inilagay ang kinasasaligan ng lupa; at ang langit ay mga gawa ng Iyong mga kamay” (Hebreo 1:10). Sinabi ng Diyos sa Kanyang Anak, “Lalangin Natin ang tao ayon sa Ating larawan, ayon sa Ating wangis” (Genesis 1:26). Nakibahagi si Jesucristo kasama ng Kanyang Ama sa paglikha ng lahat ng bagay. Sinabi ng Ama na ang langit ay gawa ng mga kamay ng Kanyang Anak. Sinasabi ng Bibliya, “At nilalang ng Panginoong Diyos ang tao sa alabok ng lupa, at hiningahan ang kaniyang mga butas ng ilong ng hininga ng buhay; at ang tao ay naging kaluluwang may buhay” (Genesis 2:7).

Noong si Jesus ay nasa lupa, ang Kanyang mga kamay ang humipo sa mga ketongin upang bigyan sila ng kalusugan, ang Kanyang mga kamay ang humipo sa mga mata ng mga bulag upang bigyan sila ng paningin. Ang Kanyang bibig ang nagsabi ng mga salitang, “maging malinis ka” upang pagalingin ang maysakit. Gayunpaman, sinabi ni Jesus, “ang mga salitang sinasabi ko sa inyo ay hindi ko sinasalita sa aking sarili: kundi ang Ama na tumatahan sa akin, siya ang gumagawa ng mga gawa” (Juan 14:10). Ang Diyos, ang Ama, ang siyang gumamit ng Kanyang kapangyarihan sa pagpapagaling ng maysakit, ngunit pinili Niya itong gawin sa pamamagitan ng mga kamay ng Kanyang Anak. Totoo rin ito sa paglikha. Paulit-ulit, ang Diyos, ang Ama, ay binibigyan ng kredito para sa paglikha ng lahat, at si Jesus ang daluyan kung saan

ginawa Niya ito. Kahit na sa simula ng kabanatang ito sa Hebreo ay sinasabi nito, “Ginawa ng Diyos... ang mga daigdig” at sinasabi nito na ginawa Niya sila “sa pamamagitan ng” “kanyang Anak” (Hebreo 1:1, 2). Isinulat ni Pablo, “Nilalang ng Diyos... ang lahat ng bagay sa pamamagitan ni Jesucristo” (Mga Taga-Efeso 3:9).

Si Jesus ay Diyos, at nakipagtulungan Siya sa Kanyang Ama sa paglikha ng lahat ng bagay. Isinulat ito ni Juan, “Nang pasimula ay ang Salita, at ang Salita ay kasama ng Diyos, at ang Salita ay Diyos. Gayon din sa pasimula kasama ng Diyos. Lahat ng bagay ay ginawa niya; at kung wala siya ay walang anumang bagay na ginawa na ginawa.” (Juan 1:1-3).

Dito ay tinawag si Jesus na “Diyos,” ngunit may malinaw na pagkakaiba sa pagitan Niya at ng “Diyos” na kasama Niya. Ang Diyos na kasama ni Jesus ay ang Diyos, ang Ama. Si Jesus ay hindi ang parehong "Diyos" na kasama Niya, ngunit sa halip, si Jesus ay Diyos sa diwa ng pagiging banal tulad ng Kanyang Ama. Ang Ama ay Diyos, kaya, kinakailangan, ang Kanyang Anak ay Diyos sa kalikasan. Karaniwang sumasang-ayon ang mga Iskolar ng Griego sa Bibliya na sa ikalawang pagkakataong ginamit ang salitang “Diyos” sa Juan 1:1, ginamit ito bilang isang “pangngalan ng kwalitatibo” upang ilarawan ang mga katangian ng “Salita.” Sinabi ni Harner na ang mga pangngalang “na may anarthrous [walang artikulo] na panaguri na nauuna sa pandiwa, ay pangunahing husay sa kahulugan” (The Journal of Biblical Literature, Philip B. Harner, artikulong “Qualitative Anarthrous Predicate Nouns: Marcos 15:39 at Juan 1: 1.”) “Maaaring isalin ang sugnay, 'kaparehong kalikasan ng Diyos.' Ito ay isang paraan ng pagkatawan sa kaisipan ni Juan, na, sa pagkakaintindi ko, na ho logos ['ang salita'], hindi bababa sa ho theos ['ang Diyos'], ay may katangian ng theos.” (ibid.)

Mga Katangian ng Ama

Ang pagbabasa ng Bibliya ay nagpapakita ng malinaw na pagkakaiba sa pagitan ng Ama at ng Anak. Ang sumusunod ay isang bahagyang listahan ng mga katangian ng Diyos, ang Ama:

Siya ang nagpadala ng Kanyang Anak.

At nakita natin at sinasaksihan na sinugo ng Ama ang Anak upang maging Tagapagligtas ng sanglibutan. (1 Juan 4:14)

Siya ang nagbigay ng gawain sa Kanyang Anak.

Sabi ni Hesus, “Niluwalhati kita sa lupa, pagkaganap Ko ng gawa na ipinagawa Mo sa Akin. (Juan 17:4)

Siya ang nag-utos sa Kanyang Anak kung ano ang sasabihin at sasalitain.

Sabi ni Hesus, “Sapagka't ako'y hindi nagsasalita na mula sa aking sarili; kundi ang Ama na sa akin ay nagsugo, ay siyang nagbigay sa akin ng utos, kung ano ang dapat kong sabihin, at kung ano ang dapat kong salitain.” (Juan 12:49)

Siya ang nagbigay sa Kanyang Anak ng kapangyarihan sa lahat ng laman.

Sabi ni Hesus, “Gaya ng ibinigay Mo sa Kaniya ang kapamahalaan sa lahat ng laman, upang bigyan Niya ng buhay na walang hanggan ang lahat ng ibinigay Mo sa Kaniya.” (Juan 17:2)

Siya ang nagbigay ng awtoridad sa Kanyang Anak.

Sinabi ni Hesus na ang Kanyang Ama, “At binigyan Niya Siya ng kapamahalaang makahatol, sapagka't Siya'y anak ng tao.” (Juan 5:27)

Siya ang nagsabi sa Kanyang Anak na umupo sa Kanyang kanang kamay.

“Nguni't kanino sa mga anghel sinabi Niya kailan man, Lumuklok Ka sa Aking kanan, Hanggang sa ang Iyong mga kaaway ay gawin Kong tungtungan ng Iyong mga paa?” (Hebreo 1:13)

Siya ang nagpahid ng Kanyang Anak.

“Inibig Mo ang katuwiran, at kinapootan Mo ang kasamaan; Kaya't ang Dios, ang Dios Mo, ay nagbuhos sa inyo, Ng langis ng kasayahang higit sa Iyong mga kasamahan.” (Hebreo 1:9)

Siya ang nagbigay ng Kanyang Espiritu sa Kanyang Anak.

“Sapagka't ang sinugo ng Dios ay nagsasalita ng mga salita ng Dios: sapagka't hindi Niya ibinibigay ang Espiritu sa pamamagitan ng sukat.” (Juan 3:34)

Siya ang nagbigay sa Kanyang Anak upang magkaroon ng buhay sa Kanyang sarili.

“Sapagka't kung paanong ang Ama ay may buhay sa Kaniyang sarili, ay gayon din namang pinagkalooban Niya ang Anak na magkaroon ng buhay sa Kaniyang sarili” (Juan 5:26)

Siya ang nagbigay sa Kanyang Anak ng lahat ng kapangyarihan sa langit at lupa.

“At lumapit si Jesus sa kanila at sila'y Kaniyang kinausap, na sinasabi, Ang lahat ng kapamahalaan sa langit at sa ibabaw ng lupa ay naibigay na sa Akin.” (Mateo 28:18)

Siya ang lubos na nagtaas ng Kanyang Anak.

“Kaya Siya naman ay pinakadakila ng Dios,...” (Filipos 2:9)

Siya ang nagbigay sa Kanyang Anak ng isang pangalan na higit sa lahat ng pangalan.

“...at Siya'y binigyan ng pangalang lalo sa lahat ng pangalan” (Filipos 2:9)

Siya ang nagbigay ng lahat ng bagay sa kamay ng Kanyang Anak.

“Sinisinta ng Ama ang Anak, at inilagay sa kaniyang kamay ang lahat ng mga bagay.” (Juan 3:35)

Siya ang nagbigay ng buong paghatol sa Kanyang Anak.

“Sapagka't ang Ama'y hindi humahatol sa kanino mang tao, kundi ipinagkaloob Niya sa Anak ang buong paghatol” (Juan 5:22)

Siya ang isa kung kanino papasakop si Kristo sa buong kawalang-hanggan.

“At kung ang lahat ng mga bagay ay mapasuko na sa kaniya, kung magkagayo'y ang Anak rin ay pasusukuin naman sa nagpasuko ng lahat ng mga bagay sa kaniya, upang ang Dios ay maging lahat sa lahat.” (1 Corinto 15:28)

Siya ang ulo ni Kristo.

“Datapuwa't ibig ko na inyong maalaman, na ang pangulo ng bawa't lalake ay si Cristo, at ang pangulo ng babae ay ang lalake, at ang pangulo ni Cristo ay ang Dios. (1 Corinto 11:3)

Siya ang Diyos ng ating Panginoong Jesu-Cristo.

“Upang ang Diyos ng ating Panginoong Jesu-Cristo, ang Ama ng kaluwalhatian, ay magbigay sa inyo ng espiritu ng karunungan at paghahayag sa pagkakilala sa kanya” (Mga Taga-Efeso 1:17).

Sa anumang kaso hindi natin nalaman na ang kabaligtaran ay totoo. Hindi kailanman isinugo ng Anak ang Ama kahit saan. Hindi Niya kailanman binigyan ng gawain ang Ama, o iniutos kung ano ang dapat Niyang sabihin. Ang Anak ay hindi kailanman nagbigay ng kapangyarihan o awtoridad sa Kanyang Ama. Hindi kailanman pinahiran

ng Anak ang Kanyang Ama. Hindi Niya kailanman ibinigay ang buhay sa Kanyang Ama. Ang Ama ay hindi kailanman, at hindi kailanman magpapasakop sa Kanyang Anak. Ang Anak ay hindi ang ulo ng Ama, ni Siya ang Kanyang Diyos. Kinikilala ng karamihan na ang Ama ang nagtataglay ng pinakamataas na ranggo. Ang patuloy na pagtatangka ng mga trinitarian na gawing ganap na kapantay ang Anak sa Ama ay halos patunay na hindi Siya. Hindi nila kailanman hinahangad na patunayan na ang Ama ay kapantay ng Anak. Totoo na si Jesus ay kapantay ng Kanyang Ama sa maraming aspeto, kabilang ang kalikasan, ngunit sa bawat aspeto na binanggit sa mga talata sa itaas, ang Ama ang may pinakamataas na posisyon. Sa katunayan, Siya lamang ang nag-iisang nilalang sa Bibliya na binigyan ng mga titulo, “pinaka Kataas-taasan” o “Kataas-taasan.”

Isang lalaking inaalihan ang lumapit kay Jesus, “At sumigaw ng malakas na tinig, at nagsabi, Ano ang kinalaman ko sa iyo, Jesus, ikaw na Anak ng Kataas-taasang Diyos? Isinasamo ko sa iyo sa pamamagitan ng Diyos, na huwag mo akong pahirapan” (Marcos 5:7). Kung sakaling mali ang taong ito mayroon tayong kumpirmasyon mula sa anghel ng Diyos, si Gabriel, na nagsabi tungkol kay Jesus, “Siya ay magiging dakila, at tatawaging Anak ng Kataas-taasan: at ibibigay sa kanya ng Panginoong Diyos ang trono ng kanyang ama. David” (Lucas 1:32).

Gaano karaming pinakamaraming pinaka-Mataas ang maaari mong makuha? Kung mayroong higit sa isang pinaka-Mataas, pagkatapos ay tinanggal mo na ang pinaka-Mataas, dahil mayroon kang isang komite ng karamihan sa mga Kataas-taasan. Maaari lamang magkaroon ng isang pinaka-Mataas.

Mga titulo ng Ama
Higit pa sa Mataas
Pinakamataas
Higit sa lahat
Masmalaki sa lahat
Ang Diyos at Ama ng lahat
Ang Sinaunang mga araw
Ang tanging tunay na Diyos
Panginoon ng langit at lupa

Ang tanging Tagapamahala

Ang Ama ay tinatawag na “Ang Matanda sa mga araw” sa Daniel 7:9, 13, 22. Siya lamang ang binigyan ng titulong ito sa Bibliya. Sa tingin mo ba ay may dahilan ito? Sinusubukan ng Diyos na sabihin sa atin ang tungkol sa Kanyang sarili. Siya ay mas matanda kaysa sa iba pang nilalang sa uniberso.

Sumulat si Pablo tungkol sa Ama, “Isang Diyos at Ama ng lahat, na nasa ibabaw ng lahat, at sumasa lahat, at nasa inyong lahat” (Efeso 4:6). Ang Ama ay ang Kataas-taasang Diyos, at dahil dito ay “higit sa lahat.”

Tungkol sa pangwakas na panalangin ni Kristo sa huling hapunan, sinasabi ng Bibliya, “Ang mga bagay na ito ay sinalita ni Jesus; at sa pagtingala ng kaniyang mga mata sa langit, ay sinabi niya, Ama, dumating na ang oras; luwalhatiin mo ang iyong Anak, upang ikaw ay luwalhatiin ng Anak: Gaya ng ibinigay mo sa kaniya ang kapamahalaan sa lahat ng laman, upang bigyan niya ng buhay na walang hanggan ang lahat ng ibinigay mo sa kaniya. At ito ang buhay na walang hanggan, na ikaw ay makilala nila na iisang Dios na tunay, at siyang iyong sinugo, sa makatuwid baga'y si Jesucristo.” (Juan 17:1-3)

Tinawag ni Jesus ang Kanyang Ama, “ang tanging tunay na Diyos.” Ang salitang Griyego na $\mu\omicron\nu\nu$ na isinaling “lamang” ay nangangahulugang, “nag-iisa, (walang kasama)” (*Thayer's Greek Lexicon*). Gaano karaming mga tunay na Diyos ang mayroon, kung mayroon lamang?

Ang salitang Griyego na $\alpha\lambda\eta\theta\iota\nu\nu$ na isinaling “totoo” ay nangangahulugang, “totoo, tunay na tunay,... ito ay nag-iiba ng mga katotohanan sa kanilang mga pagkakahawig” o pagkakahawig (*Thayer's Greek Lexicon*). Tinutukoy ng salitang ito ang orihinal sa mga pagkakahawig nito. Ito ay ginamit sa Hebreo 8:2, kung saan sinasabi tungkol kay Kristo na Siya ay “Isang ministro ng santuario, at ng tunay na tabernakulo, na itinayo ng Panginoon, at hindi tao.” Tinutukoy ni Pablo ang pagkakaiba ng orihinal na tabernakulo na itinayo ng Diyos sa langit mula sa kopya na itinayo ni Moises sa lupa.

Nang tawagin ni Jesus ang Kanyang Ama na “ang tanging tunay na Diyos,” hindi Niya ibinubukod ang Kanyang sarili sa pagiging Diyos, ngunit sinasabi na ang Kanyang Ama ang tanging orihinal na Diyos. Si

Jesús ang larawan ng tunay na Diyos, ngunit hindi ang tunay na Diyos Mismo.

Buhay na walang hanggan ang makilala ang Ama at ang Kanyang Anak, si Jesucristo. Maaaring nagtaka ka kung bakit iniwan ni Jesús ang isa sa ekwasyon na ito. Kung mayroong pangatlong diyos na tinatawag na, “ang Banal na Espiritu,” kung gayon hindi kinakailangan sa iyong kaligtasan para makilala mo siya, dahil ang buhay na walang hanggan ay nakasalalay sa pagkilala sa dalawang indibidwal lamang, ang Ama at ang Kanyang Anak, si Jesucristo. (Pag-aaralan natin ang tungkol sa Banal na Espiritu sa susunod na kabanata.)

Ininulat ni Pablo na dapat nating ipagdasal ang lahat dahil ang Diyos, “ay ibig na ang lahat ng tao ay maligtas, at makarating sa kaalaman ng katotohanan. Sapagkat may isang Diyos, at isang tagapamagitan sa Diyos at sa mga tao, ang taong si Kristo Jesús” (1 Timoteo 2:4, 5). Nais ng Diyos na malaman ng lahat ang katotohanan tungkol sa Diyos, na may isang Diyos lamang at isang tagapamagitan sa pagitan natin at ng Diyos, si Jesu-Kristo.

Ininulat din ni Pablo, “Tungkol nga sa pagkain ng mga bagay na inihain sa mga diosdiosan, nalalaman natin na ang diosdiosan ay walang kabuluhan sa sanglibutan, at walang Dios liban sa iisa. Sapagka't bagama't mayroong mga tinatawag na mga dios, maging sa langit o maging sa lupa; gaya nang may maraming mga dios at maraming mga panginoon; Nguni't sa ganang atin ay may isang Dios lamang, ang Ama, na buhat sa kaniya ang lahat ng mga bagay, at tayo'y sa kaniya; at isa lamang Panginoon, si Jesucristo, na sa pamamagitan niya ang lahat ng mga bagay, at tayo'y sa pamamagitan niya.” (1 Corinto 8:4-6)

Napakadiin ni Pablo sa talatang ito. Sabi niya, "walang ibang Diyos kundi iisa." Kung may dalawa o tatlong Diyos, totoo kayang sinabi ni Pablo ang pahayag na ito? Hindi! Iisa lamang ang Diyos, at hindi tayo iniwan ni Pablo sa dilim tungkol sa pagkakakilanlan ng isang Diyos na ito. Ang sabi niya, “sa atin ay may isang Diyos lamang, ang Ama...” Ang “isang Diyos” ng Bibliya na bukod sa “wala nang iba” ay “ang Ama.” Napakalinaw ni Pablo sa puntong ito. Walang kailangang malito tungkol dito. Itinuro din ni Pablo na ang “lahat ng bagay” ay mula o mula sa Kanya. Ang Ama ang pinagmulan ng lahat ng bagay. Pagkatapos ay itinuro ni Pablo na mayroon ding “isang Panginoong Jesu-Kristo, na sa

pamamagitan niya ang lahat ng bagay.” Si Hesus ang daluyan kung saan dumadaloy ang lahat ng pagpapala. Siya ay hiwalay at naiiba sa “isang Diyos” ng Bibliya. Sa katunayan, ang terminong “isang Diyos” ay ginamit nang pitong beses sa Bibliya (Malakias 2:10; Marcos 12:32; Roma 3:30; 1 Corinto 8:6; Efeso 4:6; 1 Timoteo 2:5; Santiago 2:19), at sa bawat pagkakataon ay tanging ang Ama ang tinutukoy nito.

Isang araw, nakipagtalo si Jesus sa mga Pariseo at Saduceo. “At naparoon ang isa sa mga eskriba, at pagkarinig sa kanilang pangangatuwirang magkakasama, at pagkaunawa na sinagot Niya sila ng mabuti, ay tinanong Siya, Alin ang unang utos sa lahat? At sinagot siya ni Jesus, Ang una sa lahat ng mga utos ay, Dinggin mo, Oh Israel; Ang Panginoon nating Diyos ay isang Panginoon: At iibigin mo ang Panginoon mong Diyos ng buong puso mo, at ng buong kaluluwa mo, at ng buong pag-iisip mo, at ng buong lakas mo: ito ang unang utos. At ang pangalawa ay katulad nito, Iibigin mo ang iyong kapuwa gaya ng iyong sarili. Walang ibang utos na dakila kaysa sa mga ito” (Marcos 12:28-31). Sa pagbibigay ng sagot sa eskriba na ito, nagsimula si Jesus sa pamamagitan ng pagbibigay-diin na may isang Diyos.

“At sinabi sa Kaniya ng eskriba, Mabuti, Guro, sinabi Mo ang katotohanan: sapagka't may isang Dios; at walang iba kundi Siya: At ang ibigin Siya ng buong puso, at ng buong pag-iisip, at ng buong kaluluwa, at ng buong lakas, at ang ibigin ang kaniyang kapuwa gaya ng kaniyang sarili, ay higit pa sa lahat ng buong handog na susunugin. at mga hain” (Marcos 12:32, 33). Ang sagot ng eskriba na ito ay napakadiin at eksklusibo sa pagsasabing “may isang Diyos; at walang iba kundi Siya.” Pansinin na hindi sinabi ng eskriba, “walang iba kundi sila.” Gumamit Siya ng iisang salitang “Siya” para tumukoy sa isang indibiduwal. Ang salita ay isahan sa Ingles gayundin sa Griyego at sa Aramaic na salin ng Griyego. Sa bawat oras sa Bibliya kung saan ang mga panghalip ay ginagamit upang tumukoy sa Ama at Anak ang mga ito ay palaging maramihan, tulad ng “kami,” “namin,” “namin,” “kanila,” atbp. Walang pagkakataon kung saan pareho ang Ang Ama at Anak ay tinutukoy sa paggamit ng mga panghalip na pang-isahan gaya ng “ako,” “ako,” “siya,” “siya,” atbp. Tinutukoy ng eskriba na ito ang isang indibiduwal nang sabihin niyang, “may isang Diyos; at walang iba kundi Siya.”

Makatitiyak tayo kung sino ang tinutukoy ng eskriba na ito bilang “isang Diyos.” Sa ibang pagkakataon nang si Jesus ay nangangatuwiran sa mga Hudyo, “Sumagot si Jesus, Kung iginagalang ko ang aking sarili, ang aking karangalan ay walang kabuluhan: ang aking Ama ang nagpaparangal sa akin; kung kanino sinasabi ninyo, na siya ang inyong Dios” (Juan 8:54). Alam ni Jesus na nang magsalita ang isang lalaking Judio tungkol sa Diyos, tinutukoy niya ang Kanyang Ama. Alam ni Jesus na nang sabihin ng eskriba na ito na “may isang Diyos; at walang iba kundi siya” na partikular niyang tinutukoy ang Kanyang Ama. Ngayon ito na sana ang perpektong pagkakataon para ituwid siya ni Jesus kung siya ay nagkakamali. Maaaring sinabi ni Jesus, "Buveno, sa katunayan mayroong tatlong Diyos, at isa ako sa kanila." Ngunit hindi ito ginawa ni Jesus. Sa halip ay sinasabi ng Bibliya, “At nang makita ni Jesus na siya ay sumagot na may pag-iingat, ay sinabi niya sa kaniya, Ikaw ay hindi malayo sa kaharian ng Dios. At pagkatapos noon ay walang nangahas na magtanong sa kaniya ng anomang tanong” (Marcos 12:34). Sa halip na mag-alok ng pagtutuwid sa lalaking ito, pinuri siya ni Jesus sa kaniyang magandang sagot.

Malinaw ang Bibliya tungkol sa pagkakakilanlan ng Diyos at ng Kanyang bugtong na Anak. Pansinin ang ilang katotohanan sa Bibliya tungkol sa Ama, Anak at Espiritu Santo.

Ama

- “Diyos Ama” 13 na beses
- “Ang Kataas-taasang Diyos” 11 na beses
- "Ang Pinakamataas" 6 na beses
- “Ang tanging tunay na Diyos” minsan

Jesus

- “Anak ng Diyos” 46 na beses.
- Ang “banal na anak” ng Diyos 2 na beses
- Ang kanyang "panganay" ay 4 na beses
- Ang "bugtong na anak" ng 5 na beses
- "Ang unang anak" minsan

Ang Banal na Espiritu

- Ang “Espiritu ng Diyos” 26 na beses
- “Espiritu ng Diyos” [God’s Spirit] 9 na beses

"Ang Iyong espiritu" 4 na beses
"Ang Banal na Espiritu ng Diyos" minsan

Sa kaibahan ng mga simpleng katotohanang ito sa Bibliya, tingnan natin ang ilan sa mga pariralang ginagamit ng mga trinitaryan at tingnan kung paano ito ginagamit sa Bibliya.

Mga Pariralang Trinitaryan

"Trinidad" 0 beses
"Trayun na Diyos" 0 beses
"Diyos sa tatlong mga persona" 0 beses
"Tatlong mga persona" 0 beses
"Diyos na Anak" 0 beses
"Diyos na Espiritu Santo" 0 beses

Konklusyon

Sa lahat ng daku kung saan si Jesus ay tinutukoy sa wika upang ipahiwatig na Siya ay Anak ng Diyos, walang anumang paglilinaw na maghahayag na hindi natin dapat tanggapin ang mga salitang ito sa natural na kahulugan nito. Tatlong beses, habang si Jesus ay nasa lupa, ang Diyos Ama ay nagsalita mula sa langit, at dalawa sa mga pagkakataong iyon ay sinabi Niya tungkol kay Jesus, "Ito ang aking minamahal na Anak..." Kung hindi inaasahan ng Diyos na tayo ay maniniwala lamang sa Kanyang sinabi tungkol sa Kanyang Anak, bakit hindi Niya sinabi sa atin? Siya ay nagkaroon ng maraming pagkakataon upang ipaliwanag na sa katunayan si Jesus ay Kanyang kasama o pinanggalingan ng Kanyang sarili gaya ng sinasabi ng trinidad at tritheismo, ngunit pinalampas Niya ang bawat pagkakataon. Ni minsan ay hindi Niya sinabi sa atin na si Hesus ay ibang tao maliban sa Kanyang tunay na Anak. Kung nais ng Diyos na paniwalaan natin ang isang bagay maliban na si Jesus ay Kanyang tunay na Anak, kung gayon ay napakahirap Niyang ipaliwanag ito sa Banal na Kasulatan, at gumawa pa Siya ng marami, maraming mga pahayag sa Bibliya na magsisilbi lamang na umakay sa atin na maniwala sa isang bagay. maliban sa katotohanan. Mga kaibigan, "Ang Diyos ay hindi ang may-akda ng kaguluhan" (1 Mga

Taga-Corinto 14:33). Nais ng Diyos na maniwala tayo nang eksakto sa Kanyang sinabi tungkol sa Kanyang Anak. Kung naniniwala tayo sa anumang bagay, ginagawa nating sinungaling ang Diyos. “Ang sumasampalataya sa Anak ng Diyos ay may patotoo sa kanyang sarili: ang hindi sumasampalataya sa Diyos ay ginawa siyang sinungaling; sapagkat hindi siya naniniwala sa patotoo na ibinigay ng Diyos tungkol sa kanyang Anak” (1 Juan 5:10).

Ang katotohanan na si Jesus ay ang Anak ng Diyos ay ang nag-iisang pinakamahalagang doktrina sa Bibliya. Sinabi ni Hesus na Kanyang itatayo ang Kanyang simbahan sa katotohanang ito (Mateo 16:13-18). Sinabi ni Juan na ito ang isang punto na nais Niyang makuha mo mula sa Kanyang mga isinulat (Juan 20:30, 31). Sinabi rin ni Juan na ang paniniwala na si Jesus ay ang Anak ng Diyos ang susi sa pagdaig sa mundo (1 Juan 5:5). Ang katotohanang ito ang nagbubukas ng kagandahan ng pag-ibig ng Diyos (1 Juan 4:9, 10), at ang katotohanang ito ang magpapabago sa iyong pagkatao sa larawan ng Diyos (2 Corinto 3:18).

Gusto kong mag-isip ka ng isang bagay. Kahit na ang mga Trinitaryan, kapag naghahanap sila ng mga hikayat mula sa mundo, ay hindi kailanman gagamit ng doktrina ng Trinidad para magbalik-loob ng mga makasalanan, bagkus ginagamit nila ang tinatawag nilang haka-haka, dahil alam nilang mas may kapangyarihan itong magbalik-loob ng mga tao kaysa sa kanilang minamahal na doktrina ng Trinidad. Ang mga simbhang Trinitaryan sa buong mundo ay magsasabi sa mga makasalanan na mahal na mahal sila ng Diyos kaya ibinigay Niya ang Kanyang Anak upang mamatay para sa kanilang mga kasalanan. Naaabot nito ang mga puso ng mga magbabalik-loob at nagdudulot sa kanila ng kapangyarihan sa kanilang buhay upang madaig ang kasalanan. Gayunpaman, nakalulungkot, pagkatapos nilang magbalik-loob at pumasok sa simbahan, sinabihan sila na si Jesus ay hindi talaga Anak ng Diyos, ngunit ang pangalawang persona ng Trinidad, at na ang Anak ay hindi maaaring mamatay para sa kanilang mga kasalanan, dahil ang Diyos ay hindi maaaring mamatay. Kaya, ang katotohanang nagbigay sa kanila ng kapangyarihan sa simula ay mabisang tinanggal, na nag-iiwan sa kanila ng isang anyo ng kabanalan na walang kapangyarihan.

Kung ang isang Trinitaryan ay lalapit sa isang nawawalang makasalanan at sasabihing, "Mahal na mahal ka ng Diyos kaya't ipinadala Niya ang Kanyang kasama sa mundo upang magpanggap na Kanyang Anak at magpanggap na mamatay para sa iyo," ito ay magiging walang silbi gaya ng anumang bagay, at hindi posibleng magbalik-loob ng isang makasalanan sa Panginoon. Sinabi ni Jesus, "Ang katotohanan ay magpapalaya sa iyo." (Juan 8:32) Ang katotohanan ang nagpapabago at nagpapalaya sa mga tao, hindi sa kasinungalingan.

Karamihan sa mga teologo ay aaminin na ang trinidad ay hindi tahasang itinuro sa Lumang Tipan. Ang ilan ay nakahanap ng mga talata na posibleng magbigay ng suporta sa ideya, ngunit hindi ito malinaw na itinuro sa Lumang Tipan. Ang katotohanang ito ay inilalarawan ng mga Hudyo na, sa kabuuan, ay tumatanggi sa anumang anyo ng trinidad bilang ganap na banyaga sa Lumang Tipan. Sila ay mahigpit at mariin na monoteistiko.

Muli, aaminin ng karamihan sa mga teologo na ang trinidad ay hindi tahasang itinuro sa Bagong Tipan. Totoo na may mga talata na ginagamit upang suportahan ang ideya, ngunit ang doktrina ay wala kahit saan na binalangkas sa Bagong Tipan, at mayroong napakaraming mga talata na nagtuturo ng salungat dito. Hanggang sa ang simbahang Romano Katoliko ay nagsimulang pagsamahin ang paganismo sa Kristiyanismo na ang doktrinang "Kristiyano" na trinidad ay ipinakilala sa mundo. Karamihan sa mga simbahan ngayon na naniniwala sa trinidad ay hindi gumagamit ng wika ng Banal na Kasulatan upang tukuyin ang doktrinang ito, ngunit sa halip ay humiram ng wika mula sa mga ama o mga kredo ng simbahang Katoliko upang ipahayag ang doktrina.

Pagisipan mo to. Kung ang trinidad ay talagang katotohanan na nais ng Diyos na paniwalaan natin, kung gayon ay nabigo Siya na maiparating ang punto sa unang 4,000 taon ng kasaysayan ng daigdig. Ang mga dakilang tao noong unang panahon, tulad ni Noe, Abraham, Isaac, Jacob, Joseph, Moses, King David, Daniel, atbp., lahat ay namatay nang walang kaunting pahiwatig na ang Diyos ay isang trinidad. Si Enoc at Elijah ay pumunta sa langit nang hindi nakakita ng kamatayan kahit na hindi nila narinig na ang Diyos ay isang trinidad. Ang sinaunang simbahang Kristiyano ay umunlad na may libu-libo ang napagbagong loob sa isang araw, ngunit ang trinidad ay banyaga sa kanila. Kung totoo ang trinidad,

sa wakas, mga apat na raang taon pagkatapos mamatay si Kristo, nalaman ng Simbahang Katoliko na ang Diyos ay isang trinidad at sa wakas ay nagawang linawin ng Diyos sa mundo sa pamamagitan ng paggamit ng mga pormula at mga kredo na pinagbotohan sa mga konseho ng Nicaea at Constantinople noong 325 at 381 AD.

Mga kaibigan, hindi ito maaaring mangyari. Ang mahalagang kaalaman para sa kaligtasan ay inihayag kina Adan at Eva at nakilala ng mga tao ng Diyos sa bawat henerasyon, at ang trinidad ay hindi bahagi ng kaalamang ito. Si Jesus mismo ang nagsabi na ang buhay na walang hanggan ay nakasalalay sa pagkakilala sa tanging tunay na Diyos at kay Jesu-Kristo, hindi sa isang trinidad. Ang tanging pag-amin sa doktrina na ibinigay sa Bibliya bago ang binyag ay “Naniniwala ako na si Jesu-Cristo ay Anak ng Diyos” (Mga Gawa 8:37). Sa maraming simbahan ngayon kailangan mong ipagtapat ang paniniwala sa isang trinidad bago ang binyag. Hindi ito bahagi ng sinaunang Kristiyanismo. Di-nagtagal pagkatapos ng konseho ng Nicaea noong 325 AD kung saan ang doktrina ng trinidad ay nasa maagang yugto ng pagbuo nito, isang nagulat na Kristiyano ang sumulat:

“Hindi pa namin narinig, Panginoon ko, ang tungkol sa dalawang may buhay na hindi pa ipinanganak, o tungkol sa isa na nahahati sa dalawa;... ngunit mayroong isang hindi pa ipinanganak, at isa pang tunay na mula sa Kanya” (Liham na isinulat ni Eusebius ng Nicomedia na matatagpuan sa *An Historical View of the Council of Nice*, ni Isaac Boyle, pahina 41. Ang aklat na ito ay kasama sa edisyon ng Baker Book House ng Ecclesiastical History ni Eusebius.)

Ang doktrina ng trinidad ay isang sorpresa at pagkabigla sa sinaunang Kristiyanismo. Sa kasamaang palad, ngayon ito ay halos tinatanggap ng lahat bilang katotohanan kahit na ito ay hindi itinuro sa Banal na Kasulatan at ang nakalilitong mga kontradiksyon nito ay hindi maaaring magkasundo.

Hinihikayat tayo na “masigasig na ipaglaban ang pananampalataya na minsang ibinigay sa mga banal” (Judas 1:3), at ang trinidad ay hindi bahagi ng pananampalatayang iyon. Banyaga ito sa banal na kasulatan. Isa itong kakaibang diyos na hindi kilala ng ating mga ninuno.

Dalangin ko na magkaroon kayo ng “pakikipag-ugnayan... sa Ama, at sa kanyang Anak na si Jesucristo” (1 Juan 1:3). Iniiwan ko sa inyo ang

pagbati ni Pablo, “Ang kapayapaan ay sumainyo sa mga kapatid, at ang pag-ibig na may pananampalataya, mula sa Dios Ama at sa Panginoong Jesucristo” (Mga Taga-Efeso 6:23).

Kabanata 3

Ang Banal na Espiritu ng Diyos

Sa unang dalawang kabanata, sinuri natin ang sinasabi ng Bibliya tungkol sa Diyos, ang Ama at ang Kanyang bugtong na Anak, si Jesu-Kristo. Natutuhan natin na “may isang Diyos lamang, ang Ama” (1 Mga Taga-Corinto 8:6). na “ang tanging tunay na Diyos” (Juan 17:3). Nalaman din natin na ang Diyos ay may tunay na Anak, na siyang “panganay,” “banal na anak,” at “ang bugtong na Anak ng Diyos” (Colosas 1:15; Gawa 4:30; Juan 3:18).

Gayunpaman, hindi ito ang katapusan ng kuwento. Nangako si Jesus na magpapadala siya ng “isa pang Mang-aaliw” (Juan 14:16). Sa Kanyang huling diskurso sa Kanyang mga disipulo, sa gabi bago ang Kanyang kamatayan, sinabi ni Jesus sa kanila ang tungkol sa isang regalo na ibibigay upang tulungan sila pagkatapos ng Kanyang paglisan.

Sinabi ni Jesus, “Kung iniibig ninyo ako, tutuparin ninyo ang aking mga utos. At ako'y magdadasal sa Ama, at kayo'y bibigyan niya ng isa pang Mang-aaliw, upang siya'y manatili sa inyo magpakailanman;...” (Juan 14:15, 16). Ang layunin ng kaloob na Mang-aaliw ay upang Siya ay makapiling ng mga disipulo magpakailanman. Ito ay napakahusay na balita sa mga alagad, dahil nalungkot sila nang marinig ang malapit nang paglisan ni Kristo. Ipinagpatuloy ni Jesus ang Kanyang diskurso, na nagsasabi na ipapadala Niya “ang Espiritu ng katotohanan; na hindi

matatanggap ng sanglibutan, sapagka't hindi nito nakikita, ni nakikilala man siya: nguni't nakikilala ninyo siya; sapagka't siya'y nananahang kasama ninyo, at sasa inyo” (Juan 14:17).

Sinabi ni Jesus na hindi matatanggap ng mundo ang Espiritu ng katotohanan, dahil hindi siya nito nakita o nakilala. Hindi nakikita ng mundo na ang kaloob na ito ay magagamit sa kanila, ni hindi nito kilala ang Persona na Mang-aaliw.

Kaagad pagkatapos ng paliwanag na ito ay may sinabi si Jesus na nakagugulat. Sinabi Niya sa Kanyang mga disipulo, “ngunit kilala ninyo siya.” Paano malalaman ng mga disipulo ang ipinangakong “Mang-aaliw, na siyang Banal na Espiritu” (v. 26),* [Talababa: * Sa tuwing makikita mo sa Bibliya ang terminong, “Espiritu Santo,” dapat itong isinalin na “Banal Espiritu.” Minsan pinili ng mga tagapagsalin ng Bibliya na isalin ang πνεῦμα ἁγίου (pneuma hagion) sa “Espiritu Santo,” at sa ibang pagkakataon ay isinalin nila ang parehong parirala bilang “Espiritu Santo” (Lucas 11:13). Ang Banal na Espiritu ang pinakatumpak na salin, at gagamitin ko ito sa buong kabanatang ito, kasama ang mga talata sa Bibliya na sinipi ko.] kung hindi pa nananalangin si Jesus para sa regalo, at maliwanag na hindi pa ito naibibigay? Sinabi ni Juan, “ang Banal na Espiritu ay hindi pa naibibigay; sapagkat si Jesus ay hindi pa niluluwalhati” (Juan 7:39).

Ipinaliwanag ni Jesus, “nakikilala ninyo siya; alang-alang[o sapagka't] siya'y nananahang kasama ninyo, at sasa inyo” (Juan 14:17). Sino ang naninirahan kasama ng mga alagad? Panginoong Hesukristo! Ipinaliwanag ni Jesus na ang Personang ito na naninirahan kasama nila ay sasa kanila. Tiyak na mas mabuti para sa Mang-aaliw na tumira sa mga disipulo kaysa tumira sa labas ng mga ito. Iyan mismo ang sinabi ni Jesus pagkaraan ng ilang sandali. Sa parehong diskurso, sinabi ni Jesus, “Sinasabi ko sa inyo ang katotohanan; Ito ay kapaki-pakinabang para sa inyo na ako ay umalis: sapagka't kung hindi ako aalis, ang Mangaaliw ay hindi paririto sa inyo; ngunit kung ako ay umalis, siya ay aking susuguin sa inyo” (Juan 16:7).

Sinabi ni Jesus na magiging mas mabuti ang Kanyang mga disipulo kung iiwan Niya sila, pupunta sa Kanyang Ama, at ipapadala ang Mang-aaliw upang tumira sa kanila. Itinuro din Niya na ang pagdating ng Mang-aaliw ay nakasalalay sa Kanyang paglisan, at pagluwalhati. Habang si

Kristo ay nabubuhay sa lupa bilang isang tao, hindi posible para sa ipinangakong Mang-aaliw na ito na mamuhay sa mga disipulo.

Hindi tinapos ni Jesus ang Kanyang pag-uusap sa talata 17. Sa sumunod na talata sinabi Niya, “Hindi ko kayo iiwan na ulila: Ako ay paririyang sa inyo” (Juan 14:18). Ito ay nagbibigay ng malaking liwanag sa paksa. Ipinaliliwanag nito kung bakit hindi maaaring dumating ang Mang-aaliw hanggang matapos umalis si Kristo at niluwalhati, dahil sinabi ni Kristo na Siya, Mismo, ay babalik sa Kanyang mga disipulo upang aliwin sila.

Ipagpatuloy natin ang pagbabasa ng diskurso ni Kristo upang makita kung paano Niya pinatibay ang puntong ito. Sinabi niya, “Kaunting panahon na lamang, at hindi na ako makikita ng mundo; ngunit nakikita ninyo ako: sapagka't ako'y nabubuhay, kayo rin ay mabubuhay. Sa araw na iyon ay malalaman ninyo na ako ay nasa aking Ama, at kayo ay nasa akin, at ako ay nasa inyo” (Juan 14:19, 20). Ilang sandali bago sinabi ni Jesus sa Kanyang mga disipulo na ang Mang-aaliw ay “mapapasainyo.” Ngayon, sinabi ni Jesus na kapag dumating ang Mang-aaliw, “Malalaman ninyo na ako ay nasa inyo.” Tiniyak ni Jesus sa Kanyang mga disipulo na hindi Siya magpapadala ng ibang tao upang aliwin sila, ngunit Siya mismo ang darating upang maging kanilang Mang-aaliw. Ang ganda di ba! Ang mga alagad ay naging matalik na kaibigan ni Kristo; napakalapit kaya nakaramdam si Juan ng komportableng pagkahilig sa Kanyang dibdib. Ito ay isang kaaliwan sa kanila noong si Kristo ay malapit na. Ngayon ay sinabi ni Jesus sa kanila ang ilang magagandang balita. Sinabi Niya sa kanila na pagkatapos Niyang pumunta sa Kanyang Ama, babalik Siya sa kanila bilang Mang-aaliw, at malalaman nila na Siya ang nananahan sa kanila—makikilala nila na ang mismong Persona na naninirahan kasama nila ay nasa kanila ngayon. sila, sa pamamagitan ng Kanyang Espiritu.

Sumunod, may sinabi si Jesus na naging dahilan upang ang isa sa Kanyang mga disipulo ay magtanong sa Kanya kung paano ito mangyayari. Sinabi ni Jesus, “Ang nagtataglay ng aking mga utos, at tumutupad ng mga yaon, ay siyang umiibig sa akin: at ang umiibig sa akin ay iibigin ng aking Ama, at siya'y aking iibigin, at ako'y magpapakilala sa kaniya. Sinabi sa kaniya ni Judas, hindi ang Iscarote, Panginoon, paanong sa amin ka makikilala, at hindi sa sanglibutan?

Sumagot si Jesus at sinabi sa kanya, Kung ang isang tao ay umiibig sa akin, ay kaniyang tutuparin ang aking mga salita: at siya'y iibigin ng aking Ama, at kami ay lalapit sa kaniya, at kami ay mananahan sa kaniya” (Juan 14:21-23).

Maraming tao ang naniniwala na sa Juan 14, sinisikap ni Jesus na ituro sa Kanyang mga disipulo na ang Diyos ay isang trinidad, na ang Banal na Espiritu ay isang ikatlong miyembro ng pamilya ng Diyos. Gayunpaman, nang hilingin kay Jesus na ipaliwanag ang Kanyang sarili ay hindi Niya sinabi, ang anumang bagay na katulad ng "Ang Diyos ay isang trinidad ng mga tao." Sa halip, lubos na nilinaw ni Jesus na pagkatapos Niyang lisanin ang mundo, Siya ay babalik upang gawin ang Kanyang tirahan sa mga puso ng Kanyang mga disipulo. Hindi lamang Siya babalik, kundi ang Kanyang Ama ay sasama sa Kanya, upang silang dalawa ay mabuhay sa mga puso ng Kanyang mga anak, hindi sa pisikal, kundi sa pamamagitan ng Espiritu ng Diyos. Sa ganitong paraan, ang mga disipulo ay maaaring magkaroon ng matalik na pakikipag-isa at pakikisama sa Ama at sa Kanyang Anak. Binigyang-diin ito ni Juan nang isulat niya, “Ang aming nakita at narinig ay ipinapahayag namin sa inyo, upang kayo naman ay magkaroon ng pakikisama sa amin: at tunay na ang aming pakikisama ay sa Ama, at sa kanyang Anak na si Jesucristo” (1 Juan 1: 3).

Sa pasimula ng talumpati ni Kristo sa huling hapunan, sinabi Niya, “Huwag mabagabag ang inyong puso: sumampalataya kayo sa Diyos, magsisampalataya din kayo sa akin. Sa bahay ng aking Ama ay maraming tahanan: kung hindi gayon, sinabi ko sa inyo. Ako ay paroroon upang ipaghanda kayo ng isang dako” (Juan 14:1, 2). Kung ang pagdating ng Mang-aaliw ay higit pa sa Ama at sa Anak, sasabihin sana Niya sa atin. Kung ang Diyos ay binubuo ng tatlong persona, sinabi Niya sa atin. Kung ang tanging tunay na Diyos ay higit pa sa Ama, sinabi sana sa atin ni Jesus. Sa halip, sa pagtatapos ng diskursong ito sinabi Niya na ang Kanyang Ama ay “ang tanging tunay na Diyos” (Juan 17:3). Kung nais ni Jesus na maniwala tayo na ang Diyos ay isang trinidad, napakahirap Niyang ipaliwanag ito. Nagkaroon siya ng maraming pagkakataon upang ipaliwanag na ang Diyos ay isang trinidad, ngunit hindi Niya ginawa. Hindi lamang Siya nabigo na sabihin sa atin na ang Diyos ay isang trinidad, Siya ay gumawa ng mga pahayag nang paulit-ulit na hindi

naayon sa doktrina ng trinidad. Kung gusto Niyang maniwala tayo na ang Diyos ay isang trinidad, gumawa Siya ng maraming mga pahayag na magsisilbi lamang upang lituhin sa halip na linawin. Ngunit “ang Diyos ay hindi ang may-akda ng kaguluhan” (1 Mga Taga-Corinto 14:33). Nais ni Jesus na maniwala tayo na “may isang Diyos; at walang iba kundi siya,” “Diyos na Ama,” na “ang tanging tunay na Diyos” (Marcos 12:32; Juan 6:27; 17:3).

Ipinahayag ni Juan ang kaibig-ibig na katotohanan ng Diyos, ang Ama, at ang Kanyang Anak, si Jesucristo, na nabubuhay sa atin sa ilang iba pang mga talata. Isinulat niya, “Sinumang sumuway, at hindi nananatili sa aral ni Cristo, ay walang Diyos. Ang nananatili sa doktrina ni Cristo, ay nasa kaniya ang Ama at ang Anak” (2 Juan 1:9). Sa 1 Juan 2:22, 23 ay isinulat niya, “Sino ang sinungaling kundi ang tumatanggi na si Jesus ay ang Cristo? Siya ay anticristo, na tumatanggi sa Ama at sa Anak. Ang sinumang tumanggi sa Anak, ay hindi kinaroroonan ng Ama: (ngunit) ang kumikilala sa Anak ay kinaroroonan din ng Ama.” Tunay na isang pagpapala ang magkaroon ng personal na pakikisalamuha sa Ama at sa Kanyang Anak, at lubos akong nagpapasalamat na ginawa ito ng Diyos para sa atin.

Ang Pangakong Mang-aaliw

Nang malapit nang umakyat si Jesus sa langit, iniutos Niya sa Kanyang mga disipulo “na huwag silang magsialis sa Jerusalem, kundi maghintay sa pangako ng Ama, na, sabi niya, ay inyong narinig sa akin” (Mga Gawa 1:4). Itinuro ni Jesus ang Kanyang mga disipulo sa araw na ibubuhos sa kanila ang Banal na Espiritu nang may dakilang kapangyarihan. Ipinagpatuloy niya, “Kayo ay tatanggap ng kapangyarihan, pagkatapos na ang Espiritu Santo ay dumating sa inyo: at kayo ay magiging mga saksi ko sa Jerusalem, at sa buong Judea, at sa Samaria, at hanggang sa kahulihulihang bahagi ng lupa” (Mga Gawa 1:8).

Naghintay ang mga disipulo sa silid sa itaas sa Jerusalem para sa pagbuhos ng Espiritu, gaya ng ipinangako. Nang magkagayo'y dumating ito, at ipinangaral nila ang ebanghelyo ni Jesucristo nang may

kapangyarihan sa maraming Judio na nagtitipon sa Jerusalem. Tungkol sa pagbubuhos ng Espiritu, sinabi ni Pedro, “Itong si Jesus ay ibinangon ng Diyos, na tungkol dito ay mga saksi kaming lahat. Kaya't palibhasa'y itinaas ng kanang kamay ng Diyos, at tinanggap sa Ama ang pangako ng Espiritu Santo, ibinuhos niya ito, na inyong nakikita at naririnig ngayon” (Mga Gawa 2:32, 33).

Ang kaloob na ibinuhos noong Pentecostes ay magagamit pa rin natin ngayon, at makukuha natin ito kung ating kikilalanin at tatanggapin ito. Gayunpaman, ang kaloob ng Banal na Espiritu ay hindi palaging magagamit sa parehong paraan. Sa katunayan, sinasabi sa atin ng Bibliya na ang Diyos ay naglaan ng isang bagay na mas mabuti para sa atin, kaysa ginawa Niya para sa lahat ng nabuhay bago dumating si Kristo sa mundong ito. Mababasa natin ang tungkol dito sa Hebreo kabanata 11. Matapos magbigay ng ulat ng makapangyarihang pananampalataya ng mga patriyarka at mga propeta sa Lumang Tipan, ang kabanata ay nagtatapos sa pagsasabing, “At ang lahat ng ito, na nangagkamit ng mabuting ulat sa pamamagitan ng pananampalataya, ay hindi tinanggap ang pangako: Ang Diyos ay naglaan ng mas mabuting bagay para sa atin, upang sila kung wala tayo ay hindi maging sakdal” (Hebreo 11:39, 40). Iyan ay kahanga-hanga! Naglaan ang Diyos ng isang bagay na mas mabuti para sa atin, kaysa ibinigay Niya para sa lahat ng makapangyarihang lalaki at babae na may pananampalataya sa Hebreo. Namatay silang lahat nang hindi natanggap ang pangako ng Mang-aaliw na binanggit ni Jesus sa Juan 14 at sa Mga Gawa 1.

Mangyaring huwag akong mali, ang Banal na Espiritu ay gumagawa sa puso ng mga tao bago pa man ang araw ng Pentecostes, tinutulungan silang madaig ang kasalanan. Isinulat ng Patriarka na si David, “Huwag mo akong iwaksi sa iyong harapan; at huwag mong kunin sa akin ang iyong banal na espiritu” (Mga Awit 51:11). Ito ay nagpapakita na ang Banal na Espiritu ay kumikilos bago si Kristo ay dumating sa lupa. Hindi lamang iyon, ngunit upang maging mas tiyak, sinasabi ng Bibliya na ang Espiritu ni Kristo ay kumilos sa panahon ng Lumang Tipan. Isinulat ni Pedro tungkol sa mga propeta, “Ang kaligtasang iyan ay sinisiyasat at sinaliksik na mainam ng mga propeta, na nanghula tungkol sa biyaya na darating sa inyo: Na sinisiyasat kung ano, o kung anong paraan ng panahon ang ipinahiwatig ng Espiritu ni Cristo na nasa kanila, nang

pinatotohanan nang una ang mga pagdurusa ni Cristo, at ang kaluwalhatiang kasunod nito” (1 Pedro 1:10, 11). Ang Espiritu ni Kristo ay nabubuhay sa mga propeta, matagal na bago ang araw ng Pentecostes, ngunit, ayon sa Kasulatan, mayroong isang espesyal na bagay tungkol sa pagdating ng Mang-aaliw sa Pentecostes; isang bagay na kakaiba at mas mahusay kaysa sa naibuhos noon. Basahin natin ang tungkol sa mas magandang regalong ito.

Isang Bagay Na Mas Mabuti

Sa Hebreo 2:18 makikita natin ang susi na nagpapaliwanag kung ano ang mas mabuti tungkol sa Pentecostal na pagbuhos ng Banal na Espiritu. Sinasabi nito: “Sapagka't sa kaniyang sarili ay nagdusa nang tinutukso, siya ay makatutulong sa mga tinutukso.” Narito ang sagot! Ito ay isang bagay na mas mahusay na magagamit natin, ngayon, na hindi maaaring makuha ng mga propeta noong unang panahon. Kahit na ang Espiritu ni Kristo ay nabuhay sa mga propeta, si Kristo ay hindi pa natutukso, at samakatuwid ay hindi Niya sila matutulungan sa paraang katulad ng matutulungan Niya tayo ngayon. Ang salitang “succour” sa talatang ito ay isinalin mula sa salitang Griyego na βοηθησαι, na nangangahulugang, “tumulong, magpakalma, tumulong,” at, gaya ng sinabi ng Greek Lexicon ni Thayer, nangangahulugan din ito, “tumakbo sa sigaw ng mga nasa panganib.” Gusto ko ang kahulogan na yan! Sinasabi sa atin ng talata na dahil nagdusa si Kristo sa tukso, nagagawa Niya tayong lumapit nang mabilis upang tulungan tayo, kapag dumaing tayo sa Kanya para sa tulong sa ating mga tukso. Sinasabi ng Bibliya, “Tumawag ka sa akin sa araw ng kabagabagan: ililigtas kita, at luluwalhatiin mo ako” (Mga Awit 50:15). Kapag tayo ay tinutukso, tayo ay nasa malubhang problema, at kung tayo ay tatawag sa Panginoon para sa tulong, Siya ay agad na tutulong sa atin, at ibibigay sa atin ang tagumpay na lubhang kailangan natin. Nagagawa ito ni Kristo para sa atin sa paraang hindi Niya magagawa para sa mga propeta noong unang panahon, dahil ngayon, naranasan na Niya kung ano ang pakiramdam ng matukso. Ito ang dahilan kung bakit tinawag ni Jesus ang Mang-aaliw, "isa pang Mang-aaliw." Ang salitang Griyego na αλλοι, na isinaling “isa pa” sa talatang

ito ay ginamit sa pagsasalin sa Griyego ng Lumang Tipan, sa 1 Samuel 10:6. Dito, sinasabi tungkol kay Saul, “At ang Espiritu ng Panginoon ay darating sa iyo, at ikaw ay manghuhula na kasama nila, at ikaw ay magiging ibang tao” (1 Samuel 10:6). Naging ibang tao si Saul, dahil sa karanasang pinagdaanan niya. Si Jesus ay naging isa pang Mang-aaliw dahil ngayon ay naranasan na Niya kung ano ang pakiramdam ng matukso.

Mag-isip tungkol sa isang bagay para sa isang minuto. Ipagpalagay na ang iyong tinedyer na anak na lalaki ay namatay sa isang pag-crash ng eroplano, at sa susunod na linggo, ang iyong asawa ay namatay sa isang aksidente sa sasakyan. Ngayon ipagpalagay na lalapit ako sa iyo at sasabihing, “Alam ko na talaga ang pinagdadaanan mo,” kahit na hindi ko pa nararanasan ang karanasang iyon. Magagawa ko bang aliwin ka sa mga salitang ito? Tiyak na hindi! Kung hindi ko pa nararanasan ang iyong pinagdadaanan, napakahirap para sa akin na intindihin ang iyong nararamdaman, o kung paano ka tutulungang malampasan ito. Ipadala man ako ng taong nakaranas ng uri ng hirap na pinagdadaanan mo, ang pag-aliw ko sa iyo ay hindi maaaring maging katulad ng kung sinong nakaranas ng iyong kaguluhan ay siya mismo ang magpapaginhawa sa iyo.

Maraming mga Kristiyano ang naniniwala na si Jesus ay dumating sa mundong ito bilang isang tao at naranasan kung paano magkaroon ng mga pagsubok at tukso, at pagkatapos ay bumalik sa langit upang magpadala ng ibang persona upang aliwin tayo. Kung totoo iyon, bakit hindi na lang Niya siya ipinadala noong una? Ang isang taong nakaranas ng ating mga kalungkutan ay mas kwalipikadong umaliw sa atin kaysa sa ibang tao na ipinadala lamang sa ngalan niya.

Sinasabi ng Bibliya na si Jesu-Kristo, “sa lahat ng bagay ay tinukso gaya natin, gayon ma'y walang kasalanan” (Hebreo 4:15). Naranasan ni Jesucristo ang ating pinagdadaanan kapag tayo ay tinutukso at, dahil dito, nagagawa Niya tayong tulongan kapag tayo ay tinukso sa mas malaking paraan kaysa sa Kanyang magagawa bago Siya pumarito sa lupa. Siya ang nagsabi, “Hindi Ko kayo iiwan na walang ginhawa: Ako ay paririyang sa inyo.” Purihin ang Panginoon na alam ng ating Mang-aaliw kung ano ang ating pinagdadaanan sa ating pakikibaka sa tukso. Binigyan tayo ng mahalagang pangako sa 1 Corinto 10:13. Sinasabi nito, “Walang tuksong

dumating sa inyo kundi yaong karaniwan sa tao: datapuwa't tapat ang Dios, na hindi niya itutulot na kayo'y tuksuhin ng higit sa inyong makakaya; ngunit kasama ng tukso ay gagawa rin siya ng paraan upang makatakas, upang ito ay inyong matiis." Ang paraan ng pagtakas na itinakda ng Diyos para sa atin ay ang tumawag sa Panginoon para sa tulong. Sa tuwing tayo ay tinutukso, kung tatawag tayo sa Kanya, tutulungan Niya tayo. At ipinangako ng Diyos na ginawa Niya itong paraan ng pagtakas para sa bawat tukso. Ang matandang kasabihan na iyon, "pinagawa sa akin ng diyablo," ay ganap na hindi totoo. Hindi ka mapapagawa ng diyablo. Maaari siyang gumamit ng malalakas na pangakit, ngunit hindi ka niya mapipilit na magkasala. Palaging may paraan ng pagtakas, at ang ating Mang-aaliw ay sabik na ibigay sa atin ang tagumpay.

Sinabi ni Jesus na kapag dumating ang Mang-aaliw, "isasaway niya ang sanglibutan ng kasalanan, at ng katuwiran, at ng paghatol" (Juan 16:8). Ito mismo ang sinasabi ng Bibliya na gagawin ni Hesus kapag Siya ay bumalik sa atin bilang ating Mang-aaliw. Sinasabi ng Bibliya, "Dahil kayo ay mga anak, sinugo ng Diyos ang Espiritu ng kanyang Anak sa inyong mga puso, na sumisigaw, Abba, Ama" (Galacia 4:6). At sa aklat ng Mga Gawa ay mababasa natin, "Sa inyo muna ang Diyos, nang ibangon niya ang kanyang Anak na si Jesus, ay sinugo siya upang pagpalain kayo, sa pagtalikod sa bawat isa sa inyo sa kanyang mga kasamaan" (Mga Gawa 3:26). Matapos buhayin ng Diyos ang Kanyang Anak mula sa mga patay, ipinadala Niya ang Kanyang Espiritu sa ating mga puso, upang pagpalain tayo sa pagtalikod sa ating mga kasalanan. Si Jesucristo ang pinakamabuting Persona na karapat-dapat na gawin ang gawaing ito, dahil Siya "sa lahat ng mga punto ay tinukso gaya natin, gayon ma'y walang kasalanan" (Hebreo 4:15). Purihin ang Panginoon na mayroon tayong Mang-aaliw na nakakaalam kung ano ang ating pinagdadaan sa ating mga pakikibaka sa tukso, at makakatulong sa atin na malampasan ito nang mas mahusay kaysa sa iba.

Ito ang kaloob na sabik na ibigay ng Diyos sa lahat ng humihingi (Lucas 11:13). Ito ang kaloob na "hindi matatanggap ng sanglibutan, sapagka't hindi siya nito nakikita, ni nakikilala man siya" (Juan 14:17). Hindi kinikilala ng mundo na ang kaloob na ito ay umiiral; hindi nila alam kung sino ang kanilang Mang-aaliw, at samakatuwid, hindi nila

Siya matatanggap. Mga kaibigan, ayaw ng Diyos na matulad ka sa ibang bahagi ng mundo, gusto Niyang malaman mo kung sino ang iyong Mang-aaliw, para matanggap mo ang buong benepisyong pinagpalang regalang ito. Sinabi ni Jesus, “Hindi ko kayo iiwan na ulila: paririyang ako sa inyo” (Juan 14:18). Si Jesucristo, ang Anak ng Diyos, ang ating Mang-aaliw. Sa katunayan, eksaktong sinabi sa atin ni Juan iyan sa 1 Juan 2:1. Pansinin ang isinulat niya rito: “Munti kong mga anak, ang mga bagay na ito ay isinusulat ko sa inyo, upang huwag kayong magkasala. At kung ang sinoman ay magkasala, tayo ay may tagapamagitan [παρακλητος: Mang-aaliw] kasama ng Ama, si Jesucristo na matuwid.” Ang iba pang apat na beses na παρακλητος ay ginamit sa Bibliya ito ay isinalin, Mang-aaliw. Sa Griyego ay walang pagkakaiba sa pagitan ng tagapagtayod sa talatang ito at ng Mang-aaliw sa iba pang mga isinulat ni Juan, at dito ay malinaw na sinasabi sa atin ni Juan na ang Mang-aaliw ay si Jesucristo.

Ang sabi ng Bibliya tungkol kay Jesus, “Kaya’t siya rin ay makapagligligtas sa kanila hanggang sa sukduhan na nagsisilapit sa Dios sa pamamagitan niya, yamang siya ay nabubuhay magpakailan man upang mamagitan para sa kanila” (Hebreo 7:25). Si Hesus ang ating nagpapagitna, ang ating tagapamagitan. Sinasabi ng Bibliya, “Sapagkat may isang Diyos, at isang tagapamagitan sa Diyos at sa mga tao, ang taong si Cristo Jesus” (1 Timoteo 2:5). Ilang tagapamagitan ang mayroon tayo sa pagitan natin at ng Diyos? Isa! Gayunpaman, sinasabi ng Bibliya, “Gayon din naman ang Espiritu ay tumutulong sa ating mga kahinaan: sapagka’t hindi natin nalalaman kung ano ang nararapat nating ipanalangin: datapuwa’t ang Espiritu rin ang namamagitan para sa atin na may mga hibik na hindi mabigkas” (Roma 8:26). Ang Espiritu ay namamagitan para sa atin bilang ating Tagapagtanggol at Mang-aaliw. Ang Espiritung ito na namamagitan para sa atin ay ang Espiritu ni Jesucristo. Sa talatang ito ang Espiritu ay tinutukoy ng panghalip na "sarili." Sa Ingles ay tila kakaiba ito dahil hindi natin tatawagin ang isang persona bilang “it” o “itself,” ngunit ilang beses na binanggit ng Bibliya ang Banal na Espiritu sa ganitong paraan.

Isinulat ni Pablo, “Ang Espiritu mismo ay nagpapatotoo kasama ng ating espiritu, na tayo ay mga anak ng Diyos” (Roma 8:16). Isinulat ni Pedro, “Sinasaliksik kung ano, o anong paraan ng panahon ang ipinahihiwatig ng Espiritu ni Cristo na nasa kanila, nang patotohanan nito

nang una ang mga pagdurusa ni Cristo, at ang kaluwalhatiang kasunod nito” (1 Pedro 1:11). Dito ang Espiritu ni Kristo ay tinatawag na “ito.” Ganito rin ang ginawa ni Juan Bautista nang sabihin niyang, “Nakita ko ang Espiritu na bumababang tulad ng isang kalapati mula sa langit, at ito’y nananahan sa kaniya” (Juan 1:32).

Ang katotohanan ay hindi na hindi nararapat na tukuyin ang Espiritu ni Kristo bilang "ito" dahil ito ay tumutukoy sa "pag-iisip ni Cristo" bilang "ito." Sa katunayan, sa Griyego, ang salitang πνευμα, na isinaling “Espiritu,” ay isang hindi tiyak na pangngalan, at gaya ng hinihingi ng mga tuntunin sa gramatika, lahat ng panghalip na tumutukoy sa Espiritu ay hindi tiyak, kahit na ilang beses na isinalin ng karamihan sa Ingles na Bibliya ang mga panghalip na ito bilang “ siya” o "kanya."

Ang salitang Griyego para sa Mang-aaliw ay panlalaki, at samakatuwid ang lahat ng mga panghalip na direktang tumutukoy sa Mang-aaliw ay panlalaki. Gayunpaman, hindi ito nagpapahiwatig na ang Banal na Espiritu ay isang literal na lalaki na hiwalay sa Ama at sa Kanyang Anak. Halimbawa, sinabi ng isang anghel, “At ito ang magiging tanda sa inyo; Makikita ninyo ang sanggol [βρεφος neuter] na nakabalot ng lampin, nakahiga sa sabsaban [φωτην pambabae].” (Lucas 2:12) Narito ang isang halimbawa kung paano hindi maaasahan ang kasarian ng mga pangngalang Griego upang matukoy ang personalidad ng mga pangngalan. Ang salitang Griyego na isinalin na babe ay isang neuter noun kahit na ang sanggol ay isang lalaki. Sa parehong pangungusap ang salitang Griyego na isinalin na sabsaban ay isang pangngalang pambabae kahit na ang sabsaban ay isang bagay na walang buhay. Kung mayroong anumang panghalip na Griyego sa talatang ito na tumutukoy sa alinman sa sanggol o sabsaban, malamang na ang mga panghalip ay kapareho ng kasarian ng mga pangngalan na kanilang kinakatawan.

Sinasabi ko na "malamang" dahil may ilang pagkakataon na ang mga tuntunin sa gramatika na ito ay nilabag ng mga manunulat ng Bibliya upang ipakita ang personalidad ng taong kinakatawan ng isang panghalip na Griyego.

Ang mga manunulat ng Bibliya ay sumunod sa mga alituntunin ng gramatika ng Griego tungkol sa mga panghalip sa karamihan ng panahon. Halimbawa, isinulat ni Juan, “Sapagkat ang Kordero [αρτιον neuter] na [to neuter] ay nasa gitna ng trono ay magpapapakain sa kanila,...”

(Apocalipsis 7:17). Dito ay mahigpit na sumunod si Juan sa mga tuntunin ng gramatika ng Griego at gumamit ng isang neuter pronoun para sa “Kordero” kahit na naitatag na na ang Kordero ay ang Anak ng Diyos. Ngunit nang maglaon, isinulat ni Juan, “At tumingin ako, at, narito, isang Kordero [αρτιον neuter] ang nakatayo sa bundok ng Sion, at kasama niya [αυτου panlalaki] ang isang daan at apatnapu't apat na libo, na may nakasulat na pangalan ng kanyang [αυτου masculine] Ama. sa kanilang mga noo” (Pahayag 14:1). Dito nilabag ni Juan ang mga tuntunin ng gramatika ng Griyego at tinukoy ang Kordero gamit ang mga panlalaking panghalip kahit na ang salitang “Kordero” ay neuter sa Griyego.

Hindi lamang si Juan ang manunulat ng Bibliya na lumabag sa mga tuntunin ng gramatika ng Griego upang ipakita ang literal na personalidad ng isa na kinakatawan ng isang panghalip. Isinulat ni Marcos, “At hinawakan niya sa kamay ang dalaga [παιδιου neuter], at sinabi sa kanya [αυτη pambabae], Talitha cumi; na kung ipakahulugan, Dalaga, sinasabi ko sa iyo, bumangon ka” (Marcos 5:41). Para sa higit pang mga halimbawang tulad nito, basahin ang Mateo 2:13, 14, 20, 21; Lucas 1:59, 80; 2:21.

Nagkaroon ng biblikal na pamarisan para kay Juan na lumabag sa mga tuntunin ng gramatika ng Griyego kapag tinutukoy ang Banal na Espiritu upang bigyan ito ng personalidad sa pamamagitan ng paggamit ng mga panlalaking panghalip bilang pagtukoy dito. Ngunit hindi niya ginawa ito! Ang ilang mga trinitaryan ay nagtalo na si Juan ay talagang lumabag sa mga tuntunin ng gramatika sa pamamagitan ng paggamit ng mga panlalaking panghalip upang tukuyin ang Banal na Espiritu. Ngunit, sa mga kasong ito ay talagang tinutukoy ni Juan ang pangngalang panlalaki, Mang-aaliw, sa halip na sa neuter na pangngalan, Espiritu, at hindi lumalabag sa anumang mga tuntunin ng gramatika. Ang mga diumano'y sirang tuntunin ng gramatika ay nasa Juan 14:26; 15:26; 16:7, 8, 13, 14, ngunit ang lahat ng panlalaking panghalip na ito ay tumutukoy pabalik sa panlalaking pangngalang Mang-aaliw sa halip na sa neuter na pangngalang Espiritu. Sa katotohanan, hindi nilabag ni Juan ang mga tuntunin ng gramatika ng Griyego upang tukuyin ang Banal na Espiritu na may mga panlalaking panghalip. Sa lahat ng mga daku kung saan aktwal na gumagamit si Juan ng mga panghalip upang tukuyin ang Espiritu, gumamit siya ng mga neuter na panghalip.

Isinulat ni Juan, “At ako ay magdarasal sa Ama, at kayo ay bibigyan niya ng isa pang Mang-aaliw [παρακλητον panlalaki], upang siya ay manatili sa inyo magpakailanman; Maging ang Espiritu [πνευμα neuter] ng katotohanan; na hindi matatanggap ng sanglibutan, sapagka't hindi siya nakikita nito, ni hindi siya nakikilala [αυτο neuter]: ngunit kilala ninyo siya [αυτο neuter]; sapagka't siya'y nananahang kasama ninyo, at sasa inyo” (Juan 14:16, 17). Para sa higit pang mga halimbawa kung saan ginamit ang mga neuter pronoun para sa Espiritu basahin ang Juan 7:39; Gawa 5:32; Roma 8:16, 26; 1 Corinto 2:12; 6:19; at 1 Juan 3:24. Nabasa ko ang bawat talata kung saan ang isang panghalip ay ginagamit para sa Banal na Espiritu, at wala akong nakitang isang kaso kung saan ang mga panlalaking panghalip ay ginamit para sa Espiritu. Lumilitaw na walang sinuman sa mga manunulat ng Bibliya ang nakaunawa sa Banal na Espiritu bilang isang aktuwal na hiwalay na persona mula sa Ama at Anak.

Si Kristo sa Iyo

Kapag mayroon kang Espiritu ni Kristo, mayroon kang Kristo Mismo. Isinulat ni Pablo, “upang si Kristo ay manahan sa inyong mga puso sa pamamagitan ng pananampalataya” (Mga Taga-Efeso 3:17). Sa ganitong paraan maaari kang maging “kabahagi ng banal na kalikasan” (2 Pedro 1:4). Kung wala ang karanasang ito, sinabi ni Jesus, "wala kayong buhay sa inyo." “Ang kinaroroonan ng Anak ay may buhay; at ang hindi kinaroroonan ng Anak ng Dios ay walang buhay” (1 Juan 5:12).

Sinabi ni Pablo, “Si Kristo ay nasa inyo, ang pag-asa ng kaluwalhatian” (Colosas 1:27). Ito ang tanging pag-asa natin sa kaligtasan. “Kung ang sinoman ay walang Espiritu ni Cristo, siya ay hindi sa kaniya” (Mga Taga Roma 8:9). Dapat masabi nating lahat, kasama ni Pablo, “Ako ay napako sa krus na kasama ni Cristo: gayon ma'y nabubuhay ako; gayon ma'y hindi ako, kundi si Cristo ang nabubuhay sa akin: at ang buhay na ikinabubuhay ko ngayon sa laman ay ikinabubuhay ko sa pamamagitan ng pananampalataya sa Anak ng Dios, na umibig sa akin, at ibinigay ang kaniyang sarili dahil sa akin” (Galacia 2:20). “Mas dakila siya na nasa iyo, kaysa siyang nasa sanlibutan” (1 Juan 4:4).

Noong narito si Kristo, sumigaw Siya sa Diyos, tinawag Siya bilang, “Abba, Ama” (Marcos 14:36). Ang katagang ito ay nagpapahayag ng malapit, personal na kaugnayan sa Kanyang Ama. Ang parehong relasyon ay ibinigay sa atin. “Sapagkat hindi ninyo natanggap muli ang espiritu ng pagkaalipin sa pagkatakot; datapuwa't tinanggap ninyo ang Espiritu ng pagkukupkop, na sa pamamagitan nito ay sumisigaw tayo, Abba, Ama” (Roma 8:15). Kapag natanggap natin ang Espiritung ito, sumisigaw din tayo, “Abba, Ama.” Ipinaliwanag ni Pablo, “Sapagka't kayo'y mga anak, ay sinugo ng Dios ang Espiritu ng kaniyang Anak sa inyong mga puso, na sumisigaw, Abba, Ama” (Mga Taga Galacia 4:6). Si Kristo sa iyo ay sumisigaw ng “Abba, Ama.” Sa pamamagitan ng pagbibigay sa atin ng Espiritu ng Kanyang Anak, binibigyan tayo ng Diyos ng malapit, personal na kaugnayan sa Kanyang sarili na mayroon ang Kanyang Anak sa Kanya. Ang ganda niyan!

Ang pinakamagandang regalo na ibinigay ng Diyos ay ang regalo ng Kanyang bugtong na Anak, na Kanyang ibinigay upang mamatay para sa ating mga kasalanan upang tayo ay mabuhay magpakailanman (Juan 3:16). Hindi lamang Niya ibinigay ang Kanyang Anak upang mamatay para sa atin, ibinigay Niya Siya upang mabuhay sa loob natin bilang ating Mang-aaliw. Purihin ang Diyos sa napakagandang regalo! Dalangin ko na gamitin mo ang kaloob na ito sa buong potensyal ni Kristo sa iyo, at na maging handa kang salubungin si Jesus nang may kapayapaan sa Kanyang pagbabalik para sa Kanyang mga tao.

Ano ang isang Espiritu

Nalaman natin na ipinadala ng Diyos ang Espiritu ng Kanyang Anak sa ating mga puso upang aliwin tayo, ngunit ano ang espiritu? Ang ilang mga tao ay nag-iisip na ang isang espiritu ay isang multo, ang ilang mga walang katawan na multo na lumulutang sa paligid. Ito ba ang ipinadala ng Diyos sa mundo para aliwin tayo? Tiyak na hindi! Ayon sa The American Heritage Dictionary, ang ibig sabihin ng multo ay: “Ang espiritu ng isang patay na tao, lalo na ang isa na pinaniniwalaang lumilitaw sa pagkakahawig ng katawan sa mga buháy na tao o sa mga dating tirahan.” Ang Banal na Espiritu ay hindi isang multo gaya ng

inilarawan sa itaas. Basahin natin ang Bibliya at tingnan kung ano ang sinasabi nito tungkol sa isang espiritu.

Sa aklat ng Job ay sinasabi, “May espiritu sa tao: at ang inspirasyon ng Makapangyarihan sa lahat ay nagbibigay sa kanila ng pagkaunawa” (Job 32:8). Ipinaliwanag ni Daniel, “Ako, si Daniel, ay nalungkot sa aking espiritu sa gitna ng aking katawan” (Daniel 7:15). Ang espiritu ay bahagi ng isang tao na maaaring magdalamhati. Sa ebanghelyo ni Marcos mababasa natin, “At pagdaka’y nang matalastas ni Jesus sa kanyang espiritu na sila ay nangangatuwiran sa kanilang sarili, sinabi niya sa kanila, Bakit ninyo pinag-iisipan ang mga bagay na ito sa inyong mga puso? (Marcos 2:8). Ang espiritu ay bahagi ng isang tao na nakakaunawa o nakakaintindi ng mga bagay. Ang hari ng Babilonia ay nanaginip, at sinabi niya sa kanyang mga pantas, “Ako ay nanaginip ng isang panaginip, at ang aking espiritu ay nabagabag upang malaman ang panaginip” (Daniel 2:3). Ang espiritu ay bahagi ng isang tao na maaaring mabagabag. Pinatutunayan ng mga tekstong ito sa Bibliya ang kahulugan ng “espiritu” na masusumpungan sa The American Heritage Dictionary, na nagsasabing, “Ang bahagi ng isang tao na nauugnay sa isip, kalooban, at damdamin.”

Binabanggit ng Bibliya ang iba't ibang uri ng espiritu. Mababasa natin sa Bibliya ang tungkol sa “karumal-dumal na espiritu,” “masamang espiritu,” “di-malinis na espiritu,” “piping espiritu,” “mahusay na espiritu,” “mapagpakumbaba na espiritu,” “nasugatang espiritu,” “bagbag na espiritu,” “mapagmataas na espiritu,” “tapat na espiritu,” “Mabuti na espiritu,” atbp. Lahat ng mga espiritong ito ay nakikilala sa pamamagitan ng pang-uri na naglalarawan sa kanila. Alam natin na ang Diyos Ama ay may espiritu (Mateo 10:20), at maaari bang ang espiritong iyon ay iba pa, o anumang mas mababa, kaysa sa Banal? Ang salitang “Banal” ay isang pang-uri sa bawat kaso, maging sa Ingles o sa Griyego. Ang “Espiritu Santo” ay hindi isang pangalan, ngunit isang paglalarawan ng Espiritu ng Diyos.

Pansinin kung paano inihambing ni Pablo ang espiritu ng tao sa Espiritu ng Diyos: “Sapagkat sinong tao ang nakaaaalam ng mga bagay ng tao, maliban sa espiritu ng tao na nasa kanya? gayundin ang mga bagay ng Diyos ay hindi nakakaalam ng sinuman, kundi ang Espiritu ng Diyos” (1 Mga Taga-Corinto 2:11). Dito inihahalintulad ang espiritu ng

tao sa Espiritu ng Diyos. Kung paanong ang tao ay may espiritu, gayon din ang Diyos ay may Espiritu, at ang Kanyang Espiritu, tulad ng espiritu ng tao, ay bahagi Niya na “nauugnay sa isip, kalooban, at damdamin.” Ang Banal na Espiritu ay “ang banal na Espiritu ng Diyos” (Efeso 4:30). Tulad ng espiritu ng tao, ang Espiritu ng Diyos ay maaaring malungkot o mabalisa. Ang Espiritu ng Diyos ay sa Diyos, kung paanong ang aking espiritu ay sa akin. Ito ay dapat asahan, dahil tayo ay ginawa ayon sa larawan ng Diyos (Genesis 1:26).

Ipagpalagay na sinabi ko sa iyo, “Alam kong nagkita na tayo noon, ngunit nakilala mo na ba ang aking espiritu? Gusto kong ipakilala sa iyo ang aking espiritu, siya ay nakaupo doon sa upuan na iyon.” Ano sa tingin mo? Makikilala mo kaagad na mayroon akong baluktot na konsepto kung ano ang aking espiritu. Ito ay hindi ibang tao, hiwalay at naiiba sa akin. Ang aking espiritu ay talagang ako, ito ay kung sino ako. Kung sasabihin ko, “Ang aking ina ay napakasayang kasama, siya ay may napakahusay na espiritu,” hindi mo ipagpalagay na ang tinutukoy ko ay tungkol sa dalawang tao. Isang tao lang ang sasabihin ko, ang aking ina, na may kaaya-ayang personalidad at karakter.

Nais kong mapansin mo ang tungkol sa kung paano ginamit ang terminong “Espiritu Santo” sa Bibliya. Itinala ni Lucas ang pakikipag-usap ni Jesus sa Kanyang mga disipulo. Sinabi ni Jesus, “Kapag kayo ay dinala nila sa mga sinagoga, at sa mga mahistrado, at mga kapangyarihan, huwag kayong mag-alala kung paano o kung ano ang inyong isasagot, o kung ano ang inyong sasabihin: Sapagka’t tuturuan kayo ng Espiritu Santo sa oras ding iyon kung ano ang inyong dapat sabihin” (Lucas 12:11, 12). Itinala ni Mateo ang parehong pag-uusap na ito, ngunit pansinin ang iba’t ibang mga salita na ginamit niya upang ilarawan ang Banal na Espiritu: “Pagka ibinigay nila sa inyo, huwag kayong mag-alala kung paano o kung ano ang inyong sasabihin: sapagka’t ibibigay sa inyo sa oras ding iyon ang inyong sasabihin. Sapagkat hindi kayo ang nagsasalita, kundi ang Espiritu ng inyong Ama ang nagsasalita sa inyo” (Mateo 10:19, 20).

Dito makikita natin na ang Banal na Espiritu ay tinatawag na, “ang Espiritu ng inyong Ama.” Ito ay napakaangkop, dahil kalaunan ay sinabi ni Jesus, “Datapuwa’t pagdating ng Mang-aaliw, na aking susuguin sa inyo mula sa Ama, sa makatuwid baga’y ang Espiritu ng katotohanan, na

nagmumula sa Ama, siya ang magpapatotoo tungkol sa akin” (Juan 15:26). Dito ipinaliwanag ni Jesus na “ang Mang-aaliw, na siyang Espiritu Santo” (Juan 14:26), ay nagmumula sa Ama. Sa madaling salita, ang Ama ang pinagmumulan ng Banal na Espiritu, dahil ito ang Kanyang Espiritu. Mangyaring huwag malito dito. Nakita natin kanina na si Jesucristo ang ating Mang-aaliw. Pansinin, sa talatang kababasa lang natin, sinabi ni Jesus na ipapadala Niya ang Mang-aaliw, na nagmumula sa Ama. Ganito lang ang sinabi ni Pedro noong araw ng Pentecostes, nang ipaliwanag niya na si Jesus, “palibhasa’y itinaas ng kanang kamay ng Diyos, at pagkatanggap sa Ama ng pangako ng Espiritu Santo, ay ibinuhos niya ito, na inyong ibinuhos ngayon makita at marinig” (Mga Gawa 2:33). Ang Mang-aaliw ay nagmumula sa Ama, sa pamamagitan ng Anak, sa atin. Ipinaliwanag ito ni Pablo sa ganitong paraan, “Hindi sa pamamagitan ng mga gawa ng katuwiran na ating ginawa, kundi ayon sa kaniyang awa ay iniligtas niya tayo, sa pamamagitan ng paghuhugas ng pagbabagong-buhay, at ng pagbabago ng Espiritu Santo; Na sagana niyang ibinuhos sa atin sa pamamagitan ni Jesu-Kristo na ating Tagapagligtas” (Tito 3:5, 6).

Kaya't nakikita natin na ang Banal na Espiritu ay ang Espiritu ng Ama, na Kanyang ipinadala sa atin sa pamamagitan ni Jesucristo, at kapag tinanggap natin ang Espiritu, tinatanggap natin ang parehong Espiritu ng Ama, at ang Espiritu ng Kanyang Anak. Dalawang Persona ang dumarating upang manirahan sa atin, at tayo ay may pakikisama sa Ama at sa Kanyang Anak. Ang Mang-aaliw ay wastong matatawag na Espiritu ng Ama o Espiritu ni Kristo, o pareho. Nakita nating pinapalitan ni Pablo ang mga katagang ito sa sumusunod na banal na kasulatan: “Ngunit wala kayo sa laman, kundi nasa Espiritu, kung gayon na ang Espiritu ng Diyos ay nananahan sa inyo. Ngayon kung ang sinuman ay walang Espiritu ni Cristo, siya ay hindi sa kanya. At kung si Cristo ay nasa iyo, ang katawan ay patay dahil sa kasalanan; ngunit ang Espiritu ay buhay dahil sa katuwiran. Ngunit kung ang Espiritu niyaong bumuhay na maguli kay Jesus mula sa mga patay ay nananahan sa inyo, ang bumuhay na maguli kay Cristo mula sa mga patay ay bubuhayin din ang inyong mga katawang may kamatayan sa pamamagitan ng kanyang Espiritu na nananahan sa inyo” (Roma 8:9-11).

Dalawang Banal na Persona

Ang ilang mga tao ay nalilito tungkol sa Banal na Espiritu, na para bang ito ay isang ikatlong indibidwal, hiwalay at naiiba sa Diyos, ang Ama, at ang Kanyang Anak, si Jesu-Kristo. Nais kong mapansin mo ang ilang katotohanan mula sa Bibliya.

Mayroong 27 aklat sa Bagong Tipan. Labinlima sa kanila ay nagsisimula sa isang pagbati na katulad nito: “Sumainyo nawa ang biyaya at kapayapaang mula sa Diyos Ama, at mula sa ating Panginoong Jesu-Cristo” (Mga Taga-Galacia 1:3). Sa lahat ng pagbating ito, walang isa man sa kanila ang bumanggit sa Banal na Espiritu bilang isang hiwalay na indibiduwal.* [Talababa: * Binabanggit sa Apocalipsis 1:4 ang “pitong Espiritu na nasa harap ng trono [ng Ama],” ngunit hindi ito tumutukoy sa isang hiwalay na indibidwal na tinatawag na, “ang Espiritu.” Kung gayon, ito ay tumutukoy sa pitong indibidwal. Sa Apocalipsis 3:1, sinasabing taglay ni Jesus ang “pitong Espiritu ng Diyos,” na nagpapakita na ang pitong Espiritu ay sa Diyos. Ang pito ay isang perpektong numero, na nagpapahiwatig ng pagkakumpleto. Ang pitong Espiritu ng Diyos ay maaaring kumatawan sa kumpletong pagpapakita ng Espiritu ng Diyos o posibleng ang buong hukbo ng mga anghel. (Para sa higit pang impormasyon, makipag-ugnayan sa amin upang hilingin ang aklat na pinamagatang, *Pagsagot sa mga Pagtutol.*)]

Sinimulan ni Pablo ang kanyang liham sa mga taga-Tesalonica, “Si Pablo, at si Silvano, at si Timoteo, sa iglesia ng mga taga-Tesalonica na nasa Dios Ama at sa Panginoong Jesucristo: Sumainyo nawa ang biyaya, at kapayapaang mula sa Dios na ating Ama, at ang Panginoong Jesucristo.” (1 Tesalonica 1:1-3). Itinuro ni Pablo na ang Diyos ang Ama at si Jesus ang ating Panginoon. Sumulat si Pablo sa mga Gentil na ito, “...kung paanong kayo'y bumaling sa Diyos mula sa mga diyus-diyosan upang maglingkod sa buhay at tunay na Diyos; At upang maghintay sa kaniyang Anak mula sa langit, na kaniyang ibinangon mula sa mga patay, sa makatuwid baga'y si Jesus, na nagligtas sa atin sa darating na galit” (1 Tesalonica 1:9, 10). Malinaw na sa isip ni Pablo, ang “tunay na Diyos” ay ang Diyos, ang Ama lamang, gaya ng sinabi ni Jesus (Juan 17:3). Naniniwala rin si Pablo sa Banal na Espiritu, ngunit pansinin ang sinabi

niya tungkol dito, “Ang humahamak ay hindi tao, kundi ang Diyos, na nagbigay naman sa atin ng kanyang Espiritu Santo” (1 Tesalonica 4:8). Ang Banal na Espiritu ay pag-aari ng isang persona, ito ay ang Diyos, ang Ama, ang sariling Espiritu, na banal.

Nang hamunin ng mga Judio ang awtoridad at pagiging totoo ni Jesus, binanggit ni Jesus ang dalawang indibiduwal na nagpapatotoo tungkol sa Kanya: Siya mismo, at ang Kanyang Ama. Sinabi Niya, “Kung humatol ako, ang paghatol ko ay totoo: sapagka't hindi ako nag-iisa, kundi ako at ang Ama na nagsugo sa akin. Nasusulat din sa inyong kautusan, na ang patotoo ng dalawang tao ay totoo. Ako ay isa na nagpapatotoo sa aking sarili, at ang Ama na nagsugo sa akin ay nagpapatotoo tungkol sa akin” (Juan 8:16-18). Kung alam ni Jesus ang ikatlong banal na persona na maaaring magpatotoo para sa Kanya, malamang na binanggit Niya siya rito (Eclesiastes 4:9-12), ngunit hindi Niya ginawa.

Paulit-ulit na binanggit ni Jesus ang Kanyang sarili at ang Kanyang Ama, na tinutukoy ang Kanyang Ama bilang Diyos gayundin ang paggamit ng mga panghalip na “Kanya,” “Siya,” o “Kanya,” na nagpapahiwatig na ang Diyos ay isang natatanging Persona maliban sa Kanyang sarili. Sinabi ni Jesus sa Kanyang mga disipulo, “Huwag mabagabag ang inyong puso: sumampalataya kayo sa Diyos, magsisampalataya din kayo sa akin” (Juan 14:1). Binanggit ni Jesus ang Kanyang sarili bilang isang persona bilang karagdagan sa Diyos. Para kay Jesus, ang Diyos ang Kanyang Ama, at Siya ang Anak ng Diyos. Hindi kailanman tinukoy ni Jesus ang Kanyang sarili at ang Kanyang Ama nang sama-sama bilang “Siya [Him]” o “Siya [He].” Sa halip, lagi Niyang sinasabi ang “kami [us],” “kami,” o “namin,” at sa bawat isa sa mga pagkakataong ito ay hindi Niya isinama ang ikatlong indibiduwal na tinatawag na “Espiritu Santo.”

Nang hilingin kay Jesus na ipaliwanag ang Kanyang talumpati tungkol sa Mang-aaliw, “Sumagot si Jesus at sinabi sa kanya, Kung ang isang tao ay umiibig sa akin, ay kanyang tutuparin ang aking mga salita: at siya ay iibigin ng aking Ama, at kami ay lalapit sa kanya, at gagawin ang aming tahanan kasama niya” (Juan 14:23). Ang "tayo" at "natin" sa talatang ito ay eksklusibong tumutukoy sa Ama at sa Kanyang Anak. Hindi Niya binanggit ang ikatlong indibiduwal na naninirahan sa Kanyang

mga disipulo. Sinabi ni Jesus, “Hindi ka ba naniniwala na ako ay nasa Ama, at ang Ama ay nasa akin? ang mga salitang sinasalita ko sa inyo ay hindi ko sinasalita sa aking sarili: kundi ang Ama na tumatahan sa akin, siya ang gumagawa ng mga gawa. Magsisampalataya kayo sa akin na ako ay nasa Ama, at ang Ama ay nasa akin: o kung hindi man ay magsisampalataya kayo sa akin alang-alang sa mismong mga gawa” (Juan 14:10, 11). Walang indikasyon ng ikatlong banal na indibidwal sa larawang ito.

Nang magsalita si Jesus tungkol sa mga Hudyo na napopoot sa Kanya, sinabi Niya, “Ang napopoot sa akin ay napopoot din sa aking Ama. Kung hindi ko ginawa sa kanila ang mga gawang hindi ginawa ng ibang persona, hindi sana sila nagkakasala: ngunit ngayon ay nakita na nila at kinapootan kapuwa ako at ang aking Ama” (Juan 15:23, 24). Paulit-ulit na nagsalita si Jesus tungkol sa Kanyang sarili at sa Kanyang Ama, nang walang binanggit na ibang indibidwal.

Nagpatuloy si Jesus, “At ang mga bagay na ito ay gagawin nila sa inyo, sapagka't hindi nila nakikilala ang Ama, ni ako man” (Juan 16:3). Sa isa sa mga pinaka-malinaw na paliwanag kung sino ang Diyos, sinabi ni Jesus, “At ito ang buhay na walang hanggan, na ikaw ay makilala nila na iisang tunay na Diyos, at si Jesu-Cristo na iyong sinugo” (Juan 17:3). Ang buhay na walang hanggan ay nakasalalay sa pagkakilala lamang sa Ama at sa Kanyang Anak. Hindi na kailangang kilalanin ang ikatlong indibidwal.

Sa pangwakas na panalangin ni Jesus sa Kanyang Ama, sinabi Niya, “At ngayo'y wala na ako sa sanlibutan, ngunit ang mga ito ay nasa sanlibutan, at ako ay naparirito sa iyo. Amang banal, ingatan mo sa pamamagitan ng iyong sariling pangalan ang mga ibinigay mo sa akin, upang sila ay maging isa, na gaya natin” (Juan 17:11). Muli, ang “tayo” sa talatang ito ay eksklusibong tumutukoy sa Ama at sa Kanyang Anak.

Nauna sa panalanging ito, nagsumamo si Jesus, “At ngayon, Ama, luwalhatiin mo ako ng iyong sarili ng kaluwalhatiang tinamo ko sa iyo bago pa ang sanglibutan” (Juan 17:5). Maaaring tila kakaiba na maibibigay ng Ama ang Kanyang sarili sa Kanyang Anak, ngunit ito mismo ang Kanyang ginawa. Ito ang ginagawa ng Diyos kapag ibinigay Niya ang Kanyang Espiritu; Ibinibigay Niya ang Kanyang sarili.

Ininulat ni Juan, “Sapagka't ang sinugo ng Diyos [si Jesus] ay nagsasalita ng mga salita ng Diyos: sapagka't hindi ibinibigay ng Diyos ang Espiritu sa pamamagitan ng sukat sa kanya” (Juan 3:34). Ibinigay ng Diyos sa Kanyang Anak, ang Kanyang sariling Espiritu (sarili) nang walang sukat.

Kalaunan sa panalangin ni Kristo, sinabi Niya, “Upang silang lahat ay maging isa; kung paanong ikaw, Ama, ay nasa akin, at ako ay nasa iyo, upang sila naman ay maging isa sa atin: upang ang sanglibutan ay maniwala na ikaw ang nagsugo sa akin. At ang kaluwalhatiang ibinigay mo sa akin ay ibinigay ko sa kanila; upang sila ay maging isa, kung paanong tayo ay iisa” (Juan 17:21, 22). Pansinin ang koneksyon dito. Ipinaliwanag ni Jesus na ang kaluwalhatiang natanggap Niya mula sa Kanyang Ama ay ang “sariling sarili” ng Kanyang Ama. Pagkatapos ay sinabi Niya na ibinibigay Niya ang kaluwalhatiang ito sa atin. Ibinibigay sa atin ni Jesus ang sarili ng Kanyang Ama, ang Kanyang presensya, ang Kanyang Espiritu. Ang Espiritu ng Diyos ay ang Kanyang “sariling sarili.”

Nang atasan ni Pablo si Timoteo na tuparin ang mga bagay na itinuro sa kanya, tinawag niya ang langit upang saksihan ang solemne na paratang na ito. Isinulat niya, “Iniuutos ko sa iyo sa harap ng Diyos, at ng Panginoong Jesucristo, at ng mga hinirang na anghel, na iyong tuparin ang mga bagay na ito nang walang pag-uuna sa isa't isa, na walang ginagawang anumang pagtatangi” (1 Timoteo 5:21). Kung alam ni Pablo ang isang ikatlong banal na indibiduwal, tiyak na binanggit niya siya rito, ngunit hindi niya ginawa. Kung mayroong pangatlong banal na persona, sinaktan siya ni Pablo sa pamamagitan ng hindi pagbanggit sa kanya, at upang magdagdag ng insulto sa pinsala, binanggit pa niya ang mga anghel sa halip na siya. Malinaw na hindi naniniwala si Pablo na mayroong ikatlong banal na persona.

Nang magsalita si Jesus tungkol sa Kanyang pagbabalik ay sinabi Niya, “Sapagka't ang sinomang ikahihiya sa akin at sa aking mga salita, ay ikahihiya siya ng Anak ng tao, pagparito niya sa kaniyang sariling kaluwalhatian, at sa kaniyang Ama, at sa banal. mga anghel” (Lucas 9:26). Sinabi ni Jesus na Siya ay babalik sa Kanyang sariling kaluwalhatian, ang kaluwalhatian ng Kanyang Ama, at ang kaluwalhatian ng mga anghel. Ang kaluwalhatian ng buong langit ay

naroroon sa pagbabalik ni Kristo, at ibinukod ni Jesus ang kaluwalhatian ng Banal na Espiritu na parang hindi Niya alam ang pagkakaroon nito bilang isang hiwalay na indibidwal.

Mangyaring mag-isip tungkol sa isang bagay sandali. Maraming daku sa Bibliya kung saan nakikipag-usap ang Anak sa Ama. Marami ring panahon kung saan nakikipag-usap ang Ama sa Kanyang Anak. Ngunit, walang anumang talaan na ang Ama ay nakipag-usap sa isang ikatlong persona na tinatawag na, "ang Banal na Espiritu." Ni walang anumang tala ng Anak na nagsasalita sa Banal na Espiritu. Wala ring anumang tala ng Espiritu Santo na nagsasalita sa Ama o sa Anak. Napaka kakaiba para sa isang inaakalang ikatlong miyembro ng pamilya ng Diyos na maiwan sa lahat ng mga pag-uusap, kabilang ang tungkol sa ating kaligtasan. Sinasabi ng Bibliya na "ang payo ng kapayapaan ay mapapasa pagitan nilang dalawa" (Zacarias 6:13). Mayroon lamang dalawang may buhay na nagsanggunian para sa ating kaligtasan. Walang ikatlong persona ang pinayagang pumasok sa konsehong iyon.

Alam natin na mahal na mahal tayo ng Diyos, dahil ipinadala Niya ang Kanyang bugtong na Anak upang mamatay para sa ating mga kasalanan (Juan 3:16). Alam natin na mahal na mahal tayo ni Jesucristo, dahil bumaba Siya sa lupa upang mamatay para sa atin. Ngunit, kung ang Banal na Espiritu ay isang ikatlong indibidwal, wala tayong paraan upang malaman na mahal niya tayo, dahil hindi niya ibinigay ang kanyang anak, ni ibinigay ang kanyang sarili. Sa katunayan, wala siyang ibinigay para sa atin, kaya't ang kanyang pag-ibig ay hindi makilala. Wala ring mga talata sa Bibliya na nagsasabi tungkol sa pag-ibig ng Banal na Espiritu para sa atin. Nang magsalita si Jesus tungkol sa pag-ibig ng Diyos, lagi Niyang itinuturo ang mga tao sa pag-ibig ng Ama. Sinabi ni Jesus sa Kanyang mga disipulo, "Sapagkat ang Ama rin ang umiibig sa inyo" (Juan 16:27). Gayunpaman, hindi kailanman ipinaliwanag ni Jesus na mahal tayo ng Banal na Espiritu, na para bang ang Espiritu Santo ay isang ikatlong natatanging indibidwal mula sa Ama at sa Anak.

Inutusan tayong sambahin ang Diyos, ang Ama at ang Kanyang Anak, si Jesucristo. Sinabi ni Jesus, "Sapagka't ang Ama ay hindi humahatol sa kanino man, kundi ipinagkatiwala sa Anak ang buong paghatol: Upang parangalan ng lahat ng tao ang Anak, gaya ng pagpaparantal nila sa Ama. Ang hindi nagpaparantal sa Anak ay hindi

nagpaparangal sa Ama na nagsugo sa kaniya” (Juan 5:22, 23). Ang sabi ng Bibliya, “At muli, nang dalhin niya ang panganay sa sanglibutan, ay sinasabi niya, At sambahin siya ng lahat ng mga anghel ng Dios” (Hebreo 1:6). Inutusan tayong sumamba, ang Ama at ang Anak, ngun it hindi tayo kailanman inutusang sambahin ang Banal na Espiritu. Maraming halimbawa sa Bibliya ng mga taong sumasamba sa Ama at sa Anak, ngunit walang halimbawa ng sinumang sumasamba o nananalangin sa Banal na Espiritu. Sa aklat ng Apocalipsis, isinulat ni Juan, “At ang bawa't nilalang na nasa langit, at nasa lupa, at nasa ilalim ng lupa, at ang nasa dagat, at ang lahat ng nasa kanila, ay narinig kong nagsasabi, Pagpapala, at karangalan, at kaluwalhatian, at kapangyarihan, ay sumakaniya na nakaupo sa luklukan, at sa Kordero [si Jesucristo] magpakailan man” (Apocalipsis 5:13). Ito ang pare-parehong halimbawa ng pagsamba sa langit. Ito ay ibinibigay lamang sa Diyos, ang Ama at ang Kanyang Anak. Sa bagong lupa, si Juan ay nakakita ng “walang templo doon: sapagka't ang Panginoong Diyos na Makapangyarihan sa lahat at ang Kordero ang templo nito” (Apocalipsis 21:22). Malinaw na ang mga mananamba sa langit ay hindi sumasamba sa isang trinidad, bagkus ang Ama at ang Kanyang Anak lamang.

Konklusyon

Ang kaloob ng Espiritu ng Diyos ay isa sa pinakamahalagang kaloob na ibinigay ng Diyos sa atin. Upang matanggap ang mga pakinabang ng kaloob na ito ayon sa nilayon ng Diyos, dapat nating kilalanin kung ano ito. Ang kaloob ng Espiritu ng Diyos ay ang pagbibigay ng Kanyang buhay sa atin, ang paraan kung saan Siya at ang Kanyang Anak ay personal na mabubuhay sa ating mga puso. Ang dakilang pagpapala ng karanasan sa Pentecostes ay ang pagtanggap sa Espiritu ng Diyos na dumarating sa atin na may dagdag na benepisyong ng Espiritu ng matagumpay na Anak ng Diyos na dumarating sa ating mga puso upang tulungan tayo sa ating pakikibaka laban sa kasalanan at tukso. Gusto ni Satanas na isipin mo na si Jesu-Kristo ay wala sa atin, ngunit nagpadala Siya ng iba upang pumalit sa Kanyang lugar. Mga kaibigan, iyon ay isang imbensyon ni Satanas, na partikular na idinisenyo upang alisin ang iyong

pag-asa sa kaluwalhatian. Sumulat si Pablo, “Sa kanino ipakilala ng Diyos kung ano ang kayamanan ng kaluwalhatian ng hiwagang ito sa gitna ng mga Gentil; na si Cristo ay nasa inyo, ang pag-asa ng kaluwalhatian” (Colosas 1:27).

Huwag hayaang kunin ng sinuman ang pag-asa na ito, ang mahalagang regalong ito ni Kristo sa iyo. Kung ang isang regalo ay hindi kinikilala, hindi ito magagamit. Samantalahin nang husto ang ministryo ni Kristo alang-alang sa inyo; hayaan Siyang pumasok sa iyong puso, at gawin ang isang gawain na Siya lamang ang makakagawa. Tanungin mo si Kristo sa iyong puso, at Siya ay papasok, at dadalhin ang Kanyang Ama kasama Niya. Sinabi sa iyo ngayon ni Jesus, “Narito, ako'y nakatayo sa pintuan, at tumutuktok: kung ang sinoman ay duminig ng aking tinig, at magbukas ng pinto, ako'y papasok sa kaniya, at hahapong kasalo niya, at siya'y kasama ko” (Apocalipsis 3:20). Hayaang pumasok Siya, at matutuwa ka sa ginawa mo. Hindi ko masasabi sa iyo kung gaano ako kasaya na tinanong ko Siya sa aking puso. Kahit na ako ay napakasamang makasalanan, nasangkot sa maraming masasamang bagay, nang buksan ko ang pintuan ng aking puso sa Kanya, Siya ay malugod na pumasok.

Mga kaibigan, gaano man kayo kasama, nangako si Jesus na tatanggapin ka Niya kung lalapit ka sa Kanya. Sinabi Niya, “Ang lumalapit sa akin sa anomang paraan ay hindi ko itataboy” (Juan 6:37). Lumapit sa Kanya ngayon, tanggapin Siya bilang iyong Tagapagligtas, at tanggapin ang kaloob ng Kanyang Espiritu sa iyong buhay upang bigyan ka ng tagumpay sa iyong pakikibaka sa mga tukso. Hinding-hindi ka magsisisi na ginawa mo ang desisyong ito.

Kabanata 4

Ang Pagkamatay sa Anak sa Dios

"Tayo ay pinagkasundo sa Diyos sa pagkamatay ng Kanyang anak" (Roma 5:10). Ang Diyos ay hindi nagpadala ng isang ordinaryong tao,

hindi lamang isang tao. Ang Banal na Anak ng Diyos ay ginawang laman at pagkatapos ay namatay upang ibalik tayo sa Diyos (Juan 1:14).

Mahal na mahal tayo ng Diyos kaya't ipinadala Niya ang Kanyang bugtong na Anak sa mundong ito upang mamatay para sa mga kahabag-habag na makasalanang tulad mo at sa akin. Ang kaisipang nilalaman ng mga salitang ito ay nagpapakita ng napakalaking sakripisyong ginawa ng Diyos alang-alang sa atin. "Siya na hindi ipinagkait ang Kanyang sariling Anak, ngunit ibinigay Siya para sa ating lahat, paanong hindi Niya ibibigay sa atin ng walang bayad ang lahat ng mga bagay?" (Roma 8:32). Kung handang isuko ng Diyos ang Kanyang sariling Anak para sa atin, ito ay nagpapatunay, nang walang pag-aalinlangan, na Siya ay handa na isuko ang lahat ng Kanyang pag-aari para sa ating kapakinabangan, dahil ang Kanyang Anak ay higit na mahalaga sa Kanya kaysa sa anumang bagay sa sansinukob. Kapag naunawaan natin kung ano ang nangyari sa krus, matutunaw nito ang ating mga puso na walang ibang magagawa. Malaking pakinabang sa atin ang paggugol ng oras bawat araw sa pagbubulay-bulay sa buhay ni Kristo, lalo na sa Kanyang pagdurusa at kamatayan.

Ang Emosyonal na Pakikibaka

Ang matinding paghihirap na naranasan ni Kristo sa krus ay inilarawan sa Awit 88. Si David, na nagpropesiya tungkol sa karanasan ni Kristo, ay sumulat, "Ako ay ibinilang na kasama nila na bumababa sa hukay: Ako ay gaya ng taong walang lakas" (Awit 88:4). Si Kristo ay ibinilang na kasama nila na bumababa sa hukay. Inilarawan ni Isaias ang isang katulad na ulat sa kabanata 53 ng kanyang aklat. Sa pagsasalita tungkol kay Kristo, isinulat ni Isaias, "Ibinuhos niya ang kaniyang kaluluwa sa kamatayan: at siya ay ibinilang na kasama ng mga mananalangang; at dinala niya ang kasalanan ng marami, at namamagitan sa mga mananalangang" (Isaias 53:12).

Sa pagpapatuloy sa Awit 88, mababasa natin, "Inilagay mo ako sa pinakamalalim na hukay, sa kadiliman, sa kalaliman. Ang iyong poot ay sumasampalataya sa akin, at iyong pinahirapan ako ng lahat ng iyong mga alon" (Awit 88:6, 7). Si Kristo ay dumanas ng pinakamasamang

kamatayan na naranasan ng sinuman, o kailanman, ay magdurusang. Ang iba ay nagdusa nang pantay o mas malaki pa kung lilimitahan natin ang Kanyang pagdurusang sa Kanyang pisikal na sakit lamang. Ang kamatayan ni Kristo ang pinakamasama dahil ang Kanyang relasyong sa Kanyang Ama ay mas malapit kaysa sa naranasan ng sinuman. Samakatuwid, ang pagkawala ng relasyong iyon ay nagdulot sa Kanya ng pinakamalaking dalamhati na maaaring pagdusahan ng sinuman. Nang matanto Niya ang sama ng loob ng Kanyang Ama, sa takot na ang Kanyang paghihiwalay ay magiging walang hanggan, literal nitong nadurog ang Kanyang puso. Sinabi ni Jesus sa pamamagitan ng Salmista, “Ako’y ibinubuhos na parang tubig, at ang lahat ng aking mga buto ay nangalalagas: ang aking puso ay parang pagkit; ito ay natutunaw sa gitna ng aking mga bituka” (Awit 22:14). “Nadurog ang aking puso ng kadustaan; at ako’y puspos ng kalumbayan: at ako’y naghanap ng iba na mahabag, nguni’t wala; at para sa mga mang-aaliw, ngunit wala akong nasumpungan” (Awit 69:20). Nang mabutas ang Kanyang tagiliran, umagos ang tubig at dugo (Juan 19:33, 34). Ipinahihiwatig nito na ang Anak ng Diyos ay namatay sa isang bagbag na puso, hindi dahil sa pagpapahirap o mga pako sa Kanyang mga kamay at paa.

Naranasan ni Kristo ang paghihirap na higit pa kaysa sa pisikal na sakit na tiniis Niya. Napakatindi ng pagdurusang na Siya ay namatay kahit na hindi Siya binugbog ng mga sundalong Romano at binitay Siya sa krus. Bago dumating ang mga kawal upang dalhin Siyang bihag, nagsumamo si Jesus sa Kanyang Ama sa ikatlong pagkakataon, “Na sinasabi, Ama, kung ibig mo, alisin mo sa akin ang sarong ito: gayon ma’y huwag mangyari ang aking kalooban, kundi ang iyo. At napakita sa kaniya ang isang anghel mula sa langit, na nagpapalakas sa kaniya. At sa paghihirap ay nanalangin siya ng lalong taimtim: at ang kaniyang pawis ay gaya ng malalaking patak ng dugo na tumutulo sa lupa” (Lucas 22:42-44). Kung ang isang anghel ay hindi dumating upang palakasin Siya, Siya ay namatay doon mismo sa hardin sa ilalim ng pasan ng ating mga kasalanan. Ang Kanyang paghihirap ay napakatindi na Siya ay pawis na parang mga malalaking patak ng dugo. Nagaganap lamang ito sa ilalim ng matinding stress. Napakalinaw na ang tunay na pagdurusang ni Kristo ay mas malalim kaysa sa pisikal na sakit na idinulot sa Kanya ng mga sundalong Romano.

Sa Halamanan ng Getsemani

Si Kristo ay kumain ng Kanyang huling hapunan kasama ang Kanyang mga disipulo at, pagkatapos, “sila ay dumating sa isang dako na tinatawag na Getsemani: at sinabi niya sa kanyang mga alagad, Magsiupo kayo rito, habang ako ay mananalangin. At isinama niya si Pedro at si Santiago at si Juan, at nagpasimulang mamangha, at mabigat na bigat; At sa kanila’y sinabi, Ang aking kaluluwa ay lubha na nanghihinayang hanggang sa kamatayan: magsitira kayo rito, at mangagpuyat” (Marcos 14:32–34).

Nang pumasok si Kristo sa Halamanan ng Getsemani, nagsimula Siya, sa unang pagkakataon, na “namangha nang labis,” literal na nangangahulugang: “tamaan ng takot” (Thayer’s Greek Lexicon). May nangyari kay Kristo na nagpasindak sa Kanya. Mababasa rin natin na Siya ay “napakabigat,” literal na nangangahulugang: “nababahala sa pag-iisip, (mabusog sa pagkamuhi)” (Strong’s Greek Dictionary). Ang “mabusog sa pagkasuklam” ay nangangahulugan ng lubusang bigyang-kasiyahan ang gana o isang pagnanais na magdulot ng biglaang marahas na poot o pagkasuklam sa damdamin, hanggang sa punto ng pagkasuklam sa kanila. (Tingnan ang Grolier’s New Webster’s Dictionary sa “sated.”)

Sa unang pagkakataon sa buhay ni Kristo, Siya ay binaha ng takot, at napuno ng mga damdaming kasuklam-suklam sa Kanya. Ano ang mga damdaming iyon? Ang sabi ng Bibliya, “Tayong lahat na parang mga tupa ay naligaw; tayo ay lumiko bawat isa sa kanyang sariling lakad; at inilagay sa Kanya ng Panginoon ang kasamaan nating lahat” (Isaias 53:6). Ang kasalanan (kasama ang pagkakasala) ng buong mundo ay inilagay sa Anak ng Diyos. Ang resulta ng kasalanan ay ipinaliwanag ni Isaias, “Ang inyong mga kasamaan ay naghihiwalay sa inyo at sa inyong Dios, at ang inyong mga kasalanan ay ikinubli ang kaniyang mukha sa inyo, na hindi niya dininig” (Isaias 59:2). Sa tuwing ang isang tao ay nagkasala laban sa Diyos, nagdudulot ito ng paghihiwalay sa pagitan ng kanyang sarili at ng Diyos. Ang kamalayan ng paghihiwalay na ito ay madalas na sinamahan ng pakiramdam ng pagkakasala. Isipin na lang ang pinakamaraming kasalanan, maruming pakiramdam na naranasan mo, at

paramihin iyon ng bilyun-bilyong beses, at magkakaroon ka ng ideya sa pagkakasala na nararanasan ni Cristo sa Halamanan ng Getsemani. Noon pa man ay ginagawa na Niya ang mga bagay na nakalulugod sa Kanyang Ama. Sinabi Niya, “Ang nagsugo sa akin ay kasama ko: hindi ako pinabayaang mag-isa ng Ama; sapagkat lagi kong ginagawa ang mga bagay na nakalulugod sa kanya” (Juan 8:29). Nalulugod si Jesucristo na gawin ang kalooban ng Kanyang Ama, at alam Niya na nalulugod sa Kanya ang Kanyang Ama. Siya ay hindi kailanman nagkasala laban sa Diyos, kahit sa pag-iisip, kaya hindi Niya alam kung ano ang pakiramdam ng sama ng loob ng Kanyang Ama at ang kakila-kilabot na pakiramdam ng pagkakasala at kahihayan.

Nagbago ang lahat ng ito nang pumasok Siya sa Halamanan ng Getsemani. Nang ang aking mga kasalanan at ang iyong mga kasalanan ay inilagay sa Kanya, at Siya ay tumayo sa harapan ng Diyos na para bang ginawa Niya ang mga masasamang bagay na ginawa mo at ako, pagkatapos ay sa unang pagkakataon ang perpektong kapayapaan sa pagitan Niya at ng Kanyang Ama ay nasira. Siya ay sumuray-suray sa ilalim ng bigat ng ating mga kasalanan. Iniwan Niya ang Kanyang mga disipulo at, hindi na makatayo, “Siya ay lumakad nang kaunti, at nagpatirapa sa lupa, at nanalangin na, kung maaari, ay lumipas sa kanya ang oras. At sinabi niya, Abba, Ama, lahat ng bagay ay posible sa iyo; ilayo mo sa akin ang sarong ito: gayon ma’y hindi ang ibig ko, kundi ang ibig mo” (Marcos 14:35, 36). Tatlong beses Siyang nagsumamo sa Kanyang Ama na ilayo sa Kanya ang karanasang ito.

Ang Anak ng Diyos ay pumasok sa isang karanasan na kahit Siya ay hindi lubos na nakikinita. Ilang oras lamang bago nito sinabi Niya sa Kanyang mga disipulo, “Narito, dumarating ang oras, oo, dumating na, na kayo ay mangangalat, bawa't tao sa kaniyang sarili, at iiwan akong mag-isa: at gayon ma’y hindi ako nag-iisa, sapagkat ang Ang Ama ay kasama ko” (Juan 16:32). Sabi niya, alam kong iiwan niyo ako ngayong gabi. Alam kong iiwan ako ng aking mga kaibigan, ngunit ayos lang, dahil sasa akin ang aking Ama. Hindi niya ako pababayaan.

Ngunit, nang Siya ay pumasok sa Halamanan ng Getsemani, at ang mga kasalanan ng buong mundo ay inilagay sa Kanya ay may naganap na hindi Niya lubos na naunawaan. Kakasabi pa lamang Niya sa Kanyang mga disipulo na hindi Siya pababayaan ng Kanyang Ama, ngunit ngayon

ay nagsimula na Siyang madama ang isang paghihiwalay sa Kanyang Ama, kaya't Siya ay nanghina sa bigat nito.

Alam ba ni Jesus ang lahat ng bagay noong naririto Siya?

Maaaring sabihin ng ilan, "Sandali lang, hindi maaaring nagulat si Jesus sa anumang bagay dahil noong narito Siya ay alam Niya ang lahat ng bagay." Ngunit hindi iyon ang sinasabi ng Bibliya; sa halip ito ay bunga ng matandang Trinitaryan na kahangalan. (Para sa isang masusing pag-aaral sa doktrina ng trinidad, na nagpapaliwanag sa pag-akyat nito at nagbabalangkas sa mga panganib nito, mangyaring makipag-ugnayan sa amin at hilingin ang aklat na pinamagatang, *Pag-ibig ng Diyos sa Pagsubok*.) Bahagi ito ng balakid na inilagay sa daan ng mga tao, ni Satanas, upang itago ang pag-ibig ng Diyos. Noong narito si Jesus, sinabi Niya, "Ngunit tungkol sa araw at oras na iyon ay walang nakakaalam, kahit ang mga anghel sa langit, kahit ang Anak, kundi ang Ama [lamang]" (Marcos 13:32; ihambing sa Mateo 24:36). Sinasabi rin dito, "Si Jesus ay lumago sa karunungan at sa pangangatawan, at sa paglugod sa Diyos at sa mga tao" (Lucas 2:52). Imposibleng madagdagan ang karunungan kapag nasa iyo na ang lahat. Nang si Jesus ay dumating sa mundong ito, Siya ay nalimitahan ng katawan ng tao na inihanda para sa Kanya, at kailangan Niyang matutunan ang mga bagay tulad ng kailangan mo at ako. "Bagaman siya ay Anak, gayon ma'y natuto siya ng pagkamasunurin sa pamamagitan ng mga bagay na kaniyang dinanas" (Hebreo 5:8). Alam lamang Niya kung ano ang Kanyang natutunan sa pamamagitan ng normal na proseso ng buhay, at kung ano ang mahimalang inihayag sa Kanya ng Kanyang Ama. Totoo na alam ni Jesus ang iniisip ng iba minsan, ngunit hindi ito palatandaan na alam Niya ang lahat ng bagay, dahil sina Pedro, Eliseo, Daniel, atbp., lahat ay may mga iniisip ng iba na ipinahayag sa kanila ng Diyos. (Tingnan sa Mga Gawa 5:1-4; 2 Hari 5:25-27; Daniel 2:28-30.)

Nang ang mga kasalanan ng buong mundo ay inilagay sa Kanya, si Jesus ay tunay na pumapasok sa hindi alam. Isang bagay ang sabihing, "Alam kong mamamatay ako," ngunit ibang bagay ang maranasan ito.

Maaari kong sabihin sa iyo na ako ay mamamatay, ngunit hindi ko masasabi sa iyo kung ano ito. Totoo rin ito kay Kristo. May isang elementong nagulat sa Kanya. Sinabi Niya sa Kanyang mga disipulo na sasamahan Siya ng Kanyang Ama sa buong karanasang ito, ngunit nang pumasok Siya sa Halamanan ng Getsemani, naramdaman Niya ang pag-alis ng Kanyang Ama sa Kanyang presensya. Lalong lumala ang paghihiwalay hanggang sa Kalbaryo Siya sa wakas ay sumigaw ng malakas na tinig, “Diyos ko, Diyos ko, bakit mo ako pinabayaan?” (Mateo 27:46). Ang propesiya sa Awit 88 ay naglalarawan kay Kristo na nagsasabi, “Panginoon, bakit mo itinatakwil ang aking kaluluwa? bakit mo ikinukubli ang iyong mukha sa akin?” (Mga Awit 88:14). Tunay na Kanyang “niyurakan ang pisaan ng ubas na nag-iisa” (Isaias 63:3).

Ang paghihiwalay ay napakasama kaya nagsumamo Siya sa Kanyang Ama na iligtas Siya sa kakila-kilabot na oras na ito, na sinasabi, “Ama, kung ibig mo, ilayo mo sa akin ang sarong ito” (Lucas 22:42). Siya ay “nag-alay ng mga panalangin at mga daing na may malakas na pag-iyak at mga luha sa makapagliligtas sa kaniya sa kamatayan” (Mga Hebreo 5:7).

Makapangyarihan ba si Jesus nang Siya ay naririto?

Sasabihin ng ilan, “Sandali lang, makapangyarihan si Jesucristo noong narito Siya, kaya hindi na Niya kailangang umasa sa Kanyang Ama para sa tulong.” Narito muli ang selyo ni Satanas, isang bunga ng doktrinang Trinitaryan na partikular na idinisenyo upang itago ang pag-ibig ng Diyos. Sinabi ni Hesus, “Wala akong magagawa sa sarili kong sarili” (Juan 5:30). Ang lahat ng mga himalang ginawa ni Kristo habang Siya ay naririto ay ginawa sa pamamagitan ng kapangyarihan ng Kanyang Ama. Ang bawat dakilang himala na ginawa ni Jesus, ay ginawa sa katulad na paraan ng Kanyang mga disipulo o ng mga propeta sa Lumang Tipan, kabilang ang paglalakad sa tubig at pagbangon ng mga patay. (Tingnan sa Mateo 14:29; 1 Hari 17:22; Mga Gawa 20:9, 10). Ito ay hindi tanda na nasa kanila ang lahat ng kapangyarihan, ngunit isang tanda na ang Diyos ay kasama nila, tulad ng Siya ay kasama ni Jesus. Sinabi ni Pedro, “Si Jesus na taga-Nazaret ay pinahiran ng Diyos ng

Espiritu Santo at ng kapangyarihan: na naglilibot na gumagawa ng mabuti, at nagpapagaling sa lahat ng mga pinahihirapan ng diyablo; sapagkat ang Diyos ay kasama niya” (Mga Gawa 10:38). Sinabi ni Jesus, “Ang Ama na tumatahan sa akin, siya ang gumagawa ng mga gawa” (Juan 14:10).

Habang si Kristo ay nakikipagpunyagi sa ilalim ng bigat ng kasalanan, nagsusumamo sa Kanyang Ama na iligtas Siya mula sa kamatayan, ginawa Niya ang mulat na desisyon na kung nangangahulugan ito na kailangan Siyang mamatay para sa kawalang-hanggan upang ikaw at ako ay makasama ang Diyos magpakailanman, kung gayon ay handa Siyang gawin ito. Nagpasiya Siya na mas gugustuhin Niyang mamatay nang walang hanggan kaysa mabuhay nang wala tayo. Iyan ay isang kamangha-manghang halaga ng pag-ibig. Ang ilan ay handang ibigay ang kanilang sariling temporal na buhay para iligtas ang iba, ngunit kakaunti ang handang ibigay ang kanilang buhay na walang hanggan para sa iba.

Gayunpaman, may isa pang lalaki na handang mamatay magpakailanman kaysa mabuhay nang wala ang kanyang mga kasama. Ang kanyang pangalan ay Moses. Nagsumamo siya sa Diyos para sa mga anak ni Israel, na nagsasabi, “Gayunman ngayon, kung patatawarin mo ang kanilang kasalanan—; at kung hindi, isinasamo ko sa iyo na burahin mo ako sa iyong aklat na iyong isinulat” (Exodo 32:32). Ang tinutukoy ni Moises ay ang aklat ng buhay. Ang sabi niya, kung hindi mo sila mapapatawad, at mabigyan sila ng buhay na walang hanggan, kung gayon ay ayaw ko rin ng buhay na walang hanggan. Si Jesu-Kristo ay gumawa ng parehong desisyon, ngunit ang dugo ng walang bahid, banal na Anak ng Diyos ay may kakayahang aktwal na iligtas tayo mula sa kamatayan. Inialay Niya ang Kanyang buhay na walang hanggan para sa atin. (Tingnan sa Juan 10:15). Kaya naman ang 144,000 ay aawit ng awit ni Moises at ng Kordero. Sila rin ay mamahalin “hindi ang kanilang mga buhay [kaluluwa] hanggang sa kamatayan” (Apocalipsis 15:3; 12:11).

Anumang sandali ay maaaring sumigaw ang Anak ng Diyos sa Kanyang Ama na iligtas Siya, ngunit nagpatuloy Siya, batid na ang ilan ay maliligtas. Nang lumabas ang isang grupo ng mga kawal upang hulihin si Kristo, nagsimulang makipaglaban si Pedro para sa Kanya, ngunit pinagsabihan siya ni Kristo na nagsasabing, “Sa palagay mo ba ay

hindi na ako makadadasal ngayon sa aking Ama, at ngayon ay bibigyan Niya ako ng higit sa labindalawang hukbo ng mga anghel?" (Mateo 26:53). Pansinin na hindi sinabi ni Kristo na Siya ay may kapangyarihang iligtas ang Kanyang sarili, ngunit maaari Siyang magsumamo sa Kanyang Ama para sa pagpapalaya, na siyang tanging paraan ng pagtakas Niya. Gayunpaman, determinado Siya na huwag sumuko, kahit na nangangahulugan ito na hindi na Siya muling mabubuhay. Nagpasiya Siya na isuko ang Kanyang kalooban sa Kanyang Ama, na nagsasabing, "Hindi ang ibig Ko, kundi ang ibig mo" (Marcos 14:36). Ang Anak ng Diyos ay "masunurin hanggang sa kamatayan, maging sa kamatayan sa krus" (Filipos 2:8). Sa wakas, nang Siya ay namatay sa krus, pagkatapos Niyang sumigaw, "Diyos ko, Diyos ko, bakit mo ako pinabayaan?" (Mateo 27:46), Ibinigay Niya ang Kanyang buhay na walang hanggan sa mga kamay ng Kanyang Ama, na nagsasabing, "Ama, sa iyong mga kamay ay ipinagtatagubilin ko ang aking espiritu" (Lucas 23:46). Ang sabi niya, "Ama, ibinibigay ko sa iyong mga kamay ang aking buhay na walang hanggan. Kung nais mong buhayin ako mula sa mga patay, o kung pipiliin mong iwanan ako sa libingan para sa kawalang-hanggan, iniwan ko iyon sa iyong mga kamay."

Imortal [di mamamatay] ba si Hesus noong naririto Siya?

"Sandali!" sabi ng tumututol, "Ang Anak ng Diyos ay napakataas na hindi Siya maaaring mamatay o tumigil sa pag-iral." Muli nating nakita ang di-banal na doktrinang trinidad na nagpapatupad ng di-banal na impluwensya nito. Itinuturo ng doktrinang ito na si Jesucristo ay eksaktong kapantay ng Kanyang Ama sa lahat ng paraan. Samakatuwid, ito ay inaangkin na dahil ang Ama ay hindi maaaring mamatay, kung gayon ang Kanyang Anak ay hindi rin mamamatay. Ngunit sinasabi ng Bibliya na may Isang Persona lamang na hindi maaaring mamatay sa anumang pagkakataon, at Siya ang Diyos Ama. Sinasabi ng Bibliya na kapag nagpakita si Jesus, "ipapakita niya, kung sino ang mapalad at tanging Makapangyarihan [Soberano, o pinakamataas na tagapamahala], ang Hari ng mga hari, at Panginoon ng mga panginoon; Siya lamang ang

may walang kamatayan, na nananahan sa liwanag na hindi malalapitan ng sinoman; na hindi nakita ng sinoman, o nakakakita man: sumakaniya nawa ang karangalan at kapangyarihang walang hanggan. Amen” (1 Timoteo 6:14-16). Ito ay walang iba kundi ang Diyos, ang Ama, dahil Siya ang Isa na “Walang taong nakakita... anumang oras” (Juan 1:18). Ang Ama ang isa “na tanging may kawalang-kamatayan.” Gayunpaman, alam natin na tayo ay “magbibihis ng kawalang-kamatayan” (1 Mga Taga-Corinto 15:53), maraming anghel ang may kawalang-kamatayan, at si Jesucristo ay “buhay magpakailanman” (Apocalipsis 1:18).

Kapag sinabi ng Bibliya na ang Ama ay "mayroon lamang imortalidad" ito ay dapat mangahulugan ng imortalidad sa isang ganap at walang limitasyong kahulugan. Ang Ama lamang ang hindi maaaring mamatay sa anumang pagkakataon. Si Jesucristo ay pinailalim sa kamatayan, at “namatay para sa ating mga kasalanan” (1 Mga Taga-Corinto 15:3). Ang tao ay maaaring mamatay; “Ang kaluluwa na nagkakasala, ay mamamatay” (Ezekiel 18:20). Maaaring mamatay ang mga anghel; Ang “apoy na walang hanggan,” ay “inihanda para sa diyablo at sa kanyang mga anghel” (Mateo 25:41). Napakainit ng apoy na ito, lalamunin sila nito. Sinabi ng Diyos kay Satanas, “Ako ay maglalabas ng apoy mula sa gitna mo, lalamunin ka nito, at gagawin kitang abo sa ibabaw ng lupa sa paningin ng lahat ng nakakakita sa iyo... higit pa” (Ezekiel 28:18, 19). Kaya tiyak na totoo na ang Diyos, ang Ama, ang tanging Persona na hindi maaaring mamatay sa anumang pagkakataon. Hindi kasama rito ang Kanyang Anak, na nakatikim ng “kamatayan para sa bawat tao” (Hebreo 2:9). Napilitan tayo sa talatang ito na maghinuha na si Jesucristo ay hindi imortal noong narito Siya. Sa katunayan, ang pangunahing dahilan kung bakit Siya naging tao ay upang Siya ay mamatay para sa ating mga kasalanan. Ang Anak ng Diyos ay nagdusa ng tunay na kamatayan para sa ating mga kasalanan. (Tingnan ang Isaias 53:6 at 1 Juan 2:2.). Ito ay hindi pagpapanggap, ito ay hindi isang gawa, ito ay totoo.

Ang Kabuuan ng Kamatayan ni Kristo

May ilan na nagsasabing, bilang resulta ng doktrina ng trinidad, na si Kristo ay bumaba mula sa langit at nanirahan sa isang katawan ng tao at na, kapag dumating ang oras ng kamatayan, tanging ang katawan ng tao ang namatay habang ang banal na nilalang na bumaba mula sa langit ay nanatiling buhay. Sa ganitong pananaw, kailangan nating tapusin na mayroon lamang sakripisyo ng tao para sa ating pagtubos. Gaano man kataas ang nauna nang Anak, gaano man kaluwalhati, gaano kakapangyarihan, o kahit na walang hanggan, kung ang pagkatao ay namatay lamang, ang sakripisyo ay tao lamang. Hindi makatwiran na paniwalaan na ang isang sakripisyo ng tao ay sapat upang tubusin ang sangkatauhan, at taliwas sa Kasulatan na sabihin na kalahati lamang ni Kristo ang namatay. Kung si Kristo ay nagpanggap lamang na namatay noong Siya ay naririto, inalis nito ang pangangailangan na Siya ay maging isang tao, sapagkat Siya ay “ginawa nang kaunti kaysa sa mga anghel para sa pagdurusa ng kamatayan” (Hebreo 2:9). Kung Siya ay nagbabalak na magpanggap na mamatay, magagawa Niya iyon nang hindi naging tao.

Sa unang kabanata ng Hebreo, inilarawan ni Pablo si Kristo bilang mataas na dinadakila, ang isa na ipinanganak sa hayag na larawan ng pagkapersona ng Kanyang Ama. Pagkatapos, sa Hebreo kabanata dalawa, ipinaliwanag ni Pablo ang pangangailangan na maging tao si Kristo. Binigyang-diin niya ang puntong ito sa maraming paraan. Sa ikasiyam na talata ng kabanatang ito ay ipinaliwanag niya, “Ngunit nakikita natin si Jesus, na ginawang mas mababa ng kaunti kaysa sa mga anghel dahil sa pagdurusa ng kamatayan, na pinutungan ng kaluwalhatian at karangalan; upang siya sa pamamagitan ng biyaya ng Diyos ay makatikim ng kamatayan para sa bawat tao” (Hebreo 2:9). Ipinaliwanag ni Pablo ang kahalagahan ng pagiging tao ni Kristo, ginawang mas mababa ng kaunti kaysa sa mga anghel, upang Siya ay mamatay; hindi para mamatay ang katawan ng tao, kundi para mamatay ang banal na Anak ng Diyos.

Ang katotohanang si Kristo ay namatay ay binibigyang-diin din sa sumusunod na mga talata: “Ang pag-iisip na ito ay sumainyo, na kay Cristo Jesus din: Na, palibhasa’y nasa anyo ng Dios, ay hindi inakala na maging kapantay ng Dios ang isang pagnanakaw: ang kanyang sarili na walang reputasyon [Griyego: inalis ang Kanyang sarili], at kinuha ang

anyo ng isang alipin, at ginawang kawangis ng mga tao: At palibhasa'y nasumpungan sa anyo ng tao, nagpakababa siya, at naging masunurin hanggang sa kamatayan, maging ang kamatayan sa krus. Kaya't siya'y itinaas din ng Dios, at binigyan siya ng pangalan na higit sa lahat ng pangalan” (Filipos 2:5-9). Ang kaparehong Nilalang na nasa anyo ng Diyos sa ika-anim na talata, ay namatay sa ika-walong talata. Si Jesu-Kristo Mismo ay nilinaw kay Juan na Siya ay patay na. Sinabi ni Jesus, “Ako ang nabubuhay, at namatay; at, masdan, ako ay buhay magpakailanman, Amen; at taglay ang mga susi ng impiyerno at ng kamatayan” (Apocalipsis 1:18). Si Jesucristo ay tunay na “namatay para sa ating mga kasalanan ayon sa mga Kasulatan” (1 Mga Taga-Corinto 15:3).

Kabanata 5

Patay na ba talaga ang mga Patay?

Ito ay isang mahalagang tanong na dapat masagot bago natin tunay na maunawaan ang mga paghihirap ni Kristo. Patay na ba talaga ang mga patay? Gusto ni Satanas na maniwala tayo na ang mga patay ay hindi talaga patay, ngunit sinasadyang nabubuhay sa paraiso o paghihirap. Sinabi ni Satanas sa simula pa lamang, “Hindi kayo tiyak na mamamatay” (Genesis 3:4). Itinuro ni Satanas na ang tao ay maaaring sumuway sa Diyos at mabubuhay pa rin magpakailanman nang hindi namamatay. Ang pahayag na ito ay direktang sumasalungat sa Diyos na nagsabi, “Ikaw ay tiyak na mamamatay” (Genesis 2:17). Mula noong araw na iyon si Satanas ay patuloy na nagtuturo sa mga tao na hindi sila tiyak na mamamatay. Ayon kay Satanas, lahat ng taong namatay ay hindi talaga patay. Nakalulungkot, maraming Kristiyano ang naniniwala sa kasinungalingan ni Satanas ngayon. Iniisip nila na ang kamatayan ay hindi talaga kamatayan, bagkus ay isang pagpapatuloy ng buhay sa ibang kaharian. Ang aral na ito sa Kristiyanismo ay bunga ng di-banal na doktrinang trinidad. Inamin ng Simbahang Katoliko na sila ang nagbalangkas ng doktrinang trinidad, at sinasabi nila, “Ang misteryo ng Trinidad ay ang pangunahing doktrina ng Pananampalataya ng Katoliko.

Dito nakabatay ang lahat ng iba pang mga turo ng Simbahan” (Handbook for Today’s Catholic, pahina 11). Ang ideya na ang mga patay ay hindi talaga patay ay batay sa maling doktrina ng trinidad. Pansinin kung ano ang sinabi ni Augustine, isa sa mga pangunahing tao na bumuo ng doktrina ng trinidad, tungkol sa kamatayan ni Kristo:

“Walang patay na tao ang makakabangon sa kanyang sarili. Siya lamang [si Kristo] ang nakapagbangon sa Kanyang sarili, na kahit na ang Kanyang Katawan ay patay, ay hindi namatay. Sapagka't ibinangon Niya ang patay. Ibinangon Niya ang Kanyang sarili, na sa Kanyang Sarili ay buhay, ngunit sa Kanyang Katawan na bubuhayin ay patay. Sapagkat hindi lamang ang Ama, na tungkol sa kanya ay sinabi ng Apostol, 'Kaya't itinaas din siya ng Diyos,' bumuhay ng Anak, ngunit binuhay din ng Panginoon ang Kanyang sarili, iyon ay, ang Kanyang Katawan” (Nicene & Post-Nicene Fathers, series 1, tomo 6, pahina 656, St. Augustine, “Mga Sermon sa Mga Piling Aral ng Bagong Tipan”).

Totoo na ang isang patay na tao ay hindi maaaring bumangon sa kanyang sarili mula sa mga patay, dahil hindi siya makapag-isip. Ganito ang sabi ng Panginoon, “Ang mga patay ay walang nalalamang anuman” (Ecclesiastes 9:6). Sa mga salita ni Augustine makikita natin ang mismong mga binhi ng di-banal na turong iyon tungkol sa kamatayan na nagsasabing ang mga patay ay hindi patay. Pansinin sa kanyang pahayag na wastong sinabi ni Augustine na ang mga patay na tao ay hindi maaaring bumuhay sa kanilang sarili, dahil sila ay hindi buhay, ngunit pagkatapos ay nagpatuloy siya sa pagpapalagay na si Jesu-Kristo ay hindi patay. Ang ideyang ito ay madaling mabago upang isama ang bawat patay na tao. Sapagkat kung, sa Bibliya, si Kristo ay sinasabing namatay, ngunit ang doktrina ng trinidad ay nagsasabing hindi Siya namatay, kung gayon makatuwiran lamang na paniwalaan na kapag binanggit ng Bibliya na ang iba ay namamatay na sila rin ay dapat na nanatiling buhay. Ganito ang karamihan sa mga Kristiyano sa ngayon ay nalinlang sa paniniwalang ang mga patay na tao ay talagang nabubuhay sa isang lugar, kahit na ang Bibliya ay napakalinaw sa paksa. Pansinin natin ang ilang talata sa puntong ito:

“Huwag mong ilagak ang iyong tiwala sa mga prinsipe, o sa anak man ng tao, na walang tulong. Ang kaniyang hininga ay lumalabas, siya'y bumabalik sa kaniyang lupa; sa araw ding iyon ay nawawala ang

kaniyang mga pag-iisip” (Awit 146:3, 4). Kapag ang isang tao ay namatay ang kanyang mga pag-iisip ay nawawala; hindi na siya makapag-isip. Siya ay nananatiling natutulog sa alabok, walang kamalay-malay sa anumang bagay, hanggang sa buhayin siya ng Panginoon mula sa mga patay.

Ang kamatayan ay tinatawag na pagtulog. “At marami sa kanila na nangatutulog sa alabok ng lupa ay mangagigising, ang iba'y sa buhay na walang hanggan, at ang iba'y sa kahihyan at walang hanggang paghamak” (Daniel 12:2). Isinulat ni Isaias, “Ang iyong mga patay na tao ay mabubuhay, kasama ng aking patay na katawan ay babangon sila. Gumising kayo at magsiawit, kayong naninirahan sa alabok: sapagka't ang iyong hamog ay gaya ng hamog ng mga halamang-kahoy, at itataboy ng lupa ang mga patay” (Isaias 26:19). Ang unang bagay na napapansin natin sa talatang ito ay ang mga patay na tao ay mabubuhay muli sa ilang panahon sa hinaharap. Ang mga taong ito ay hindi nabubuhay ngayon, ngunit sila ay mabubuhay sa ilang panahon sa hinaharap. Sa ngayon sila ang naninirahan sa alabok. Kapag tayo ay namatay bumalik tayo sa alabok, doon mananatili sa walang malay na pagtulog hanggang sa buhayin tayo ng Panginoon mula sa mga patay.

Ano ang Tungkol sa Espiritu ng Tao?

Sa aklat ng Job ay sinasabi, “May espiritu sa tao: at ang inspirasyon ng Makapangyarihan sa lahat ay nagbibigay sa kanila ng pagkaunawa” (Job 32:8). Ipinaliwanag ni Daniel, “Ako, si Daniel, ay nalungkot sa aking espiritu sa gitna ng aking katawan” (Daniel 7:15). Ang espiritu ay bahagi ng isang tao na maaaring magdalamhati. Sa ebanghelyo ni Marcos mababasa natin, “At pagdaka'y nang matalastas ni Jesus sa kaniyang espiritu na sila'y nag-iisip nang gayon sa kanilang sarili, sinabi niya sa kanila, Bakit ninyo pinag-iisipan ang mga bagay na ito sa inyong mga puso?” (Marcos 2:8). Ang hari ng Babilonia ay nanaginip, at sinabi niya sa kanyang mga pantas, “Ako ay nanaginip ng isang panaginip, at ang aking espiritu ay nabagabag upang malaman ang panaginip” (Daniel 2:3). Ang espiritu ay bahagi ng isang tao na nakakaunawa o nakakaintindi ng mga bagay, at maaaring malungkot o mabagabag. Ang ilang tekstong ito

sa Bibliya ay nagpapatunay sa kahulugan ng “espiritu” na masusumpungan sa The American Heritage Dictionary, na nagsasabing, “Ang bahagi ng isang tao na nauugnay sa isip, kalooban, at damdamin.”

Ano ang nangyayari sa espiritung ito kapag namatay ang isang tao? Isinulat ni Solomon, “Kung magkagayo’y babalik ang alabok sa lupa gaya ng dati: at ang espiritu ay babalik sa Diyos na nagbigay nito” (Eclesiastes 12:7). Pansinin na ito ay tumutukoy sa lahat ng taong namamatay, sila man ang pinaka matuwid na santo, o ang pinakamasamang makasalanan. Kapag ang sinumang tao ay namatay, magkakaroon ng panahon na siya ay muling mabubuhay, kung siya ay muling nabuhay sa muling pagkabuhay ng mga matuwid, o ng mga di-matuwid (Mga Gawa 24:15). Ang kanyang isip, na naglalaman ng kanyang kasaysayan ng buhay, ay ibibigay sa kanya muli sa kanyang muling pagkabuhay. Siya ay lalabas mula sa libingan na may parehong katangian at paraan ng pag-iisip na mayroon siya bago ang kamatayan. Kapag binuhay na ang mga patay, ibabalik sa kanila ng Diyos ang kanilang espiritu (o pag-iisip), na nasa kanila noon. Sa kanilang pagtulog sa libingan ay wala silang buhay kahit saan.

Bawat tao ay bubuhayin, samakatuwid, ang Diyos ay kailangang magpanatili ng talaan ng kanyang buhay, upang ang taong iyon ay makabalik sa muling pagkabuhay; Pinapanatili ng Diyos ang kanilang mga espiritu sa isang walang malay na kalagayan. Sumulat si Solomon, “Sino ang nakakaalam ng espiritu ng tao na pumapaitaas, at ng espiritu ng hayop na bumababa sa lupa?” (Eclesiastes 3:21). Sa kamatayan, ang espiritu ng isang hayop ay bumaba sa lupa dahil hindi na kailangan ng Diyos na panatilihin ito, dahil walang muling pagkabuhay para sa mga hayop. Ngunit ang espiritu ng tao ay paakyat sa Diyos, doon mananatili sa isang walang malay na kalagayan hanggang sa muling pagkabuhay.

“Ngunit,” maaaring sabihin ng ilan, “hindi ba ang matuwid ay dumiretso sa langit kapag sila ay namatay, at ang masasama ay napupunta sa isang dako ng pagdurusa?” “Mga tao at mga kapatid, hayaan ninyong sabihin ko sa inyo ang tungkol sa patriarkang si David, na siya ay patay na at inilibing, at ang kanyang libingan ay nasa atin hanggang sa araw na ito.... Sinabi ng Panginoon sa aking Panginoon, Maupo ka sa aking kanan” (Mga Gawa 2:29, 34). Si David ay nasa langit, ngunit hindi pa siya nakakaakyat sa langit. Ang kanyang espiritu ay bumalik sa Diyos sa

isang walang malay na kalagayan, naghihintay na muling makasama ang kanyang katawan. Ganoon din sa masasama. “Na ang masama ay nakalaan sa araw ng pagkawasak? sila ay ilalabas sa araw ng poot” (Job 21:30). Inilalaan ng Panginoon ang masasama para sa araw ng pagkawasak. Sila ay ilalabas, o ibabangon mula sa mga patay, hanggang sa araw ng poot. Hindi sila naghihirap ngayon.

Gusto kong gumamit ng cassette tape para ilarawan kung ano ang sinasabi ng Bibliya. Ipagpalagay na naglagay ako ng cassette tape sa isang cassette recorder at nagsimulang magrekord ng impormasyon sa tape. Hangga't ang tape ay nasa tape player, maaari itong gumana. Maaari kong i-record ang impormasyon dito, at i-play muli kung ano ang naitala. Ngunit sa sandaling alisin ko ang cassette tape sa cassette recorder, hindi na ito maaaring gumana. Ang tape na walang recorder ay walang silbi, tulad ng tape recorder ay walang silbi kung walang tape. Ni hindi maaaring gumana nang mag-isa. Kung aalisin ko ang tape at sirain ang tape player, maaari kong palitan ito, ngunit kung sirain ko ang tape, pagkatapos ay nawala ang impormasyon, hindi ito mapapalitan. Magkatulad ang katawan at espiritu. Hangga't sila ay nagkakaisa, maaari silang gumana, ngunit sa sandaling ang espiritu ay maalís sa katawan, ang katawan ay nagiging alabok muli, at ang espiritu ay walang malay, hindi na kayang kumilos. Sa muling pagkabuhay, kukunin ng Diyos ang parehong espiritu at ilalagay ito sa isang bagong katawan, at muli itong gagana tulad ng dati. Ngunit kung ang espiritu ay nawasak, kung gayon ay hindi magkakaroon ng muling pagkabuhay. Ito ang nangyayari sa ikalawang kamatayan.

Ang Una at Ikalawang Kamatayan

Isinulat ni Juan, “Mapalad at banal ang may bahagi sa unang pagkabuhay na maguli: sa kanila ay walang kapangyarihan ang ikalawang kamatayan, kundi sila'y magiging mga saserdote ng Dios at ni Cristo, at mangaghaharing kasama niya sa isang libong taon” (Apocalipsis 20:6). Dito ay sinabi sa atin na ang mapalad at banal na mga tao ay makikibahagi sa unang muling pagkabuhay, at ang ikalawang kamatayan ay walang kapangyarihan sa kanila. Ang unang muling

pagkabuhay ay nagaganap sa ikalawang pagdating ni Kristo. “Sapagka't ang Panginoon din ay bababa mula sa langit na may isang sigaw, na may tinig ng arkanghel, at may pakakak ng Dios: at ang mga patay kay Cristo ay unang mangabubuhay na maguli” (1 Tesalonica 4:16). Kaagad pagkatapos, ang matuwid ay “mabubuhay at maghaharing kasama ni Kristo sa isang libong taon” (Apocalipsis 20:4).

“Ngunit ang iba sa mga patay ay hindi nabuhay muli hanggang sa matapos ang isang libong taon” (Apocalipsis 20:5). Sa loob ng isang libong taon ang masasama ay hindi mabubuhay kahit saan. Kapag natapos ang isang libong taon, sila ay muling mabubuhay; sila ay bubuhayin sa ikalawang pagkabuhay na maguli. Pagkatapos ay mayroong isang malaking puting trono na paghatol kung saan ang masasama ay “hahatulan ang bawat tao ayon sa kanilang mga gawa. At ang kamatayan at ang impiyerno ay itatapon sa dagatdagatang apoy. Ito ang ikalawang kamatayan. At ang sinumang hindi nasumpungang nakasulat sa aklat ng buhay ay itinaon sa dagatdagatang apoy” (Apocalipsis 20:13-15). Ang lawa ng apoy ay tinatawag na ikalawang kamatayan, isang kamatayan kung saan walang muling pagkabuhay. Dito "pupuksain ng Diyos ang kaluluwa at katawan sa impiyerno" (Mateo 10:28). “Sila ay magiging parang wala dati” (Obadias 1:16). Hindi sila mabubuhay magpakailanman upang magsunog ng walang hanggan, dahil wala silang imortalidad. “Masdan, sila ay magiging parang dayami; susunugin sila ng apoy; hindi nila ililigtas ang kanilang sarili sa kapangyarihan ng liyab: hindi magkakaroon ng uling na painitin, ni apoy man na mauupuan sa harap niyaon” (Isaias 47:14). Kapag ang apoy ng impiyerno ay nagawa na ang gawain nito at nilamon ang masasama, kung gayon ang apoy ay ganap na mamamatay.

“Ngunit,” maaaring sabihin ng ilan, “ang kaluluwa ay hindi maaaring mamatay.” Hindi iyan ang sinasabi ng Bibliya. Sa kabaligtaran, sinasabi ng Bibliya, “Ang kaluluwa na nagkakasala, ay mamamatay” (Ezekiel 18:20). Hindi ito nagsasalita tungkol sa unang kamatayan, kung saan babalik ang lahat; kundi ang ikalawang kamatayan, na walang magbabalik. Iyon ay kapag ang kaluluwa ay namatay. Walang natural na imortalidad ng kaluluwa, dahil ang tanging tao na magiging imortal ay ang mga matuwid na “magdamit ng kawalang-kamatayan” (1 Mga Taga-Corinto 15:54). Nang ang tao ay nagkasala, siya ay pinagbawalan na

kumain ng bunga ng puno ng buhay upang hindi siya mabuhay magpakailanman sa isang makasalanang kalagayan. “At sinabi ng Panginoong Dios, Narito, ang tao ay naging gaya ng isa sa atin, upang makaalam ng mabuti at masama: at ngayon, baka iunat niya ang kaniyang kamay, at kumuha naman ng punong kahoy ng buhay, at kumain, at mabuhay magpakailan man: Kaya’t pinalayas siya ng Panginoong Dios sa halamanan ng Eden” (Genesis 3:22, 23). Tanging ang may karapatang kumain mula sa puno ng buhay ang mabubuhay magpakailanman. “Mapapalad ang nagsisitupad ng kaniyang mga utos, upang magkaroon sila ng karapatan sa puno ng buhay, at makapasok sa bayan sa pamamagitan ng mga pintuang-daan” (Apocalipsis 22:14).

Ang ideya na ang tao ay may likas na imortal na kaluluwa ay isang bunga ng matandang Trinitaryan na kahangalan, na sumisira sa kagandahan ng pag-ibig ng Diyos na ipinakita sa pagkamatay ng Kanyang Anak. Kung tayo ay nalilito tungkol sa kamatayan at kawalang-kamatayan ginagawang imposible para sa atin na maunawaan kung gaano kalaki ang sakripisyo ni Kristo para sa atin. (Para sa isang masusing pag-aaral sa kalagayan ng mga patay at sa kanilang huling pagkawasak, humiling ng mga pag-aaral na pinamagatang, *Ano ang Mangyayari Pagkatapos ng Kamatayan at ang Pag-ibig ng Diyos na Nahayag sa Impiyerno.*)

Ang Kamatayan ng Anak ng Diyos

Sinasabi ng Bibliya, “Sapagkat ang kabayaran ng kasalanan ay kamatayan; ngunit ang kaloob ng Diyos ay buhay na walang hanggan sa pamamagitan ni Jesu-Cristo na ating Panginoon” (Roma 6:23). Ang parusa sa kasalanan ay kamatayan. Hindi ang unang kamatayan, na kilala natin bilang “pagtulog,” kundi ang ikalawang kamatayan. Yaong mga tumatanggi sa kaligtasan at tumatayo sa harapan ng Diyos upang magdusa ng “ikalawang kamatayan” ay mulat na matanto na hindi na sila mabubuhay muli, alam na naiwala na nila ang lahat ng kaluwalhatian ng langit. Ang lubos na pagkahiwalay sa Diyos, at ang pagkaunawa na hindi na sila muling mabubuhay, ay ang pinakamasamang karanasang dadanasin ng masasama. Ang kanilang pisikal na sakit, na magiging

matindi, ay magiging isang maliit na bahagi lamang ng kanilang pagdurusa, ang pinakamasamang bahagi ay ang kanilang malalaman na “sila ay magiging parang hindi na” (Obadias 1:16).

Sinasabi ng Bibliya, “Nakipagkasundo tayo sa Diyos sa pamamagitan ng kamatayan ng kanyang Anak” (Roma 5:10). Nakatikim siya ng “kamatayan para sa bawat tao” (Mga Hebreo 2:9). Ang mahal na Anak ng Diyos ay namatay bilang kapalit ko, “ang matuwid para sa hindi makatarungan” (1 Pedro 3:18). Kinuha niya ang parusang nararapat sa akin, at ang parusang iyon ay ang pangalawang kamatayan. Naiintindihan ko na may ilang pagkakaiba kay Kristo, dahil nabuhay Siya mula sa mga patay, at lahat ng namamatay sa ikalawang kamatayan ay hindi na muling mabubuhay. Gayunpaman, ang karanasang tiniis Niya ay katumbas ng karanasan ng masasama kung kailan sila mamamatay, alam na hindi na sila babalik. Ito ang pagkaunawa na mayroon si Kristo nang Siya ay sumigaw nang may mapait na dalamhati, “Diyos ko, Diyos ko, bakit mo ako pinabayaan” (Mateo 27:46). Kinailangan ni Kristo ang karanasang ito upang mabayaran ang kaparusahan ng kasalanan. Maaaring sabihin ng ilan, "Ngunit hindi Siya nasunog sa lawa ng apoy." Totoo, ngunit tandaan, ang kabayaran ng kasalanan ay kamatayan, hindi pagdurusa. “Si Kristo ay namatay para sa ating mga kasalanan ayon sa mga kasulatan” (1 Mga Taga-Corinto 15:3).

Sa Isaias 53 mababasa natin ang sumusunod na salaysay: “nalulugod sa Panginoon na sugat siya; inilagay niya siya sa pagdadalamhati: pagka iyong ginawa ang kaniyang kaluluwa na isang handog para sa kasalanan,... kaniyang ibinuhos ang kaniyang kaluluwa sa kamatayan: at siya ay ibinilang na kasama ng mga mananalangang; at dinala niya ang kasalanan ng marami, at namamagitan sa mga mananalangang” (Isaias 53:10-12).

Ayon sa Kasulatan, ang kaluluwa ni Kristo ay namatay; ang kaluluwa ni Kristo ay ginawang handog para sa kasalanan. Ang kaluluwa ng isang tao ang bumubuo sa buong pagkatao. Kung ang isang kaluluwa ay namatay, ang buong pagkatao ay patay. Ang kaluluwa ay higit pa sa katawan. Sinabi ni Jesus, “Huwag kayong matakot sa mga pumapatay ng katawan, ngunit hindi nakakapatay ng kaluluwa: bagkus ay katakutan ninyo ang may kakayahang pumuksa sa kaluluwa at katawan sa impiyerno [γεεννα - gehenna]” (Mateo 10:28).

Sinabi sa atin na ang kaluluwa ni Kristo ay nasa libingan. Noong araw ng Pentecostes, sinabi ni Pedro, “Nang nakita niya ito noon pa man ay nagsalita siya tungkol sa muling pagkabuhay ni Kristo, na ***ang kanyang kaluluwa ay hindi iniwan sa impiyerno***, ni ang kanyang laman ay nakakita ng kabulukan” (Mga Gawa 2:31). Ang salitang impiyerno sa naunang talata ay isinalin mula sa salitang ugat ng Griyego na hades. Ang salitang ito ay nangangahulugang libingan sa bawat kaso. Ang kaluluwa ni Kristo ay nagpahinga kasama ang Kanyang katawan sa libingan. Tunay na namatay si Kristo para sa ating mga kasalanan.

Namatay Talaga si Kristo

Ang Espiritu ni Kristo ay nagbigay inspirasyon kay David na sumulat tungkol sa kamatayan ni Kristo, “Ako ay nakukulong, at hindi ako makalabas” (Mga Awit 88:8). Nakakulong si Kristo sa libingan, at hindi Siya makalabas. Ang Bibliya ay nagsasabi ng higit sa tatlumpung beses na ang Diyos, ang Ama, ay bumuhay kay Kristo mula sa mga patay. (Gawa 2:24, 30, 32; 3:15, 26; 4:10; 5:30; 10:40; 13:23, 30, 33, 34, 37; 17:31; 26:8; Roma 4 :24, 25; 6:4; 8:11; 10:9; 1 Corinto 6:14; 15:15; 2 Corinto 4:14; Galacia 1:1; Efeso 1:20; Colosas 2:12; 1 Tesalonica 1:10; 2 Timoteo 2:8; Hebreo 13:20; 1 Pedro 1:2.) Isinulat ni Pablo na siya ay isang apostol, “hindi sa mga tao, ni sa pamamagitan ng tao, kundi sa pamamagitan ni Jesu-Kristo, at ng Diyos, ang Ama, na bumuhay sa kanya mula sa mga patay” (Galacia 1:1).

Binigyang-diin din ni Pablo, sa Efeso 1:19, 20, na “ang labis na kadakilaan” ng “makapangyarihang kapangyarihan” ng Ama ay ipinakita “nang ibangon niya” si Kristo “mula sa mga patay.” Kung talagang ibinangon ni Kristo ang Kanyang sarili mula sa mga patay, tulad ng pinaniniwalaan ng ilang tao, kung gayon ang mga salita ni Pablo ay hindi maaaring totoo. Hindi ito ang kapangyarihan ng Ama, ngunit ang kapangyarihan ni Kristo na naipakita sana.

Hindi ibinangon ni Kristo ang Kanyang sarili mula sa mga patay o kung hindi, hindi sana Siya namatay sa simula, at ang Kanyang mga salita ay hindi maaaring totoo, “Hindi ako makakagawa ng anuman sa aking sarili” (Juan 5:30). Nang ang Anak ng Diyos ay natutulog sa libingan, Siya ay tulad ng iba pang mga patay na “walang nalalaman” at ang mga pag-iisip ay “napahamak” (Eclesiastes 9:5; Awit 146:4).

Tungkol kay Kristo ay mababasa natin, “Na sa mga araw ng kaniyang laman, nang siya ay naghandog ng mga panalangin at mga daing na may malakas na pag-iyak at mga luha sa kaniya na makapagliligtas sa kaniya sa kamatayan, at dininig sa kaniyang pagkatakot” (Hebreo 5: 7). Kanino nananalangin si Kristo nang may malakas na pag-iyak at pagluha? Nagdarasal ba Siya sa Kanyang sarili? Talagang hindi! Siya ay

nananalangin sa Kanyang Ama, ang nag-iisang “nakapagligtas sa kaniya mula sa kamatayan.”

Isang panunuya sana para kay Kristo ang sumigaw sa Kanyang Ama na iligtas Siya mula sa kamatayan, kung sa lahat ng panahon Siya ay walang kamatayan at kayang iligtas ang Kanyang sarili mula sa kamatayan. Si Kristo ay ganap na namatay, mga kaibigan, at Siya ay umasa sa Kanyang Ama upang Siya ay muling buhayin. Sinabi Niya, “Ama, sa iyong mga kamay ay ipinagtatagubilin ko ang aking espiritu” (Lucas 23:46), na nagsasaad ng Kanyang lubos na pag-asa sa Kanyang Ama na iligtas Siya mula sa kamatayan, at Kanyang kahandaang ipagkatiwala ang Kanyang buhay na walang hanggan sa mga kamay ng Kanyang Ama.

Maraming Kristiyano ang naniniwala na noong si Jesus ay nasa lupa Siya ay omniscient (lahat ng nakakaalam), omnipotent (lahat ng makapangyarihan), omnipresent (may kakayahang maging lahat ng lugar nang sabay-sabay), at immortal (hindi mamamatay). Pinipigilan ng mga maling akala na ito ang mga tao na pahalagahan ang laki ng sakripisyo at pagdurusa ni Kristo para sa atin. Kung si Kristo ay nagtataglay ng mga banal na katangiang ito habang Siya ay naririto sa lupa, hindi Siya makakaranas ng sorpresa, takot, o anumang pag-aalala para sa Kanyang hinaharap na kahihinatnan. Bawasan nito ang Kanyang emosyonal na kaguluhan sa pagbigkas lamang ng mga salita ng isang dula, na nagpapanggap na nababalisa.

Ang ilan ay nalito sa sinabi ni Jesus: “Kaya't iniibig ako ng aking Ama, sapagka't ibinibigay ko ang aking buhay, upang kunin ko itong muli. Walang sinumang kumukuha nito sa akin, ngunit ibinibigay ko ito sa aking sarili. May kapangyarihan akong ibigay ito, at may kapangyarihan akong kunin itong muli. Ang utos na ito ay tinanggap ko 2983 mula sa aking Ama” (Juan 10:17, 18).* [Talababa: * Ang maliit na numero ng Strong sa talatang ito ay kumakatawan sa isang salitang Griego sa orihinal na teksto.]

Ang salitang Griyego na λαμβανω - lambano na isinalin na "maaaring kunin ko," (na may bilang ni Strong na 2983), ay maaaring mangahulugan ng kunin, ngunit nangangahulugan din ng "tumanggap (kung ano ang ibinigay), makakuha, makakuha, makakuha, makabalik" (Greek Lexicon ni Thayer). Mangyaring pansinin na ang salitang ito ay

ginamit din sa talata 18 ngunit isinalin na “tinanggap.” Inialay ni Kristo ang Kanyang buhay upang matanggap Niya itong muli. Ang salitang Griyego na ἐξουσιαν - exousia na isinaling “kapangyarihan” ay maaaring mangahulugan ng kapangyarihan, ngunit nangangahulugan din ng “awtoridad, pahintulot” (ibid.) Si Kristo ay may pahintulot na ialay ang Kanyang buhay upang matanggap Niya itong muli mula sa Kanyang Ama.

Ang pagsasalin ng KJV ay hindi ganap na tumpak sa kasong ito. Pansinin ang ilan pang salin ng pahayag na ito: “May awtoridad akong ibigay ito, at may awtoridad akong tanggapin itong muli. Ito ang utos na aking tinanggap mula sa aking Ama” (Twentieth Century NT). “Mayroon akong awtoridad, upang ibigay ito, at, may awtoridad, muli, upang tanggapin ito: Ang utos na ito, ay tinanggap ko, mula sa aking Ama” (1902 Rotherham Bible). “Ako ay awtorisado na ilatag ito, at ako ay awtorisado na tanggapin itong muli. Ito ang utos na natanggap ko mula sa aking Ama” (1912 Weymouth NT Translation). “Kailangan kong ibigay siya, at may awtoridad akong muli na tanggapin siya; ito ang utos na aking natanggap mula sa Ama ko” (1865 Diaglot NT).

Ang mga salin sa itaas ay tama sa paraan ng pagsasalin ng mga ito sa mga salitang "awtoridad" at "tanggap." Hindi sinasabi ni Jesus na kaya Niyang ibangon ang Kanyang sarili mula sa mga patay. Ang hula sa Awit 88:8 ay totoo tungkol sa Kanya, na nagsasabing, “Ako ay nakakulong, at hindi na makalabas.”

Kumusta naman ang 1 Pedro 3:18-20?

Ininulat ni Pedro, “Sapagka't si Cristo ay minsan ding nagbata dahil sa mga kasalanan, ang matuwid dahil sa mga di-matuwid, upang tayo'y madala niya sa Dios, na pinatay sa laman, ngunit binuhay sa Espiritu: na sa pamamagitan naman nito ay naparoon siya at nangaral sa mga mga espiritu sa bilangguan; Na kung minsan ay masuwayin, nang minsan ang pagpapahinuhod ng Diyos ay naghihintay sa mga araw ni Noe, habang ang arka ay inihahanda, na kung saan kakaunti, samakatuwid nga, walong kaluluwa ang naligtas sa pamamagitan ng tubig” (1 Pedro 3:18-20). Iniisip ng ilang tao na ang mga talatang ito ay nagpapatunay na si Jesus

ay may malay habang ang Kanyang katawan ay patay, at na Siya ay bumaba sa impiyerno upang mangaral sa mga patay na tao. Siyempre, hindi ito magiging posible, dahil ang mga patay ay hindi makapag-isip, at tiyak na hindi sila makakarinig ng sermon. Hindi lamang iyon, kung ang mga patay na ito ay nawala na, gaya ng sasang-ayon ng karamihan, walang anumang pangangaral ang makikinabang sa kanila. Si Kristo ay nag-aaksaya ng Kanyang oras sa dalawang account: hindi nila siya marinig, at hindi sila mapapakinabangan kahit na kaya nila.

Ang kahirapan ay nilinaw sa talata 20. Isinulat ni Pedro na si Kristo ay “nangaral [nakaraan] sa mga espiritu sa [kasalukuyang] bilangguan.” Malinaw na nangaral si Jesus sa mga taong ito sa pamamagitan ni Noe (1 Pedro 1:11). Ang pangangaral ay matagal nang ginawa noong nabubuhay pa si Noe. Walang anumang sa talata na nangangailangan na ang masasamang taong ito na nabuhay bago ang baha ay pinangaralan habang sila ay nasa bilangguan, sa halip ay pinangaralan sila noong sila ay nabubuhay pa, at ngayon sila ay nasa bilangguan, o patay na.

Dakilang Sakripisyo ni Kristo

Isang napakalaking sakripisyo para kay Kristo na limitahan ang Kanyang sarili sa pamamagitan ng pagiging isang tao upang mamuhay kasama natin. May tunay na panganib na kasangkot. Maaaring Siya ay nagkasala, na kung saan ay mapapahamak sa Kanyang sarili, kasama ang buong planeta. Ang buong “pamahalaan” ng Diyos ay “nasa kanyang balikat” (Isaias 9:6). Kung si Kristo ay nabigo, ang pamahalaan ng Diyos ay nabigo.

Habang si Kristo ay nasa langit, hindi Siya maaaring mamatay (Hebreo 2:9). Ngunit nang isantabi Niya ang mga aspeto ng kabanalan na humadlang sa Kanya na makaranas ng kamatayan, Siya ay bukas na bukas para sa mga pag-atake ng diyablo. “Sapagka't wala tayong mataas na saserdote na hindi mahihipo ng ating mga kahinaan; ngunit sa lahat ng bagay ay tinukso gaya natin, gayon ma'y walang kasalanan” (Hebreo 4:15). Sinasabi ng Bibliya, “Ang Diyos ay hindi matutukso ng kasamaan” (Santiago 1:13). Ang paghahambing ng dalawang tekstong ito ay nagpapakita na habang naririto si Kristo ay hindi Niya pinanatili ang mga

katangiang iyon ng pagka-Diyos na pumipigil sa Diyos na matukso, tulad ng omniscience. Alam ni Satanas na si Kristo ay mahina, at ginamit niya ang lahat ng kanyang lakas upang mahulog si Jesus sa kasalanan, nang walang tagumpay.

Kakayahang Iligtas Tayo ni Kristo

Upang maisakatuparan ang ating kaligtasan, obligado si Kristo na kunin sa Kanyang sarili ang ating makasalang laman ng tao. “Sapagkat katotohanang hindi niya tinanggap ang katangian ng mga anghel; ngunit kinuha niya sa kanya ang binhi ni Abraham. Kaya't sa lahat ng bagay ay nararapat na siya ay maging katulad ng kanyang mga kapatid, upang siya ay maging isang maawain at tapat na mataas na saserdote sa mga bagay na nauukol sa Diyos, upang gumawa ng pagkakasundo para sa mga kasalanan ng mga tao. Sapagka't sa kaniyang sarili ay nagbata nang tinutukso, siya'y makatutulong sa mga tinutukso” (Hebreo 2:16-18). Ang Kanyang karnal na laman ay katulad ng sa atin, ngunit ang Kanyang pag-iisip ay dalisay. Ang kanyang pag-iisip ay hindi maaaring makalaman, dahil ang sabi ng Bibliya, “ang makalamang pag-iisip ay pakikipag-alit laban sa Diyos: sapagka't hindi napapailalim sa kautusan ng Diyos, ni hindi nga maaari” (Roma 8:7). Si Kristo ay “inibig ang katuwiran, at kinapootan ang kasamaan” (Hebreo 1:9). Sinabi niya, sa pamamagitan ng Salmista, “Ako ay nalulugod na gawin ang iyong kalooban, Oh aking Dios: oo, ang iyong kautusan ay nasa loob ng aking puso” (Mga Awit 40:8). Ito ang karanasan ni Kristo mula sa sinapupunan ng kanyang ina. Siya ay "ipinanganak na muli" mula sa simula ng kanyang buhay bilang isang tao. Gayunpaman, para sa lahat ng iba ay ipinahayag ni Cristo, “Kailangan ninyong ipanganak na muli” (Juan 3:7).

Maaaring sabihin ng ilan na may kalamangan si Kristo sa atin kung likas na mahal Niya ang katuwiran mula pa sa simula, at ang lahat ng iba ay ipinanganak na may hilig sa kasalanan. Ito ay totoo, ito ay isang malaking kalamangan sa hindi nagsisising makasalanan, ngunit si Kristo ay nagbibigay ng kalamangan na ito sa lahat ng mga taong tumatanggap sa Kanya sa kanilang mga puso. Ang pag-ibig sa katuwiran at pagkapoot sa kasamaan ay hindi likas sa nahulog na tao. Ito ay isang bagay na dapat

itanim sa atin kapag tayo ay ipinanganak na muli. Nangangako ang Diyos na bibigyan tayo ng bagong puso na magdudulot sa atin na lumakad sa Kanyang mga daan (Ezekiel 36:26, 27). Ito ang tungkol sa bagong tipan! Nangako ang Diyos, “Ngunit ito ang magiging tipan na aking gagawin sa sambahayan ni Israel; Pagkatapos ng mga araw na iyon, sabi ng Panginoon, ilalagay ko ang aking batas sa kanilang mga panloob na bahagi, at isusulat ko ito sa kanilang mga puso; at magiging kanilang Diyos, at sila ay magiging aking bayan” (Jeremias 31:33, na sinipi din sa Hebreo 10:16).

Sinasabi ng Bibliya, “At sapagka't kayo ay mga anak, ay sinugo ng Dios ang Espiritu ng kaniyang Anak sa inyong mga puso, na sumisigaw, Abba, Ama” (Galacia 4:6). Ako ay natutuwa na si Jesus ay may isang bagay na mas mabuti, o kung hindi, hindi Siya maaaring mag-alok sa atin ng higit pa kaysa sa mayroon na tayo. Alam ko mula sa karanasan na kailangan ko ng isang bagay na mas mabuti, at na ang isang bagay na mas mahusay ay kay Kristo. Dalangin ko na maranasan ninyo ang pagpapala ni “Kristo na nasa inyo, ang pag-asa ng kaluwalhatian” (Colosas 1:27).

Konklusyon

Sinabi ni Jesus, “Sapagkat gayon na lamang ang pag-ibig ng Diyos sa sanglibutan, na ibinigay niya ang kanyang bugtong na Anak, upang ang sinumang sumampalataya sa kanya ay hindi mapahamak, kundi magkaroon ng buhay na walang hanggan” (Juan 3:16). Ang dakilang kaloob na ito ng Diyos ay nagpapakita ng Kanyang pag-ibig sa atin nang higit sa anumang bagay sa sansinukob. Ang pag-unawa sa halaga ng kaloob na ito ang nagbibigay-daan sa atin na mahalín ang Diyos nang buong puso, na natural na magreresulta sa pagbabago ng ating buhay.

Ang doktrina ng trinidad ay naimbento para sa tanging layunin na itago ang pag-ibig ng Diyos. Hindi lamang nito itinatago ang katotohanan na si Jesucristo ang literal na Anak ng Diyos, na ipinanganak ng Ama bago pa nilikha ang anumang bagay, ngunit tinatakpan din nito ang katotohanan ng sakripisyo ni Kristo para sa atin. Sinasabi nito na si Jesucristo ay nakakaalam ng lahat, walang kamatayan at lahat ay makapangyarihan habang Siya ay naririto sa lupa, na ganap na nag-aalis ng anumang posibilidad na Siya ay nasindak o nababagabag habang Siya ay nasa lupa. Pag-isipan mo. Kung ikaw ay walang kamatayan at lahat ay makapangyarihan, mayroon bang anumang bagay na maaaring takutin ka o magdulot sa iyo na mag-alala tungkol sa iyong kalusugan? Tiyak na hindi! Tiyak na makikita mo kung gaano kapanganib ang gayong ideya kapag ito ay inilapat kay Kristo. Ang lahat ng nakita natin sa Kanyang panloob na pakikibaka at emosyonal na dalamhati ay hindi maaaring maging totoo kung Siya ay walang kamatayan at makapangyarihan habang Siya ay naririto. Ngunit sinasabi ng Bibliya na Siya ay nasa “dalamhati,” na ang Kanyang kaluluwa ay “labis na nagdadalamhati hanggang sa kamatayan,” na “Siya ay pawis na parang malalaking patak ng dugo,” na Siya ay tinamaan ng takot. Ang lahat ng ito ay naganap bago ang isang sundalo ay nagpatong ng kamay sa Kanya. Ang matinding paghihirap na dinanas ni Kristo para sa atin ay totoo. Ang doktrina ng trinidad ay magpapapaniwala sa atin na ang lahat ng ito ay peke, na Siya ay nagbibigkas lamang ng mga salita sa isang dula.

Aking mga kaibigan, si Jesucristo ay tunay na nagdusa at namatay para sa ating mga kasalanan. Nawa'y alisin ng Diyos ang bawat hadlang

na humahadlang sa atin na makita “kung anong uri ng pag-ibig ang ipinagkaloob sa atin ng Ama” (1 Juan 3:1).

Si Kristo ay lubos na nagtiwala sa Kanyang Ama para sa tulong sa bawat sitwasyon. Ibinigay Niya ang Kanyang buhay na walang hanggan sa mga kamay ng Kanyang Ama. Ginawa Niya ito, batid na anumang oras ay maaari Niyang tawagin ang Kanyang Ama na iligtas Siya mula sa Kanyang mga pakikibaka, at iwanan tayong lahat na mga makasalanang mapanghimsik na mapahamak nang walang hanggan. (Tingnan sa Mateo 26:53.)

Ganyan ka niya kamahal at ako. Nang mamatay si Kristo sa krus, ibinigay Niya ang lahat ng kailangan Niyang ibigay. Inialay Niya ang Kanyang buo bilang hain para sa kasalanan. Ang Kanyang kaluluwa ay ginawang handog para sa kasalanan upang tayo ay mabuhay.

Aking kaibigan, kung hindi mo pa ibinibigay ang iyong buhay kay Kristo, kung hindi mo pa natitikman ang kahanga-hangang kagalakan ng malaman na ang iyong mga kasalanan ay pinatawad at ikaw ay may kapayapaan sa Diyos, inaanyayahan kita na gawin ito ngayon, bago ito magpakailanman ay huli na. “Masdan, ngayon ang panahong tinatanggap; narito, ngayon ang araw ng kaligtasan.” (2 Corinto 6:2) “O tikman at tingnan mo na ang Panginoon ay mabuti: mapalad ang tao na nagtitiwala sa kaniya.” (Awit 34:8)

Juan 17:3 At ito ang buhay na walang hanggan,
na Ikaw ay makilala nila na iisang Dios na
tunay, at Siyang Iyong sinugo, sa makatuwid
baga'y si Jesucristo.

For more information, or to obtain free Bible studies
Para sa karagdagang impormasyon, o para makakuha ng libreng
pag-aaral sa Bibliya
tungkol dito at marami pang ibang paksa, mangyaring makipag-
ugnayan sa:

Present Truth Ministries

PO Box 315
Kansas, Oklahoma 74347
U. S. A.

Phone: 304-633-5411
Internet: www.presenttruth.info
E-mail: books@presenttruth.info

Inilimbag ng
Maranatha Media
maranathamedia.com

www.maranathamedia-philippines.com